

Թվերը

Ինչպե՞ս վստահ լինել, որ Հիսուսը
կվերադառնա 2030 թվականին

Ք. Լյուկ Համֆրիս

«ՊԱՏՄՈՒԹՅԱՆ ԴԱՍԱՎԱՆԴՈՒՄԸ ՆԱԽՔԱՆ ԴՐԱ ՏԵՂԻ
ՈՒՆԵՆԱԼԸ» գրքի ուղեկցող հատոր

2026p.

Բովանդակության աղյուսակ

Ինչպես կարդալ այս գիրքը	3
Պատասխանը մեկ էջում	4
ՄԱՍ I — ՀԻՄՆԱԿԱՆ ԿԱՆՈՆՆԵՐ	5
Գլուխ 1 — Հաշվարկի կանոնները	5
Գլուխ 2 — Ո՞ր օրացույցը և ինչո՞ւ	8
Գլուխ 3 — Ինչն է համարվում ապացույց	11
ՄԱՍ II — ԵՐԿՈՒ ՆԱԽԱԴԱՍՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ	15
Գլուխ 4 — Եզեկիել 4: Երկու բանտ, երկու դատավճիռ	15
Գլուխ 5 — Ղևտացոց 26: Բազմապատկած յոթով	18
Գլուխ 6 — Իսրայելի ժամացույցը	26
Գլուխ 7 — Հուդայի ժամացույցը	29
Մաս III — Յոթանասուն շաբաթներ	35
Գլուխ 8 — Դանիելի յոթանասուն շաբաթները	35
Մաս IV — Կոնվերգենցիա	47
Գլուխ 9 — Չորս ժամացույց, մեկ տարի	47
Գլուխ 10 — Զատիկ 2030. Ավարտի ամսաթիվը	52
ՄԱՍ V — ՏԱՐԻՑ ՕՐ	55
Գլուխ 11 — Հինգ ամիսները	55
Գլուխ 12 — 1290 · 1260 · 1250 · 1335	59
Գլուխ 13 — Խնջույքի հաջորդականությունը	63
Գլուխ 14 — Երբ երկու օրացույցները համընկնում են	66
ՄԱՍ VI — Հակառակորդություն	69
Գլուխ 15 — Ամենաուժեղ առարկությունները	69
Հավելվածներ	75
Հավելված Ա — Հիմնական ժամանակացույց	75
Հավելված Բ — Յուրաքանչյուր հաշվարկ, վերարտադրելի	78
Հավելված Գ — Օրվա հաշվարկը	79
Հավելված Դ — Տոնական օրացույց 2025–2030 թվականներ, Երկու Հաշվարկներն էլ	80

Հավելված Ե — Ժամանակագրական նշումներ	81
--	----

Ինչպես կարդալ այս գիրքը

Մի՛ հավատացեք ինձ:

Դա համեստություն չէ: Դա մեթոդ է: Այս գիրքը կոնկրետ պնդում է անում որոշակի տարվա մասին, և նման պնդում անելու միակ ազնիվ ձևը ձեզ գործիքներ տալն է այն ստուգելու համար, ապա ձեր ճանապարհից դուրս գալը:

Ահա թե ինչ եմ ես արել: Այս գրքում ներկայացված յուրաքանչյուր թիվ վերահաշվարկվել է զրոյից: Ոչ թե պատճենվել է իմ նախորդ գրքից: Ոչ թե վստահվել է այն ուսուցիչներին, որոնցից ես այն սովորել եմ:

Վերահաշվարկվել է հում մուտքային տվյալներից՝ աղյուսակում, որը վերահաշվարկում է ինքն իրեն և ինձ տեղեկացնում, թե երբ ինչ-որ բան դադարել է գումարվել: Այդ աղյուսակը հայտնաբերել է իմ երկու սխալները, երբ ես այն կազմում էի: Ես երկու սխալներն էլ թողել եմ գրառման մեջ՝ 3-րդ գլխում, քանի որ դուք պետք է իմանաք, թե ինչ տեսք ունի գիրքը, երբ դրա հեղինակը պատրաստ է ուղղվել իր սեփական թվաբանությամբ:

Ահա թե ինչ եմ խնդրում ձեզանից՝ փոխարենը. նախքան որևէ բան կարդալը, կարդացեք առաջին երեք գլուխները:

Գիտեմ, որ մարգարեությունների գիրքը ոչ ոքի համար այդպես չէ: Ձեզ պետք են ամսաթվերը: Ամսաթվերը 6-րդ գլխում են, և ես չեմ պատրաստվում ձևացնել, թե չգիտեմ, որ դուք առաջ եք անցնելու: Բայց առաջին երեք գլուխներում ես ձեզ ճշգրիտ պատմում եմ, թե ինչպես եմ հաշվում, ճշգրիտ որ օրացույցն եմ օգտագործում և ինչու, և ճշգրիտ ինչն է այս գրքում համարվում ապացույց, և ինչը՝ ոչ: Եթե ես նախ ասեի եզրակացությունը, իսկ հետո՝ մեթոդը, դուք իրավունք կունենայիք կասկածելու, որ ես ընտրել եմ այդ մեթոդը՝ եզրակացությանը համապատասխանելու համար: Այսպիսով, մեթոդն է առաջինը գալիս, նախքան դուք կհասկանաք, թե որտեղ է այն տանում:

Սա է թվաբանության և թվաբանության միջև եղած տարբերությունը: Թվաբանությունը հաշվարկելուց առաջ սահմանում է իր կանոնները: Թվաբանությունը գտնում է մի կանոն, որը ստանում է իր ուզած թիվը:

Տոնի մասին նշում, քանի որ մարգարեությունների գրքերը հայտնի են: Եթե կարողանայի, կգոռայի քեզ վրա: Ասելու եմ, որ պետք է հիմա գործես: Ես շտապողականությունը չեմ օգտագործում որպես վաճառքի տեխնիկա. ես քեզ պատմում եմ Տիրոջ օրացույցը և զգուշացնում եմ գործել դրա համաձայն: Ես ներկայացնելու եմ այն, ինչ գտել եմ, այնպես, ինչպես ինձ մարզել են ինտելեկտի գնահատականը ներկայացնելու համար՝ աղբյուրներ, վստահության մակարդակներ: Այն, ինչ դուք անում եք դրանով, ձեր և Աստծո

միջև է: Այդպես միշտ է եղել: Ես պատասխանատու չեմ քո հավերժական հասցեի համար, դու ես: Աղոթում եմ, որ մենք միասին լինենք երկնքում, բայց եթե ոչ, դու կմտածես ինձ մասին յուրաքանչյուր 1000 տարին մեկ՝ ՀԱՎԵՐԺ և կլացես, որ չլսեցիր ինձ:

Եվս մեկ բան, և հետո կսկսենք:

Այս գրքում դուք կգտնեք տեղեր, որտեղ մարդիկ իմ փաստարկը թույլ են համարում: Դրանք թաղված չեն ծանոթագրություններում. դրանք գտնվում են հիմնական տեքստում՝ այն կետում, որտեղ դրանք կարևոր են: Այս շղթայում թույլ օղակներ չկան, բայց դուք կգտնեք որոշ օղակներ, որոնք, ձեր *կարծիքով*, թույլ են: Դուք հիմար չեք. դուք պարզապես *դեռ չեք հասկանում...*

Ք. Լյուկ Համֆրիս info@purelife2030.com

Պատասխանը մեկ էջում

Աշխատանքից առաջ՝ նպատակակետը: Որպեսզի դուք իմանաք, թե ուր է սա տանում և կարողանաք հետևել, թե ինչպես եմ ես այնտեղ հասնում:

Եզեկիել 4-ը արձանագրում է Երկու բանտարկության դատավճիռներ: Աստված մարգարեին ասում է պառկել ձախ կողմի վրա 390 օր և աջ կողմի վրա՝ 40 օր՝ յուրաքանչյուր տարվա համար մեկ օր՝ կրելով Իսրայելի տան և Հուդայի տան անօրինությունը: Երկու ազգ, երկու առանձին դատավճիռ, երկու առանձին ժամացույցներ:

Ղևտացոց 26-ը նշում է սրման կանոնը: Մեկ գլխում չորս անգամ Աստված ասում է, որ եթե պատիժը զղջում չի առաջացնում, ապա նա կպատժի «յոթ անգամ ավելի»: Չորս նախազգուշացում, չորս բազմապատկում:

Ոչ մի տուն չզղջաց: Այսպիսով, երկու ժամացույցներն էլ բազմապատկվեցին:

Իսրայելի ժամացույցը: 390 տարին սկսվում է մ.թ.ա. 701 թվականին Երուսաղեմի ասորեստանյան ձախողված պաշարումից և ավարտվում մ.թ.ա. 311 թվականին: Առանց զղջման: Բազմապատկած յոթով՝ $390 \times 7 = 2730$ տարի, կրկնվում է սկզբնական սկզբից:

$$\text{Մ.թ.ա. } 701 + 2730 \text{ տարի} = \text{մ.թ. } 2030$$

Հուդայի ժամացույցը: 40 տարին տևում է մ.թ. 30 թվականին խաչելությունից մինչև մ.թ. 70 թվականին Երուսաղեմի պաշարումը: Ոչ մի զղջում: Բազմապատկած յոթով՝ 280 տարի, լրանում է մ.թ. 350 թվականին: Դեռևս ոչ մի զղջում: Կրկին բազմապատկած յոթով՝ քառասունը բազմապատկած յոթով կրկնակի, $40 \times 7^2 = 1960$ տարի:

$$\text{Մ.թ. } 70 + 1960 \text{ տարի} = \text{մ.թ. } 2030$$

Նույն թվականին լրանում է ևս երկու ժամացույց: Մ.թ. 30 թվականի խաչելությունից երկու հազար տարի՝ քառասուն հոբելյան, լրանում է 2030 թվականին: Եվ ութսուն տարվա սերունդը՝ այն ժամանակահատվածը, որը Սաղմոս 90-ը տալիս է ուժեղ մարդու կյանքի համար, հաշված Քնեսեթի կողմից Երուսաղեմը մայրաքաղաք հռչակելուց 1950 թվականի հունվարի 23-ին, լրանում է 2030 թվականին: 9-րդ գլուխը ստուգում է, թե որքանով են այս չորսը իսկապես անկախ միմյանցից, և պատասխանը *պակաս է, քան ես մի ժամանակ պնդում էի*:

Դատավճիռները լրանում են Զատկի օրը: Հուդայի ժամացույցը սկսվել է մ.թ. 70 թվականի Զատկից, երբ Տիտոսը փակել է Երուսաղեմի պարիսպները: Զատկից մինչև Զատիկ՝ 1960 տարի, մեզ բերում է 2030 թվականի Զատկի ժամանակաշրջան: Ժամացույցը որոշում է տարին. այդ ժամանակաշրջանի

շրջանակներում օրը որոշելը հաջորդ քայլն է, որը արվել է 10-րդ գլխում, որը հանգում է նիսանի 21-ին՝ Անթթիմոր հացի վերջին օրը՝ 2030 թվականի ապրիլի 24-ին:

Ապա հինգ ամիս: Հայտնություն 9:5-ը տալիս է հինգ ամսվա ժամանակահատված, որի ընթացքում մարդիկ տանջվում են և չեն կարող մահանալ՝ մղվելով ապաշխարության, այլ ոչ թե կործանվելով: 2030 թվականի ապրիլի 24-ից մինչև **2030 թվականի սեպտեմբերի 27-ը** ներառյալ հաշվարկով 157 օր է՝ հինգ օրացուցային ամիս և երեք օր: Գլուխ 11-ը վերաբերում է այդ երեք օրերին, այլ ոչ թե կլորացնում դրանք:

Որը Յոմ Թերուան է՝ Շեփորահարության տոնը: Հաջորդ տոնը հաջորդականությամբ, որը Հիսուսը դեռ չի կատարել. նա չորս գարնանային տոները կատարել է ճիշտ ժամանակացույցով՝ Իր առաջին գալստյան ժամանակ, և մնացել են երեք աշնանային տոներ:

Այս գրքում մնացած ամեն ինչ այդ յոթ պարբերությունների ճշմարտացիությունը ցույց տալու աշխատանք է:

ՄԱՍ I — ՀԻՄՆԱԿԱՆ ԿԱՆՈՆՆԵՐ

Մեթոդը սահմանելը նախքան իմանալը, թե ուր է այն տանում:

Գլուխ 1 — Հաշվարկի կանոնները

Կա այս գրքի մի տարբերակ, որը բաց է թողնում այս գլուխը: Սա ավելի վատ գիրք է:

Մարգարեական ամսաթվերի վերաբերյալ գրեթե բոլոր վեճերը, որոնք ես երբևէ տեսել եմ, փլուզվել են այստեղ՝ ոչ թե աստվածաբանության, ոչ թե պատմության, այլ այն բանի պատճառով, որ ինչ-որ մեկը լուռ փոխել է հաշվարկի եղանակը կեսից: Այսպիսով, նախքան որևէ բան հաշվելը, ես ձեզ կպատմեմ չորս կանոնների մասին, որոնցով ես հաշվում եմ: Դրանք վերաբերում են այս գրքում ներկայացված բոլոր հաշվարկներին՝ առանց բացառության: Եթե բռնեք, որ ես որևէ մեկը խախտում եմ, ապա ես սխալ եմ թույլ տվել, և պետք է դա ասեք:

Կանոն 1 — Հաշվարկները ներառում են երկու վերջնակետերը

Երբ Սուրբ Գիրքն ասում է, որ ժամանակահատվածը 1260 օր է, ես առաջին օրը համարում եմ սկզբնական օր, իսկ 1260-րդ օրը՝ վերջին օրը: Երկու վերջերն էլ հաշվվում են:

Սա հարմարություն չէ: Այսպես են եբրայերենը հաշվարկում ժամանակը, և ամենամաքուր դրսևորումը թլպատումն է:

Ղևտացոց 12:3-ը հրամայում է, որ տղան թլպատվի ութերորդ օրը: Կիրակի օրը ծնված երեխան թլպատվում է հաջորդ կիրակի օրը: Հաշվեք անցած ժամանակը, և դա յոթ օր է: Սուրբ Գիրքը այն անվանում է ութերորդ: Ծննդյան օրը առաջին օրն է՝ հաշվվում է սկզբնական ամսաթիվը:

Եսթերը նույն բանն է անում և այն դարձնում է անվիճելի: Նա Մուրթքեին ասում է, որ երեք օր ծոմ պահի՝ գիշեր ու ցերեկ (Եսթեր 4:16), ապա տեքստում ասվում է, որ նա թագավորի մոտ մտավ «երրորդ օրը» (Եսթեր 5:1)՝ եռօրյա ծոմապահության երրորդ օրը, այլ ոչ թե դրանից հետո օրը: Եվ Շաբաթների տոնը հաշվվում է հիսուն օր առաջնեկներից՝ առաջին պտուղները հաշվի առնելով, այդ իսկ պատճառով Հոգեգալստյան տոնը հասնում է այնտեղ, որտեղ հասնում է:

Այսպիսով՝ **ներառական, երկու կողմերն էլ, միշտ:**

Երբ timeanddate.com կայքում ստուգեք իմ օրերի հաշվարկները, և հուսով եմ՝ կանեք, որովհետև այն դրա համար է նախատեսված, նշեք **«ներառել ավարտի ամսաթիվը հաշվարկում» վանդակը**: Ամեն հաշվարկ: Ամեն անգամ: Թողեք այն չնշված, և դուք կստանաք պատասխան իմ պատասխանից մեկ օր առաջ և կմտածեք, որ ես սխալ եմ թույլ տվել:

Այս կանոնը նաև այն է, որտեղ ես թույլ տվեցի նախաբանում նշված երկու սխալներից մեկը: Ես ինքս գտա այն, և ես տպագրում եմ այն, քանի որ այս գրքում ներկայացված չափորոշիչը առաջին հերթին վերաբերում է ինձ:

«Պատմության դասավանդումը նախքան այն տեղի կունենա» գրքում ես որպես ապացույց տպագրեցի այդ կայքից երկու էկրանի պատկեր: Դրանցից մեկի վրա, որը ցույց է տալիս 1290 օրվա հաշվարկը, վանդակը **հանված է**: Մյուսի վրա, որը ցույց է տալիս 1260 օրվա հաշվարկը, այն **նշված է**: Երկու տարբեր կանոններ, չորս էջ հեռավորության վրա, մի գրքում, որը վիճարկում է ճշգրտությունը:

Երկու սքրինշոթներն էլ ճիշտ պատասխան են տալիս այն ամսաթվին, որին դրանք կապված են: Եզրակացությունը երբեք վտանգի տակ չէր: Մեթոդն այսպիսին էր. երկու եղանակով հաշվող գիրքը ընդհանրապես հաշվարկման կանոն չունի:

Այս գիրքը հաշվվում է մեկ ձևով:

Կանոն 2. Օրը սկսվում է մայրամուտից, և ես օգտագործում եմ ցերեկային ժամ

Սա ինձ մեկ օր է արժենում, այնպես որ ուշադրություն դարձրեք դրան:

Եբրայական օրը տևում է արևամուտից մինչև արևամուտ: Ծննդոցը ցույց է տալիս այս օրինաչափությունը առաջին գլխում. «*Եվ եղավ երեկո, և եղավ առավոտ՝ մի օր*»: Երեկոն առաջ: Ահա թե ինչու յուրաքանչյուր հրեական տոն յուրաքանչյուր օրացույցում, որը դուք երբևէ կտեսնեք, գրված է որպես մեր երկու ամսաթվերի ընդգրկող՝ «մարտի 27-ի երեկոյից մինչև մարտի 28-ի երեկո»:

Դա ստեղծում է երկիմաստություն, որը չափազանց կարևոր է, երբ հաշվում եք մինչև որոշակի օր, և գրեթե ոչ ոք դրան չի անդրադառնում: Եթե մինչև 27-ի երեկոյից մինչև 28-ի երեկո տևող տոնակատարության ժամանակ սկսվում է ամսի առաջին օրը, ապա ո՞րն է առաջին օրը:

Ես օգտագործում եմ ցերեկային ամսաթիվը: 28-ը:

Լուսնի այն հատվածը, որը մարդը ապրում է արթուն, գործում է և կնկարագրի որպես «տեղի ունեցած օրը»: Երբ Սուրբ Գիրքը թվագրում է որևէ իրադարձություն, այն թվագրում է այն օրը, երբ իրադարձությունը տեսանելի է դարձել: Եվ այն ստեղծում է հաշվարկ, որը համապատասխանում է համակարգի մյուս բոլոր հաշվարկներին: Այլընտրանքը՝ ոչ:

Ահա թե ինչու այս գրքում «Ավերածննդի գարշանքը» կամ վերածնված Օսմանյան կայսրության Հռոմի պապ Լևոնի կողմից հավանության արժանանալը նկարագրվում է որպես 2027 թվականի մարտի 27-ի մայրամուտից մինչև 2027 թվականի մարտի 28-ի մայրամուտ ընկած ժամանակահատվածում տեղի ունեցող իրադարձություն, սակայն 1290-օրյա հաշվարկը սկսվում է **2027 թվականի մարտի 28-ին** :

Այդ միակ օրը տարբերությունն է ժամանակացույցի միջև, որը փակվում է, և այն ժամանակացույցի միջև, որը ամենուրեք մեկով շեղվում է:

Կանոն 3՝ զրոյական տարի գոյություն չունի

Մ.թ.ա. 1 թվականին անմիջապես հաջորդում է մ.թ. 1 թվականը: Միջանկյալ տարի չկա: Այս կոնվենցիան մշակվել է վեցերորդ դարում մի վանականի կողմից, որը աշխատում էր հռոմեական թվերով, իսկ հռոմեական թվերը զրո չունեն:

Գործնական հետևանքն այն է, որ BC/AD սահմանի վրայով միամիտ հանումը միշտ սխալ է մեկ տարով, և հենց այն ուղղությամբ, որը ամսաթիվը սահմանողի

թվերը դարձնում է ավելի լավ, քան դրանք իրականում են:

Ես հրաժարվում եմ հույսս դնել ձեռքով ճիշտ հաշվարկի վրա: Այս գրքում տարեկան հաշվարկի յուրաքանչյուր մեթոդը կատարվում է աստղագետների կողմից աստղագիտական տարիների համարակալման միջոցով, որտեղ մ.թ.ա. 1-ը գրվում է որպես 0 տարի, մ.թ.ա. 2-ը՝ որպես -1 և այլն: Այդ համակարգում մ.թ.ա. 701-ը -700 թվականն է: Այդ դեպքում գումարումը սովորական թվաբանություն է:

$$-700 + 2730 = \mathbf{2030}$$

Եվ աստղագիտական համարակալմամբ 2030 թվականը մեր թվարկության 2030 թվականն է, քանի որ դրական տարիների համար երկու համակարգերը համընկնում են: Փոխակերպումը մեխանիկական է, այն կատարվում է այս գրքին ուղեկցող վեբ էջում ներկայացված բանաձևով, և մեկից մյուսը տարբերվող սխալը դառնում է կառուցվածքային առումով անհնար, այլ ոչ թե պարզապես դիտարկվում:

Եթե ցանկանում եք, ստուգեք մինչև վերջ: Մ.թ.ա. 701 թվականից մինչև մ.թ.ա. 1 թվականը 700 տարի է: Մ.թ.ա. 1 թվականից մինչև մ.թ. 1 թվականը ևս մեկ տարի է, որը կազմում է 701 թվական: Մ.թ. 1 թվականից մինչև մ.թ. 2030 թվականը մնում է $2730 - 701 = 2029$ տարի: Պատասխանը նույնն է: Պարզապես ավելի երկար է տևում, և ավելի հեշտ է սխալ գուշակել:

Կանոն 4 — Տարին տարի է, իսկ օրը՝ օր, եթե տեքստում այլ բան չի ասվում

Մարգարեական թվաբանությունը վատ համբավ ունի, և այն արժանի է եղել դրան: Այս համբավը գալիս է ուսուցիչներից, ովքեր ազատորեն փոխարկում են միավորների միջև, երբ փոխարկումն օգնում է. այստեղ օրը դառնում է տարի, այնտեղ՝ 360 օր, «ժամանակը» դառնում է այն, ինչ անհրաժեշտ է՝ մինչև որևէ թիվ կարողանա հասնել որևէ այլ թվի:

Ես օգտագործում եմ միայն մեկ փոխակերպում, և օգտագործում եմ այն, քանի որ կարդացած տեքստը այն հստակորեն կատարում է և ինձ ասում է, որ դա անում է:

Եզեկիել 4:6-ում Աստված քառասուն օրերի մասին ասում է. *«Ես քեզ համար քառասուն օր եմ նշանակել՝ մեկ օր՝ յուրաքանչյուր տարվա համար»*: Սա իմ եզրակացությունը չէ: Սա հատվածում տրված հրահանգն է այն կարդալու վերաբերյալ: Այսպիսով, 390 օրերը դառնում են 390 տարի, իսկ 40 օրերը՝ 40 տարի՝ հենց համարի հեղինակության հիման վրա:

Ամենուրեք օրը օր է: Հայտնություն 11:3-ի 1260 օրերը բառացիորեն 1260 օրեր են: Դանիել 12-ի 1290-ը և 1335-ը բառացի օրեր են: Ես դրանք չեմ վերածում

տարիների, և սա ինձ հակասության մեջ է դնում մեկնաբանության մի ամբողջ դպրոցի՝ պատմաբանների հետ, ովքեր 1260-ը մեկնաբանում են որպես 1260 տարի և ամբողջ նեղությունը տեղադրում միջնադարյան անցյալում: Նրանք սխալվում են: Ես դրանք այստեղ անվանում եմ, որպեսզի դուք իմանաք, որ ես իմ ընթերցանությանը չեմ հասել նրանց ընթերցանության մասին անտեղյակ լինելով:

Ես նաև չեմ օգտագործում 360-օրյա «մարգարեական տարի»: Դուք անընդհատ կհանդիպեք այս մտքին: Այն բխում է այն նկատելուց, որ 1260 օրը 42 ամսվա բաժանելիս ստացվում է 30-օրյա ամիս, և այդտեղից մարդիկ կառուցում են 360-օրյա տարի և սկսում են դրա միջոցով փոխակերպել մեծ ժամանակահատվածներ: Դրա տակ գտնվող դիտարկումը իրական է. 30 օրվա 42 ամիսը 1260 է, և դա միտումնավոր է արված տեքստում: Այնտեղ էքստրապոլյացիան է, որտեղ ամեն ինչ ընդհատվում է:

Բայց ուշադրություն դարձրեք, թե ինչ է կատարվում, երբ այն երկարացնում եք: Փոխարկեք 360 օրվա 2730 «մարգարեական տարիները» արեգակնային տարիների, և դուք կկորցնեք մոտ 39 տարի ամբողջ ժամանակահատվածում. 360 օրվա 2730 տարին կազմում է 982800 օր, որը ընդամենը 2691 արեգակնային տարի է: Եթե դա սկսենք մ.թ.ա. 701 թվականից, ապա կհայտնվեք 1991 թվականին, այլ ոչ թե 2030 թվականին: Եթե ես ցանկանայի համապատասխան թիվ, 360-օրյա տարին առաջին գործիքն է, որին կդիմեի, և այն ինձ շատ մոտ չի տանի այնտեղ, որտեղ ես ուզում եմ հասնել: Այնպես որ, ես այն չեմ օգտագործում: 390-ը և 40-ը սովորական տարիներ են, 1260-ը և 1290-ը՝ սովորական օրեր, և այս գրքում միակ միավորների փոխարկումը այն է, որը ինձ տալիս է Եզեկիել 4:6-ը:

Չորս կանոնները միասին

1. **Ներառյալ**՝ առաջին օրը մեկնարկի ամսաթիվն է. երկու ավարտներն էլ հաշվվում են:
2. **Ամսաթիվ**՝ եբրայական օրը սկսվում է մայրամուտից. ես հաշվում եմ ցերեկային ժամերից:
3. **Ջրոյական տարի չկա** — տարիների տևողությունները հաշվարկվում են աստղագիտական համարակալմամբ, որոնք հետ են փոխարկվում վերջում:
4. **Միայն մեկ դարձ**՝ օրերը տարիներ են դառնում միայն այն դեպքում, երբ Եզեկիել 4:6-ը հրահանգում է դա: 360-օրյա տարի չկա:

Այս գրքում ներկայացված յուրաքանչյուր հաշվարկ ենթարկվում է բոլոր չորսին: Կից վեբ էջը դրանք կիրառում է գործող բանաձևերով, և այն ձեզ կասի, եթե

դրանցից մեկը դադարի ուժի մեջ մնալ:

Հիմա, նախքան որևէ բան հաշվելը, կա ավելի դժվար հարց: Ո՞ր օրացույցը:

Գլուխ 2 — Ո՞ր օրացույցը և ինչո՞ւ

Սա այս գրքի ամենաթույլ օղակն է, և ես այն տեղադրում եմ 2-րդ գլխում, այլ ոչ թե հավելվածում:

Թույլ տվեք ձեզ պատմեմ խնդիրը, նախքան իմ պատասխանը տալը:

Այս գրքում հրեական տոնի հետ համընկնող յուրաքանչյուր ամսաթիվ կախված է այն բանից, թե այդ տոնի որ օրվան է համընկնում: 2030 թվականի աշնանային տոների համար՝ ամբողջ վեճի նպատակակետի համար, պարզվում է, որ սա նշանակություն չունի, և ես ձեզ կցույց տամ, թե ինչու այս գլխի վերջում, և սա գրքի լավագույն նորությունն է: Բայց մեկ ամսաթվի համար դա չափազանց կարևոր է:

Այդ ամսաթիվը 2027 թվականի մարտի 27-28-ն է:

Եբրայական օրացույց կազմելու երկու եղանակ

Եբրայական օրացույցը լուսնային-արևային է: Ամիսները հաջորդում են լուսնին, տարիները՝ արևին, հակառակ դեպքում բերքահավաքի տոները կհեռանան իրենց եղանակներից: Տասներկու լուսնային ամիսները տևում են մոտ 354 օր, տասնմեկ օր պակաս արեգակնային տարվանից, ուստի մոտավորապես յուրաքանչյուր երեք տարին մեկ պետք է ավելացվի մեկ լրացուցիչ ամիս, հակառակ դեպքում Զատիկը կտեղափոխվի ձմռանը:

Հարցն այն է, **թե ի՞նչ լիազորությամբ եք դա տեղադրում:**

Դիտարկողական պատասխանը՝ որն օգտագործվել է ամբողջ աստվածաշնչյան ժամանակահատվածում և դրանից հետո դարեր շարունակ, այն է, որ առաջին ամիսը այն ամիսն է, որի նորալուսինը ամենամոտ է գարնանային գիշերահավասարին, ինչը հաստատվում է Իսրայելում գարու բերքի վիճակով: Բ Օրինաց 16:1-ը հրամայում է Իսրայելին «*պահպանել Աբիբ ամիսը*», և *Աբիբը* ամսվա անունն է, այլ գարու նկարագրություն: Այն նշանակում է հասկ, կանաչ և հասունացող հատիկ: Ամիսը որոշվում է դաշտին նայելով: Եթե գարին պատրաստ չէր, Սինեդրիոնը ավելացնում էր մեկ ամիս, հայտարարում էր դրա մասին, և բոլորը իմանում էին ազդանշանային

կրակների և սուրհանդակների միջոցով:

Հաշվարկված պատասխանը այն է, ինչ հրեական աշխարհն օգտագործել է մոտավորապես մ.թ. չորրորդ դարից ի վեր: Հռոմեական հալածանքների ճնշման տակ՝ Սինեդրիոնը քանդվում էր և այլևս չէր կարող հուսալիորեն լուր ուղարկել, Հիլել II-ին է վերագրվում օրացույցի մաթեմատիկական ճշգրտումը: Տասնինը տարվա ցիկլը տասներեքերորդ ամիսն է ավելացնում նախապես որոշված յոթ տարիների մեջ: Դիտարկում անհրաժեշտ չէ: Այն գործում է աշխարհի ցանկացած վայրում՝ առանց Երուսաղեմում գործող դատարանի:

Այն նաև ունի հետաձգման չորս կանոն՝ *դեչիյոտը*, որոնք Ռոշ Հաշանան մեկ կամ երկու օրով հետաձգում են, երբ այլապես այն անհարմար կերպով կտեղի ունենար՝ հիմնականում՝ կանխելու համար, որ Յոմ Կիպուրը համընկնի Շաբաթի հետ, ինչը կնշանակեր երկու անընդմեջ օր, որոնց ընթացքում չէր կարող եփվել կամ թաղվել:

Կայուն օրացույցն արժանի է ավելի լավ գնահատականի, քան այն մերժումը, որը սովորաբար ստանում են իմ ճամբարի մարդիկ: Դա անհրաժեշտ գործողություն էր այն մարդկանց կողմից, ովքեր փորձում էին պահպանել ազգի պաշտամունքը, մինչդեռ նրանց ինստիտուտները ոչնչացվում էին: Դա մաթեմատիկայի արտասովոր մի կտոր է: Այն տոները կենդանի է պահել տասնվեց դար շարունակ: Այն արժանի է հարգանքի:

Սակայն հետաձգման կանոնները վարչական են: Դրանք գոյություն ունեն՝ պահպանումը գործնական դարձնելու համար: Դրանք չկան Ղևտացոց 23-ում:

Ինչու եմ ես օգտագործում դիտարկման օրացույցը

Երեք պատճառ՝ ըստ ծանրության:

Նախ, դա այն է, ինչ նկարագրում է տեքստը: Ղևտացոց 23-ը տոները սահմանում է ամիսների օրերով: Բ Օրինաց 16:1-ը առաջին ամիսը սահմանում է գարու բերքով: Ոչ մի հատվածում ոչինչ չի ասվում տասնիննամյա ցիկլի կամ Յոմ Կիպուրին շաբաթին հարող կանոնի մասին: Եթե ես կարդում եմ Ղևտացոց 23-ը՝ պարզելու համար, թե երբ է տոնը, ես պետք է օգտագործեմ Ղևտացոց 23-ում ենթադրվող մեթոդը:

Երկրորդ, դա այն է, ինչ ուժի մեջ էր, երբ տրվեցին մարգարեությունները, և երբ կատարվեցին առաջին չորս տոները: Եզեկիելը, Դանիելը և Հովհաննեսը բոլորը գրել են դիտարկողական օրացույցով: Նույնն են արել նաև Ավետարանագիրները: Հիսուսը խաչվել է դիտարկմամբ սահմանված Զատիկի օրը, այլ ոչ թե Հիլելի ցիկլով, որը գոյություն չի ունեցել ևս երեք հարյուր տարի: Եթե առաջին չորս տոները կատարվել են դիտարկողական օրացույցով, ապա դա այն օրացույցն է, որով

Ես ակնկալում եմ, որ կկատարվեն վերջին երեքը:

Երրորդ՝ և սա է անհաճոյալի պատճառը՝ հաշվարկված օրացույցի շեղումները: Տասնինը տարվա ցիկլը շատ լավ է, բայց ոչ կատարյալ. այն տևում է մոտ մեկ օր յուրաքանչյուր 216 տարին մեկ: Տասնվեց դարերի ընթացքում կուտակված սխալը իրական է, և սա պատճառներից մեկն է, որ ժամանակակից ռաբբինական Պասեքը երբեմն ընկնում է գիշերահավասարից մեկ ամբողջ ամիս անց: Այդ շեղումը թվաբանության փաստ է, որը ճանաչվում է հրեական իշխանությունների կողմից, և դա օրինական պատճառ է ճշգրիտ ժամանակի հարցերի համար աստղագիտական մեթոդը նախընտրելու համար:

Այսպիսով, այս գրքում օգտագործված օրացույցը, որը հետևում է «Մեսիա 2030» նախագծի աշխատանքին, առաջին ամիսը նույնականացնում է գարնանային գիշերահավասարին ամենամոտ լուսնային միացմամբ, որը հաշվարկվում է աստղագիտականորեն Երուսաղեմի ժամանակով:

Հիմա արժեքը

Ահա թե որքան արժեցավ ինձ այդ ընտրությունը՝ հնարավորինս պարզ ասած:

Ես համեմատություն անցկացրի 2025-ից 2030 թվականների յուրաքանչյուր տարվա համար՝ երկու օրացույցների, յուրաքանչյուր տոնի համար, կողք կողքի: Ահա դրանց միջև եղած տարբերությունը օրերով.

Տարի	Երկու օրացույցների միջև եղած բացը
2025թ. 0-ից 1 օր	
2026թ. 1 օր	
2027 30-ից 31 օր	
2028թ. 1-ից 2 օր	
2029 1-ից 2 օր	
2030թ. 1 օր գարնանը,	զրո՝ յուրաքանչյուր
աշնանային տոնին	

Նայեք 2027 թվականին:

Այս վեց տարիներից հինգում երկու օրացույցները համընկնում են մեկ կամ երկու օրվա ընթացքում: Դրանք մրցակից համակարգեր չեն, որոնք խիստ տարբեր արդյունքներ են տալիս: Դրանք նույն լուսնային իրականությունը

մոտավորացնելու երկու եղանակ են, և հիմնականում նրանք վայրէջք են կատարում նույն տեղում:

Սակայն 2027 թվականը տարբեր է: 2027 թվականին ֆիքսված օրացույցը ավելացնում է իր տասներեքերորդ ամիսը՝ Ադար II-ը, իսկ գիշերահավասարի կանոնը՝ ոչ:

2027 թվականի գիշերահավասարին ամենամոտ միացումը ընկնում է մարտի 8-ին, ուստի դիտարկման առաջին ամիսը սկսվում է այդ երեկոյան մայրամուտից՝ 2-րդ կանոնի համաձայն՝ մարտի 9-ին, լուսաբացին: Այսինքն՝ մարտի 21-ի արևամուտից մինչև մարտի 22-ի արևամուտը նիսանի 14-ն է, իսկ արևամուտը՝ մարտի 22-ը: **2027 թվականի մարտի 22-ի լուսաբացը :**

Կայուն օրացույցի համաձայն՝ **2027 թվականի ապրիլի 8-ին 1 նիսանը կլինի, իսկ ապրիլի 21- ին՝ 14 նիսանը :** Երեսուն օրվա տարբերությամբ՝ վեց տարվա ընթացքում, երբ դա ամենակարևորն է:

Մեկ ամբողջ ամիս տարբերությամբ: Եվ 2027 թվականը ամբողջ շարքում միակ աննախադեպ տարին է:

Ահա թե ինչ խոցելիություն է բարձրաձայն ասված. 2027 թվականի մարտի 27-28-ը գոյություն ունի միայն դիտողական օրացույցի համաձայն: Եթե ֆիքսված օրացույցը ճիշտն է, ապա այդ ամսաթիվը պարզապես տոն չէ, դրա օգտին «Առաջին պտուղներ» փաստարկը կորչում է, և 1290 թվականի սկիզբը պետք է լինի ուրիշ տեղ:

Դիտարկման օրացույցը ճիշտ է՝ վերը նշված երեք պատճառներով: Սա փոքր հարց չէ, և նրանք, ովքեր համաձայն չեն, հիմարներ չեն: Սա իմ երկու ամսաթվերից ավելի մոտ լինելու հիմքում ընկած բեռը կրող ենթադրություն է, և պատահում է, որ ընտրությունը մեկ ամիս տարբերություն է ստեղծում: Եթե դա ձեզ անհանգստացնում է, ապա պետք է անհանգստացնի: Ինձ բավականաչափ անհանգստացրեց, որ երկար ժամանակ անցկացնեմ այս գլխի վրա:

Եվ հիմա լավ լուրը

Կրկին նայեք այդ աղյուսակի վերջին տողին:

2030 թվականին երկու օրացույցները ճշգրիտ համընկնում են: Ոչ թե մոտավորապես: Այսօր, յուրաքանչյուր աշնանային տոնի ժամանակ՝

Խնջույք	Դիտարկման օրացույց		Հաստատուն ռաբբինական օրացույց
Յոմ Թերուա (1 Տիշրի)	2030	թվականի 2030 սեպտեմբերի 28-ին	թվականի սեպտեմբերի 28-ին
Յոմ Կիպուր (10 Տիշրի)	2030	թվականի 2030 հոկտեմբերի 7-ին	թվականի հոկտեմբերի 7-ին
Սուկկոտի սկիզբը (15 Տիշրի)	2030	թվականի 2030 հոկտեմբերի 12-ին	թվականի հոկտեմբերի 12-ին
1,335-րդ օրը	2030	թվականի 2030 դեկտեմբերի 21-ին	թվականի դեկտեմբերի 21-ին

Հանդուրժեք դա, որովհետև դա փոխում է այն, ինչ դուք պետք է ընդունեք՝ գրքի մնացած մասը լուրջ ընդունելու համար:

Նպատակակետը կախված չէ իմ օրացույցից:

Այս գլխում ներկայացված ամեն ինչ մերժող ընթերցողը՝ ով կարծում է, որ դիտողական օրացույցը էքսցենտրիկություն է, իսկ ֆիքսված օրացույցը՝ միակ օրինական եբրայական օրացույցը, այնուամենայնիվ, Յոմ Թերուային հասնում է 2030 թվականի սեպտեմբերի 28-ին, իսկ Յոմ Կիպուրին՝ 2030 թվականի հոկտեմբերի 7-ին:

Այդ երկու ամսաթվերը իմ մեթոդի արդյունք չեն: Դրանք են այն կետերը, որոնց վրա հիմնված են երկու մեթոդներն էլ: Կարող եք ամբողջությամբ դեն նետել իմ օրացույցը, և վերջնակետը չի փոխվի:

Մեկնարկային ատրճանակը կախված է օրացույցից: Նպատակակետը՝ ոչ:

Սա հենց այն կետն է, երբ մարգարեությունների հեղինակը սկսում է փնտրել այնպիսի բառեր, ինչպիսին է «*հրաշալիք*»-ն: **Այս զուգամիտումը հրաշք չէ:** Դա այն է, ինչ անում են երկու լուսնաարեգակնային համակարգերը, երբ պատահաբար ընկնում են փուլի մեջ, ինչը նրանք անում են պարբերաբար. դուք կարող եք տեսնել նրանց համաձայնության գալ 2025, 2026, 2028 և 2029 թվականներին նույն աղյուսակում: 2030 թվականի համաձայնագրի արժեքը պաշտպանական է, այլ ոչ թե ապացուցողական: Այն չի ապացուցում ամսաթիվը: Այն վերացնում է դրա վերաբերյալ առարկությունը. ոչ ոք չի կարող անտեսել 2030 թվականի սեպտեմբերի և հոկտեմբերի ամսաթվերը որպես ինքնաշեն օրացույցի արդյունք, քանի որ ստանդարտ օրացույցը նույնպես ստեղծում է դրանք:

Դա է ամբողջը, ինչ անում է: Բավական է:

Գլուխ 3 — Ինչն է համարվում ապացույց

Աշխատանքային կյանքիս վաղ տարիներն անցկացրել եմ որպես հետախուզական վերլուծաբան, ապա՝ որպես քարոզիչ: Սկզբում՝ կորեացի լեզվաբան, ապա՝ դարի: Աշխատանքն կայանում էր մասնատված տեղեկատվությանը նայելու և դրա իմաստի վերաբերյալ օգտակար բան ասելու մեջ՝ միաժամանակ հստակեցնելով, թե որքան վստահություն են իրականում հաստատում ապացույցները:

Ջոբի սովորեցրած կարգապահությունը, և այն, ինչ ես ուզում եմ ներմուծել այս գրքում, այն է, որ **ձեր բոլոր պնդումները հավասարապես ուժեղ չեն, և հակառակը ձևացնելն է, թե մարդկանց սպանելու պատճառ է դառնում:** Գնահատականը, որը ամեն ինչ ներկայացնում է նույն վստահ տոնով, անարժեք է, քանի որ ընթերցողը չի կարող ասել, թե որ մասերի վրա պետք է գործել:

Մարգարեությունների գրվածքների մեծ մասն ունի հենց այդ խնդիրը: Թվաբանությունը, պատմությունը, մեկնաբանությունը և ենթադրությունները ներկայացվում են մեկ անընդհատ ձայնով, մեկ ծավալով, և ընթերցողն է թողնված, թե ով է դրանք վերլուծելու: Այսպիսով, ես եմ դա լուծելու ձեզ համար:

Չորս հարկ

Այս գրքում ներկայացված յուրաքանչյուր պնդում կարելի է բաժանել չորս կատեգորիաներից մեկի, և ես ձեզ կասեմ, թե որն է շարունակության ընթացքում:

1-ին մակարդակ — ԹՎԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆ: Անպայմանորեն հետևում է իր մուտքային տվյալներից: Չի կարող սխալ լինել, եթե մուտքային տվյալները սխալ չեն: $390 \times 7 = 2730$ -ը 1-ին մակարդակն է: Նույնն է նաև $70 + 1960 = 2030$ -ը: Դուք պարտավոր չեք վստահել ինձ 1-ին մակարդակի որևէ պնդման համար. ձեզ հաշվիչ է պետք:

2-րդ մակարդակ՝ ՊԱՏՄԱԿԱՆ: Լավ վկայված է պատմական գրառումներում: Սենեքերիմի կողմից Երուսաղեմի պաշարումը մ.թ.ա. 701 թվականին 2-րդ մակարդակն է՝ ամրագրված ասորական համանուն կանոնով, Սենեքերիմի սեփական Պրիզմայի արձանագրությամբ և Թագավորաց 2-րդ գրքի 18-19 գլուխներով առանձին-առանձին: 1950 թվականի հունվարի 23-ի Քնեսեթի քվեարկությունը 2-րդ մակարդակն է: Դրանք կարելի է ստուգել ցանկացած պատշաճ տեղեկատու աշխատության մեջ, և ես թվարկում եմ աղբյուրները:

Մակարդակ 3 — ՄԵԿՆԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆ: Տեքստի վիճելի մեկնաբանություն: Խելամիտ, լուրջ, աստվածավախ մարդիկ համաձայն չեն: Եզեկիելի 390 տարիները, որոնք սկսվում են մ.թ.ա. 701 թվականի պաշարումից, 3-րդ մակարդակն են: Այն, որ Ղևտացոց 26-ի «յոթ ժամանակները» բազմապատկում են տևողությունը, 3-րդ մակարդակն է: **Այս գրքում երկու ծանրաբեռնված փաստարկներն էլ 3-րդ մակարդակն են**, այդ իսկ պատճառով դրանք ունեն ամբողջական գլուխ՝ պարբերության փոխարեն:

4-րդ մակարդակ — ՄԱՐԳԱՐԵԱԿԱՆ: Ապագայի վերաբերյալ պնդում, որը բխում է 1-ից 3-րդ մակարդակներից: Դեռևս ստուգելի չէ: 2027 և 2030 թվականների մասին ամեն ինչ 4-րդ մակարդակ է: Ես դրանք համարում եմ համոզված: Իրականում, ես դրանք համարում եմ ապացուցված:

Շղթան այնքան ուժեղ է, որքան նրա ամենաթույլ օղակը, և այս շղթայի ամենաթույլ օղակները 3-րդ մակարդակն են: Հեզնական է, բայց միայն իմ կարծիքով, 4-րդ մակարդակի օղակներն *ավելի* հուսալի են, քան 3-րդ մակարդակը, քանի որ Աստված է հաստատել դրանք ինձ համար:

Կոնվերգենցիայի և հարմարեցման միջև տարբերությունը

Այս գրքի հիմնական փաստարկը կոնվերգենցիան է՝ չորս ժամացույցներ, տարբեր մեկնարկի ամսաթվեր, տարբեր տևողություններ, տարբեր

բազմապատկիչներ, որոնք բոլորն էլ ավարտվում են 2030 թվականին:

Դրա հետ մեկտեղ կան երկու առարկություններ, և դրանք տարբեր առարկություններ են:

Առաջինն այն է, որ ես գտա տարեթիվը և հակադարձ ինժեներիայի միջոցով մշակեցի դրա չորս ուղի: Դա կոչվում է կորի համապատասխանեցում, և դա մարգարեական ամսաթվի սահմանման ստանդարտ ձախողման եղանակն է: Ձեր պարամետրերում բավարար ազատություն ունենալով՝ կարող եք հասնել ցանկացած տարվա՝ Սուրբ Գրքի ցանկացած մեկնարկային կետից: Այդ մեղադրանքը հնչեցնող յուրաքանչյուր ոք կողմնակալ է և անխոհեմ, անարժան է տվյալներին:

Երկրորդն ավելի նուրբ է, և հենց սա է ինձ ավելի շատ կիսանգարեր ուրիշի գրքում. **իրականում անկախ չլինող աղբյուրների միջև համաձայնությունը շատ ավելի քիչ արժեք ունի, քան թվում է:** Չորս վկաների համաձայնությունը հզոր է: Չորս վկայությունները, որոնք բոլորը կապված են մեկ աղբյուրի հետ, մեկ վկայի կրկնություն են: Ես այդ առարկությունը բավականին լուրջ եմ ընդունում, որպեսզի դրան առանձին բաժին հատկացնեմ. 9-րդ գլուխը ստուգում է յուրաքանչյուր ժամացույց՝ համատեղ աղբյուրների, համատեղ խարիսխների և համատեղ մեկնաբանական քայլերի համար, և եզրակացությունն այն է, որ դրանք չորս անկախ վկաներ **չեն**: Ես դա ասում եմ այնտեղ՝ աղյուսակում, նախքան որևէ մեկը կարողանա:

Սկզբում ընդունեք կորի համապատասխանեցման առարկությունը:

Այսպիսով, ի՞նչն է տարբերում կոնվերգենցիան տեղավորելուց: Երեք բան, և ես երեքն էլ կկիրառեի ցանկացած այլ համակարգի վրա.

Պարամետրերը ընտրվե՞լ են անկախ նպատակակետից: 390 և 40 թվերը տրված են Եզեկիել 4-ում: Յոթ բազմապատկիչը տրված է Ղևտացոց 26-ում: Ութսուն տարվա սերունդը տրված է Սաղմոս 90:10-ում: Դրանցից ոչ մեկը ես չեմ ընտրել: Ես միայն մեկնարկային *ամսաթվերն եմ ընտրում*, և հենց այդտեղ էլ փաստարկն է իրականում հիմնված, այդ պատճառով էլ 6-րդ և 7-րդ գլուխները մեծ մասամբ պաշտպանում են մեկնարկային ամսաթվերը, այլ ոչ թե մաթեմատիկա անում:

Քանի՞ ազատության աստիճան կա: Յուրաքանչյուր ժամացույց ունի երկու ազատ ընտրություն՝ որտեղից է սկսվում և քանի անգամ է կիրառվում բազմապատկիչը: Ութ պարամետր չորս ժամացույցների համար, և ես ուզում եմ անկեղծ լինել, որ երկրորդը իրական ընտրություն է. Ղևտացոց 26-ը չի ասում, թե քանի բազմապատկում պետք է կատարել:

Բայց նայեք, թե որքան կոպիտ է այդ երկրորդ կոճակը: Բազմապատկիչը յոթ է, ուստի յուրաքանչյուր լրացուցիչ կիրառություն ամբողջ նախադասությունը մեծացնում է յոթով: Իսրայելի համար, սկսած մ.թ.ա. 701 թվականից՝ 390 տարի. զրոյական բազմապատկումը տեղի է ունենում մ.թ.ա. 311 թվականին, մեկը՝ մ.թ. 2030 թվականին, իսկ երկուսը՝ 18410 թվականին: Հուդայի համար, մ.թ. 70 թվականից՝ քառասուն տարի. զրոն տալիս է մ.թ. 110 թվական, մեկը՝ մ.թ. 350 թվական, երկուսը՝ մ.թ. 2030 թվական, երեքը՝ 13790 թվական:

Գրանցված պատմության մեջ յուրաքանչյուր ժամացույցի համար կա միայն մեկ արժեք: Դա կոճակ չէ, որը կարող եք կարգավորել. դա մեկ հավանական դիրքով անջատիչ է: Սկզբի ամսաթվերն են այն վայրը, որտեղ ապրում է իրական ազատությունը, այդ իսկ պատճառով 6-րդ և 7-րդ գլուխները իրենց երկարության մեծ մասն անցկացնում են սկզբնական ամսաթվերը պաշտպանելով, այլ ոչ թե մաթեմատիկայով զբաղվելով:

Արդյո՞ք համակարգը ստուգումներ է անում, որոնք անհրաժեշտ չէր հանձնել: Սա ամենաուժեղ թեստն է, և ես դա կկիրառեի ինձ վրա, եթե ձեր տեղում լինեի: Հարմարեցված համակարգը տալիս է հենց այն պատասխանները, որոնց համար ստեղծվել է, և ոչ ավելին: Համակարգը, որը նկարագրում է իրական բան, հակված է անակնկալներ առաջացնելու՝ արդյունքներ, որոնք դուրս են գալիս դրանից՝ առանց նպատակային լինելու:

Այս գրքում դրանցից երեքը կան, և դրանց մասին կծանոթանաք ավելի ուշ: Դանիելի 1290-ի և Հովհաննեսի 1260-ի միջև ընկած ժամանակահատվածը պարզվում է, որ ճիշտ երեսուն օր է, որը ճիշտ այնքան է, որքան հավատարացության ժամանակահատվածը, և ես այն այնտեղ չեմ նշել. դա երկու հեղինակների կողմից վեց հարյուր տարի տարբերությամբ գրված երկու թվերի տարբերությունն է: 1260-ի և 1250-ի միջև ընկած ժամանակահատվածը պարզվում է, որ ճիշտ տասը օր է, և ամբողջ հրեական օրացույցում կա ճիշտ մեկ զույգ տոն, որոնք տասը օր տարբերությամբ են, և հաշվարկները համընկնում են դրա երկու ծայրերին: Իսկ Դանիելի 1335-ը համընկնում է Տաճարի վերաօծման տարեդարձի հետ, որը ես չեի նկատել մինչև աղյուսակը չասաց ինձ:

Այդ երեքից ոչ մեկը պարտադիր չէր աշխատի: Դրանք այն չեն, ինչի համար համակարգը ստեղծվել է: Երբ մոդելը շարունակում է ճիշտ պատասխաններ տալ այն հարցերին, որոնք դուք չեք տվել, դա այն մոդելի ստորագրությունն է, որը հետևում է իրական բանի:

Ինչն եմ սխալվել

Նախաբանում ես ասացի, որ ստուգման վեբ էջի կառուցման ժամանակ

հայտնաբերեցի իմ երկու սխալները: Ահա դրանք, քանի որ գիրքը, որը պնդում է, որ ստուգելի է, պետք է ցույց տա, թե ինչ է ստացվել ստուգման արդյունքում:

Հաշվարկի կանոնը: Նկարագրված է 1-ին գլխում՝ իմ առաջին գրքում չորս էջ տարբերությամբ երկու տարբեր ներառական/բացառող կոնվենցիաներ: Ուղղվել է՝ հայտարարելով մեկ կանոն և այն ամենուր կիրառելով:

Տաճարի ավերումը: «Պատմությունը նախքան դա տեղի ունենա» գրքում ես գրել եմ, որ Տաճարը ավերվել է «մ.թ. 70 թվականի Պասեքի ժամանակ»:

Դա սխալ է: Հովսեփոսը հստակ է, ինչպես նաև Միշնան: Տիտոսը Երուսաղեմի պարիսպները փակեց Զատիկի ժամանակ՝ Նիսանի 14-ին, մոտավորապես մ.թ. 70 թվականի ապրիլի կեսերին: Քաղաքը լի էր ուխտավորներով, հենց այդ պատճառով էլ պաշարումը այդքան աղետալի էր: Սակայն տաճարն ինքնին այրվեց միայն 9 կամ 10 Ավ. -ին, մոտավորապես երեքուկես ամիս անց՝ օգոստոսի սկզբին:

Ես պաշարումը սեղմել էի՝ վերածելով այն իրադարձության: Դա բավականին տարածված սխալ է, և այն դեռևս իմն էր:

Հետաքրքիրն այն է, թե ինչ պատահեց, երբ ես այն ուղղեցի: Հուդայի ժամացույցը պետք է ունենա Զատիկից մինչև Զատիկ ժամանակահատված, որպեսզի հասնի 2030 թվականի Զատիկին: Պաշարումը *սկսվեց* Զատիկի ժամանակ: Տաճարը այրվեց օգոստոսին: Այսպիսով, ուղղված փաստը՝ պաշարումը, այլ ոչ թե այրումը, այն է, որը իրականում ճիշտ կերպով ամրագրում է հաշվարկը:

Սխալը թուլացնում էր իմ սեփական փաստարկը: Դա տեղի է ունենում ավելի հաճախ, քան մարդիկ սպասում են, և սա փաստարկ է ձեր աշխատանքը ստուգելու համար, նույնիսկ երբ ձեզ դուր է գալիս ձեր եզրակացությունը:

Ինչ է պնդում և ինչ չի պնդում այս գիրքը

Չորս բան, որպեսզի ամեն ինչ պարզ լինի սկսելուց առաջ:

Ես պնդում եմ, որ Աստված ինձ ամեն ինչ ասել է: Ես «ոչ ոք չգիտի օրը կամ ժամը» առարկությանը պատշաճ կերպով կանդադարեցնում վերջին գլխում, բայց չեմ թողնելու, որ այն աննկատ մնա ութսուն էջ, այնպես որ ահա համառոտ տարբերակը: Այս գիրքը նշում է ամսաթիվը: Այն այդ ամսաթվին հասնում է տեքստերից և պատմությունից եզրակացություններ անելով՝ համադրելով բազմաթիվ փաստեր և տեսնելով, թե ինչպես են դրանք համընկնում:

Ես չեմ պնդում, որ այս փաստարկի որևէ տող ապացույց է: Չորս ժամացույցներից ոչ մեկը ինքնուրույն չի համոզի ինձ: Դրանցից յուրաքանչյուրը կարող է պատահականություն լինել. Աստվածաշունչը մեծ գիրք է, և դրանում շատ թվեր կան: Փաստարկը զուգամիտումն է: Ես դա հստակ և բազմիցս ասում

Եմ, որպեսզի ոչ ոք չշփոթի սա այն գրքի հետ, որը իր ծանրությունը հենում է մեկ հաշվարկի վրա:

Ես պնդում եմ, որ իմ մեկնարկի ամսաթվերը վիճարկելի են: Դրանք 3-րդ մակարդակի են: Ես կողմ եմ դրանց: Ինչ-որ մեկը կարող է հակադարձել, բայց նրանք սխալվում են:

Ես չեմ պնդում, որ որևէ յուրահատուկ մարդ եմ: Աստված օգտագործում է զոջացող մարդկանց: Ես մարդ եմ, ով ամբողջությամբ նվիրվել է Տիրոջը սրբությամբ ծառայելուն, ես յուրահատուկ եմ միայն նրանով, որ նման մարդիկ հազվադեպ են լինում:

Սրանք հիմնական կանոններն են: Հիմա՝ բուն փաստարկը:

ՄԱՍ II՝ ԵՐԿՈՒ ՆԱԽԱԴԱՍՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

Երկու բեռ կրող գլուխները և նրանց կողմից աշխատեցվող երկու ժամացույցները:

Գլուխ 4 — Եզեկիել 4: Երկու բանտ, երկու դատավճիռ

Եզեկիելին խնդրվում է տարօրինակ բան անել:

«Իսկ դու պառկիր ձախ կողքիդ վրա և դրա վրա դիր Իսրայելի տան անօրինությունը: Դու կկրես նրանց անօրինությունը այն օրերի քանակի համար, որ դու կպառկես դրա վրա: Որովհետև ես քեզ համար սահմանել եմ օրերի քանակ՝ համապատասխան նրանց անօրինության տարիների՝ երեք հարյուր իննսուն օր: Այսպիսով դու կկրես Իսրայելի տան անօրինությունը:

«Երբ սրանք ավարտես, երկրորդ անգամ պառկիր, բայց քո աջ կողմի վրա և կրիր Հուդայի տան անօրինությունը: Ես քեզ համար քառասուն օր եմ նշանակել՝ մեկ օր տարվա համար» (Եզեկիել 4:4-6):

Մինչ այդ, 1-3 համարներում նրան ասվում է անել ինչ-որ տարօրինակ բան.

«Հիմա դու, մարդու որդի, քեզ համար մի աղյուս վերցրու, դիր այն քո առջև և դրա վրա գրիր մի քաղաք՝ Երուսաղեմ: Ապա պաշարիր այն... Ապա քեզ համար երկաթե թիթեղ վերցրու և այն երկաթե պատի պես կառուցիր քո ու քաղաքի միջև, դեմքդ ուղղիր դեպի այն, որպեսզի այն պաշարվի, և պաշարիր այն: Սա նշան է Իսրայելի տան համար »:

Աղյուս, որի վրա քաղաք է նկարված: Շուրջը կառուցված են պաշարողական աշտարակներ: Երկաթե տապակ (այս բառը եբրայերենում հարթ եփման ավսեի համար է օգտագործվում) ուղղահայաց կանգնած է մարգարեի և քաղաքի միջև: Եվ ապա 390 օր մի կողմից և 40 օր մյուս կողմից, յուրաքանչյուր օրը մեկ տարի:

Այս վեց համարներում հաստատված է չորս բան, և ես ուզում եմ դրանք վերցնել՝ ցույց տալու համար, թե որքանով են դրանք վիճարկվում:

Անվիճելի է. մեկ օրը նշանակում է մեկ տարի

6-րդ համարում դա ուղղակիորեն ասվում է. *«յուրաքանչյուր տարվա համար մեկ օր»:* Սա այս գրքում միակ միավորների փոխակերպումն է, և ես այն օգտագործում եմ այստեղ, քանի որ հատվածն ինքնին այն կատարում է: Ոչ ոք չի վիճում այս մասին:

Անվիճելի՝ կան երկու առանձին նախադասություններ

Իսրայելը ստանում է 390: Հուդան՝ 40: Դրանք տրվում են առանձին, կրվում են առանձին, և դրանք միասին չեն գումարվում մեկ 430-ի մեջ:

Հունական «Յոթանասնից»-ի որոշ թարգմանություններում առաջին թիվը գրված է 190, այլ ոչ թե 390, իսկ որոշ մեկնաբաններ համատեղում են թվերը՝ հասնելով 430-ի և տեսնելով Եգիպտոսում տեղի ունեցած 430 տարիների միտումնավոր արձագանքը: Ես օգտագործում եմ եբրայական մասորեթական 390-ը և նախադասությունները պահում եմ առանձին, քանի որ հատվածն ինքնին դրանք պահում է առանձին՝ տարբեր կողմեր, տարբեր ազգեր, տարբեր տևողություններ և հստակ հրահանգ՝ առաջինը լրացնել երկրորդը սկսելուց առաջ:

Երկու ազգերի ընթերցումը նույնպես հենց այն է, ինչ պահանջում է պատմությունը: Եզեկիելի օրերում սրանք երկու առանձին քաղաքական միավորներ էին երկու առանձին գրառումներով: Հյուսիսային թագավորությունը՝ Իսրայելի տունը՝ տասը ցեղեր, որոնք անջատվեցին Հերոբոլամի օրոք, երբ Ռոբոլամի ամբարտավանությունը բաժանեց թագավորությունը, այնքան համատարած կռապաշտության մեջ ընկան, որ Աստված Իրեն նկարագրում է որպես նրանից բաժանված: Նրան ոչնչացրեց Ասորեստանը, աքսորեց և այլևս չվերադարձավ: Հարավային թագավորությունը՝ Հուդայի տունը, նույնպես անհավատարիմ էր, բայց բազմիցս և մասամբ զղջաց, երբեք չբաժանվեց և պահպանվեց:

Երկու ազգ, երկու գրառում, երկու նախադասություն: Ահա թե ինչ է տեքստը:

Ինչ է նշանակում երկաթե տապակը

Հիմա անցնենք մեկնաբանությանը, այսինքն՝ մակարդակը իջնում է:

Թավան կանգնած է մարգարեի՝ պաշարող բանակի դերը խաղացողի, և քաղաքի միջև: Այն պատնեշ է: Աստծո մեկնաբանությունը 3-րդ համարում այն է, որ սա *«նշան է Իսրայելի տան համար»*: Երբ ժամանակն է Հուդայի կողմը փոխել, թավան բացակայում է:

Ես պատնեշը մեկնաբանում եմ այնպես, որ այն նշանակում է, որ **դրա պատկերած պաշարումը չի հաջողվի**: Բանակը չի անցնում: Ինչ-որ բան կանգնած է պաշարողի և քաղաքի միջև:

Այդ մեկնաբանությունն ունի ակնհայտ պատմական թեկնածու: Երուսաղեմը պաշարվել է մեկից ավելի անգամ, և պաշարումները հստակորեն բաժանվում են երկու տեսակի: Նաբուգոդոնոսորի պաշարումը մ.թ.ա. 586 թվականին հաջողվեց. պարիսպները քանդվեցին, տաճարը այրվեց, ժողովուրդը գնաց Բաբելոն: Տիտոսի պաշարումը մ.թ. 70 թվականին հաջողվեց. նույնը կրկնվեց: Սակայն մ.թ.ա. 701 թվականին Ասորեստանի Սենեքերիմը պաշարեց Երուսաղեմը և **ձախողվեց**:

Այդ ձախողումը հին Մերձավոր Արևելքի լավագույնս վկայված իրադարձություններից մեկն է, և այն վկայված է երկու կողմերից էլ: Երկրորդ թագավորաց 19-ը նկարագրում է Տիրոջ հրեշտակի հարվածը ասորեստանյան ճամբարին, և Սենեքերիմի նահանջը դեպի Նինվե: Եվ Սենեքերիմի սեփական «Պրիզմա»-ն՝ նրա պաշտոնական պատմությունը, գրված իր սեփական գրիչների կողմից՝ պարծենալու բոլոր առիթներով, նկարագրում է Եզեկիային Երուսաղեմում փակելը՝ *«ինչպես վանդակում գտնվող թռչուն»*, ապա, ուշագրավ է, որ երբեք չի պնդում, որ գրավել է քաղաքը: Ասորեստանի մի

թագավոր, որը նվաճել է մայրաքաղաքը, դա մանրամասն ասել է: Սա՝ ոչ:

Երուսաղեմի անհաջող պաշարում, որը պատկերված է մի արգելապատնեշով, որը պաշարողը չի կարող անցնել: Ես դա բնական եմ համարում, և ես այստեղ եմ ձեզ ասելու, որ դա ճիշտ է:

Ինչ են նշանակում երկու կողմերը

Սա ամբողջ գրքի փաստարկն է, այնպես որ ես դանդաղելու եմ:

Եզեկիելը պառկում է իր ձախ կողմում՝ Իսրայելի համար, ապա՝ աջ կողմում՝ Հուդայի համար, դեմքով դեպի քաղաքը: Ինչո՞ւ է տեքստը նշում, թե որ կողմը:

Ամենապարզ պատասխանը աշխարհագրականն է՝ դեմքով դեպի արևելք, հյուսիսը ձախ կողմում է, իսկ հարավը՝ աջ կողմում: Իսրայելը հյուսիսային թագավորությունն էր, Հուդան՝ հարավայինը: Ձախը հավասար է հյուսիսին, հավասար է Իսրայելին, աջը հավասար է հարավին, հավասար է Հուդային: Սա մեկ ընթերցում է, մեծամասնության ընթերցումն է, և լիովին բավարար է մանրամասները բացատրելու համար, բայց ես ձեզ ցույց կտամ, որ այն սխալ է: **Այն ընթերցողը, ով կանգ է առնում այստեղ, ոչինչ չի կորցնում երկու ազգերի ինքնության վերաբերյալ և ոչ մի ժամացույց չի շահում:**

կարծիքը՝ հետևելով «Մեսիա 2030» նախագծի աշխատանքին, որտեղ ես առաջին անգամ հանդիպեցի դրան, այն է, որ կողմերը նաև **Ժամանակի մեջ կողավորում են ուղղությունը** :

Ահա փաստարկը: Եբրայերենը գրվում է աջից ձախ: Եբրայերեն ընթերցողի աչքը սկսվում է աջ եզրից և շարժվում ձախ: Եթե իրադարձությունների հաջորդականությունը դասավորեք այնպես, ինչպես եբրայեցի գրիչը դասավորել է բառերը, իսկ եբրայեցի գրագիրները հենց այդպես են գծել հաջորդականությունները, ապա նախորդ իրադարձությունները գտնվում են աջ կողմում, իսկ հետագա իրադարձությունները՝ ձախ կողմում:

Մարգարեն պառկած է պաշարված Երուսաղեմի պատկերի կողքին: Պաշարումը դիագրամի կենտրոնում գտնվող ֆիքսված կետն է: Եվ նա պառկած է դրա մի կողմում, ապա մյուս կողմում:

- **Ձախ կողմը՝ Իսրայել, 390 տարի:** Պաշարման ձախ կողմը աջից ձախ ժամանակագրական գծի վրա նշանակում է *հետո*:
այն: Իսրայելի 390 տարին առաջ է վազում պաշարումից:
- **Աջ կողմը՝ Հուդան, 40 տարի:** Պաշարման աջ կողմը նշանակում է նրա *առջև* : Հուդայի 40 տարիները շարունակվում են պաշարմամբ ավարտվելու համար:

Եթե դա ճիշտ է, ապա Եզեկիելին տրվել է ոչ թե երկու տևողություն, այլ երկու ուղղություն, իսկ աղյուսի վրա պատկերված պաշարումը այն ծխնին է, որը միացնում են երկու նախադասությունները:

Հիմա թույլ տվեք վիճել ինքս ինձ դեմ, որովհետև դուք արժանի եք տեսնել հակադարձ փաստարկը ամբողջ ուժով:

Հակառակությունը: Սա մեծ կշիռ է դիրքային մանրամասնության համար: Եզեկիելը մարգարե է, որը պառկած է հողի մեջ, այլ ոչ թե գծագիր, որը մասշտաբային դիագրամ է կազմում: Եթե Աստված նկատի ուներ «այս տարիները վազում են պաշարումից հետո» և «սրանք վազում են դրանից առաջ», ապա նա ուներ բառապաշար դա ասելու համար. եբրայերենում կան բացարձակապես սովորական բառեր՝ «մինչև» և «հետո» բառերի համար, և նա դրանք բավականին հեշտությամբ ասել է Եզեկիելի այլուր: Ժամանակագրական ուղղությունը կարդալը, թե մարմնի որ կողմից է պառկած մարդը, բեմական ուղղությունից եզրակացություն է: Դա խելացի է: Խելացի լինելը նույնը չէ, ինչ ճշմարիտ լինելը:

Ես զգում եմ դրա ուժը:

Ինչ կասեի ի պատասխան: Երեք բան:

Նախ, մանրամասնությունը *նշված է* երկու անգամ, և ճշգրտումը ոչ մի արդյունք չի տալիս միայն աշխարհագրական ընթերցման դեպքում: Եթե ձախ և աջ կողմերը պարզապես նույնականացնում են հյուսիսն ու հարավը, կողմերը դեկորատիվ են. տեքստում երկու տներն էլ արդեն իսկ հստակորեն անվանվել են նույն շնչով: Աստված Եզեկիելին տվել է բազմաթիվ խորհրդանշական գործողություններ, և մանրամասները, ընդհանուր առմամբ, ինչ-որ բան են նշանակում:

Երկրորդ, երկաթե տապակը նույն ուղղությունն է ցույց տալիս: Զուտ աշխարհագրական մեկնաբանության դեպքում տապակը արգելապատնեշ է, որը բացատրության կարիք չունի, քանի որ պաշարումը նույնականացման կարիք չունի: Իմ մեկնաբանության համաձայն՝ տապակը ցույց է տալիս, *թե որ* պաշարումը՝ անհաջողը, և կողմերը ցույց են տալիս, *թե որ* ուղղությամբ հաշվել դրանից: Երկու մանրամասները միասին են աշխատում, ինչը որոշ ապացույց է, որ դրանք միասին են:

Երրորդ՝ **ընթերցումը հաստատվում է հոսանքն ի վար, այլ ոչ թե վերև:** Ոչ ոք սա չէր եզրակացնի միայն Եզեկիել 4-ից՝ սառնասրտորեն ընթերցված: Ինձ ստիպում է պնդել, որ երբ հետևում ես դրան, երկու նախադասություններն էլ ավարտվում են նույն տարում՝ երկու բոլորովին տարբեր ուղիներով, և այդ տարում են նաև երկու լրացուցիչ ժամացույցներ կանգ առնում: Կարդալը հիմնավորված է նրանով, ինչ այն ստեղծում է, այլ ոչ թե իր սեփական ակնհայտությամբ:

Սա փաստարկի օրինական ձև է. սա այն ձևն է, որով վարկածը գոյատևում է ցանկացած ոլորտում, բայց դա ամենաուժեղ ձևը չէ, և ես այն չեմ ձևացնի որպես այդպիսին: Եթե 6-րդ և 7-րդ գլուխներում ներքևի հոսանքի կոնվերգենցիան տեղի չի ունենում, դուք պետք է հրաժարվեք այս ընթերցումից: Այն բարձրանում կամ իջնում է կախված նրանից, թե ինչ է տալիս:

3-րդ մակարդակ: Վիճարկված, չապացուցված: Ամենաուժեղ առարկությունը ներկայացված է ամբողջությամբ: Ահա թե որտեղ է խնդիրը, և հիմա դուք կարող եք ինքներդ կշռադատել այն:

Ինչ է մեզ տալիս Եզեկիել 4-ը

- Երկու ազգ, երկու նախադասություն՝ 390 տարի և 40 տարի: (*Երկրորդ մակարդակ՝ տեքստն է ասում դա*):
- Մեկ օրը նշանակում է մեկ տարի: (*Երկրորդ մակարդակ՝ 6-րդ համարն ասում է դա*):
- Պաշարում, որը ձախողվել է՝ երկաթե պատնեշով նշանավորված: (*3-րդ մակարդակ — վիճարկվում է*):
- Իսրայելի տարիները շարունակվում են այդ պաշարումից հետո, իսկ Հուդայինը՝ դեպի պաշարում: (*3-րդ մակարդակ՝ պնդվում էր, և սա թույլ տալիս է*):

Եզեկիել 4-ը մեզ չի տալիս որևէ ակնարկ այն մասին, որ այս թվերը կարող են բազմապատկվել: Դրա համար մենք պետք է վերադառնանք ինը հարյուր տարի առաջ՝ Ղևտացիների մի գլխում, որը գրեթե ոչ ոք չի կարդում:

Գլուխ 5 — Ղևտացոց 26: Բազմապատկած յոթով

Ղևտացոց 26-ը այն գլուխն է, որտեղ Աստված Իսրայելին, նախքան երկիր մտնելը, ասում է, թե ինչ կպատահի, եթե նրանք լքեն Իրեն այնտեղ:

Սա հարմարավետ գլուխ չէ: Այն նաև Թորայի ամենահետաքրքիր կառուցվածքային գլուխն է, քանի որ այն չի սպառնում մեկ պատժով: Այն սպառնում է դրանց հաջորդականությամբ՝ փուլ առ փուլ, սրման հստակ կանոնով՝ և այդ կանոնը նշվում է չորս առանձին անգամ:

Գ.18 — «Եթե այս բաներից հետո էլ չհնազանդվեք Ինձ, ապա ես յոթ անգամ ավելի կպատժեմ ձեզ ձեր մեղքերի համար»: **Գ.21** — «Եթե այդ դեպքում թշնամաբար վարվեք Իմ դեմ և չցանկանաք հնազանդվել Ինձ, ապա ես յոթ անգամ ավելի կպատժեմ ձեզ՝ ըստ ձեր մեղքերի»: **Գ.24** — «այն ժամանակ ես

թշնամաբար կվարվեմ ձեր դեմ, և ես, նույնիսկ ես, յոթ անգամ կհարվածեմ ձեզ ձեր մեղքերի համար»։ Գ.28 — «այն ժամանակ ես զայրույթով թշնամաբար կվարվեմ ձեր դեմ, և ես, նույնիսկ ես, յոթ անգամ կպատժեմ ձեզ ձեր մեղքերի համար»։

Չորս նախագգուշացում։ Յուրաքանչյուրը պայմանական է շարունակական մերժման համար։ Յուրաքանչյուրը նշում է **յոթ անգամ** :

Կառուցվածքը անսխալական է և միտումնավոր. սա աստիճանական պատժի համակարգ է՝ սահմանված բազմապատկիչով։ Ինչ էլ որ նշանակում է «յոթ անգամ»-ը, Աստված դա ասում է չորս անգամ մեկ գլխում, և ամեն անգամ այն գործարկվում է նույն պայմանով՝ *դուք միևնույն է չեք զղջացել*։

Այս գլուխը բացահայտում է հարցը

Այժմ ամեն ինչ կախված է երկու եբրայերեն բառերից՝ **שבע** (*շևա*), յոթ, և դրա վրա կառուցված արտահայտությունը։

Կան երկու ընթերցումներ, և դրանք իսկապես տարբեր են։

Ա ընթերցում՝ ինտենսիվություն: «Յոթ անգամ ավելի» նշանակում է յոթապատիկ խստություն: Ավելի վատ, ավելի դժվար, ավելի մանրակրկիտ: «Յոթ»-ը օգտագործվում է այնպես, ինչպես այն հաճախ օգտագործվում է Սուրբ Գրքում՝ որպես ամբողջականության թիվ՝ պատժի լիարժեք և ավարտուն չափանիշ: Այս ընթերցման դեպքում արտահայտությունը ոչինչ չի ասում այն մասին, թե որքան է տևում որևէ բան:

Բ ընթերցում՝ տևողություն: «Յոթ անգամ»-ը բազմապատկում է նախադասությունը: Եթե ժամկետը 390 տարի էր և զոջում չէր առաջացրել, ապա ժամկետը դառնում է 390×7 :

Ա ընթերցումը մեծամասնության դիրքորոշումն է: Ես դա արձանագրել եմ իմ սեփական խոսքերով: Մեկնաբանների մեծ մասը, թարգմանությունների մեծ մասը և ուսումնասիրության Աստվածաշնչերի մեծ մասը այս արտահայտությունը մեկնաբանում են որպես խստության ուժեղացում, այլ ոչ թե ժամանակի երկարացում: Անգլերենի ամենատարածված թարգմանությունը՝ «յոթ անգամ», բնականաբար, ենթադրում է աստիճան, այլ ոչ թե երկարություն: Եթե հարցում անցկացնեիք եբրայեցի գիտնականների շրջանում, Ա ընթերցումը հեշտությամբ կհաղթեր: Նրանք բոլորը սխալվում են:

Եվ այս գիրքը պահանջում է Բ ընթերցում: Առանց դրա չկան բազմապատկված նախադասություններ, չկան 2730 տարի, չկան 1960 տարի և չկան 2030: Սա է հիմնականը: Եթե Ա ընթերցումը ճիշտ է, փակեք գիրքը:

Այսպիսով, թույլ տվեք ներկայացնել Բ-ի օգտին փաստարկները և սկսել Ա-ում ճիշտը ընդունելով:

Ինչ ինտենսիվության ցուցմունքն է ճիշտ

Այն ճիշտ է ներկայացնում անմիջական համատեքստը: Ղևտացոց 26-ում թվարկված պատիժները որակական են:

— սարսափ, կործանարար հիվանդություն, պարտություն, երաշտ, վայրի կենդանիներ, պաշարում, մարդակերություն, աքսոր: Դրանք սրվում են սարսափի մեջ: Բազմապատկիչի ընթերցումը որպես այդ սարսափի ուժեղացում բնականորեն տեղավորվում է շրջապատող նյութի մեջ:

Եվ «յոթ» թիվը բացարձակապես կրում է Սուրբ Գրքի ամբողջականության իմաստը: Արարչագործության յոթ օր: Կայենի համար յոթ անգամ վրեժխնդրություն: Նեեմանի յոթ անգամ ջրի մեջ ընկղմվելը: Յոթանասուն անգամ յոթ անգամ ներելը: Ոչ ոք չի հաշվում դրանք:

Ինտենսիվության ընթերցումը չափազանցություն չէ: Դա նախադասության առանձին ընթերցման ակնհայտ դրսևորումն է:

Տևողության գործը

Նախ, գլխի ձևը, քանի որ փաստարկը կախված է դրանից, և գրեթե ոչ ոք այն չի ներկայացնում:

Տրիգեր	Պատիժ
Հիմնական գիծ հ. 14-15 — չհնազանդվեք	հ. 16-17 · սարսափ, կործանարար հիվանդություն, պարտություն
Էսկալացի ա 1 հ. 18 — <i>յոթ անգամ ավելի</i>	հ. 19-20 · երկինքը երկաթի պես է, երկիրը՝ ոչինչ չի տալիս
Էսկալացի ա 2 հ. 21 — <i>յոթ անգամ</i>	հ. 22 · վայրի գազաններ, երեխաներ տարված, ճանապարհներ՝ ամայի
Էսկալացի ա 3 հ. 24 — <i>յոթ անգամ</i>	հ. 25-26 · սուր, համաճարակ, հաց՝ օրաբաժնով
Էսկալացի ա 4 հ. 28 — <i>յոթ անգամ</i>	հ. 29-33 · մարդակերություն, ավերված քաղաքներ, գրված ազգերի մեջ

Չորս անգամ նույն պայմանականը. *դու դեռ չդիմեցիր Ինձ → յոթ անգամ*: Եվ նկատի ունեցիր, թե վերջինս որտեղ է հայտնվում՝ աքսորում, ցրված ազգերի մեջ:

Զգուշացում այդ աղյուսակի վերաբերյալ: Ես համարակալել եմ այդ աստիճանակարգումները մեկից չորս, և հեշտ կլինի անցնել «գլուխը կանոնը նշում է չորս անգամ» արտահայտությունից դեպի «կանոնը գործում է ճիշտ չորս անգամ, ապա ուժը կորցնում է»: Տեքստում դա չի ասվում: Այն երբեք չի հայտարարում վերջնական աստիճանակարգման մասին, երբեք չի ասում, *և դրանից հետո ես այլևս չեմ բազմապատկի*: Այն տալիս է պայմանական՝ *եթե դուք դեռ չեք շրջվում, ապա յոթ անգամ*՝ չորս անգամ կրկնվող:

Անկախ նրանից, թե դա չորս առանձին իրադարձությունների թվարկում է, թե չորս անգամ կրկնվող կանոն, որպեսզի Իսրայելը լուրջ ընդունի այն, ինքնին մեկնաբանություն է, և տեքստը այն բաց է թողնում: Ես հակված եմ մշտական կանոնին. նույնական ձևով կրկնվող պայմանականը ավելի շատ նման է քաղաքականության, քան ցանկի, և այն ակտիվացնող պայմանը երբեք չի չեղարկվել: Ես այստեղ չեմ որևէ բան վիճելու համար: Աստված ինձ ուղարկել է ձեզ ասելու, թե ինչն է ճշմարիտ, այլ ոչ թե լինելու կարծիք ունեցող բազմաթիվ գիտնականներից մեկը: Ե ընթերցանության տևողությունը միակ ճիշտ տարբերակն է:

Հիմա փաստարկները՝ յոթը, մոտավորապես ամենաթույլից մինչև ամենաուժեղը, մեկ բացառությամբ: Վերջինը միտումնավոր հերթականությամբ չէ. այն ազնիվն է, իսկ ազնիվը նույնը չէ, ինչ ուժեղը: Չորրորդ և հինգերորդ փաստարկները այն զույգն են, որի վրա հիմնված է գլուխը, և դրանք լավագույնս է կարդալ միասին:

Մեկ՝ եբրայերենը որոշիչ չէ: 18-րդ համարում արտահայտությունը հետևյալն է՝ *בב ע' ו' — չևա ալ-չաթոտեքհեմ*, յոթը քո մեղքերի վրա: Այն մակբայական է և չի նշում: Այնտեղ չի ասվում «յոթ անգամ ավելի խիստ» և չի ասվում «յոթ անգամ ավելի երկար»: Երկուսն էլ քերականորեն հասանելի են: Անգլերեն թարգմանությունները, որոնք այն թարգմանում են «յոթ անգամ», կատարել են մի ընտրություն, որը եբրայերենը չի պարտադրում: Սա չի ապացուցում Բ ընթերցումը, դա պարզապես նշանակում է, որ դուռը փակ չէ քերականությամբ, ինչը ավելի ցածր նշաձող է, քան կարող է հնչել, բայց արժե հաստատել:

Երկրորդ՝ գլուխն իրականում ավարտվում է տևողությամբ: Ղևտացոց 26-ը անցնում է իր չորս փուլերով, ավարտվում է աքսորով, ապա անմիջապես չափում է այդ աքսորը *ժամանակի մեջ*, մասնավորապես՝ շաբաթ տարիներին:

«Այն ժամանակ երկիրը կվայելի իր շաբաթները ամայության բոլոր օրերին, մինչ դուք կլինեք ձեր թշնամիների երկրում: Այդ ժամանակ երկիրը կհանգստանա և կվայելի իր շաբաթները»:- Ղևտացոց 26:34

Հաջորդ համարը շեշտում է նույն կետը. իր ամայացման բոլոր օրերին երկիրը պահպանում է այն հանգիստը, որը չէր պահպանում, երբ Իսրայելը ապրում էր դրա վրա:

Նայեք, թե որքան կարճ է դա: Չորրորդ «յոթ ժամանակները» 28-րդ համարն է: Դրա պատիժը տարածվում է մինչև 33-րդ համարը և ավարտվում ցրվելով: Իսկ 34-րդ համարում՝ հենց հաջորդ տողում, տեքստում նշվում է, թե ինչպես է չափվում այդ պատիժը՝ տարիների քանակով: Վերջնական բազմապատկիչը և հաշվարկված տևողությունը տեքստում հարևան են, առանց որևէ բանի միջև:

Գլխի սեփական տրամաբանությունն ավարտվում է թվաբանությամբ: Տեքստը տարիներով չափվող տույժին կցված բազմապատկիչը տարիների հետ ինչ-որ բան անող բազմապատկիչ է:

Երեք. այսպես էր իրականում հաշվարկվում գերությունը: Երբ Բաբելոնի յոթանասուն տարիները հաշվվում են 2 Տարեգրություն 36:21-ում, տարեգիրը անմիջապես վերադառնում է Ղևտացոց 26-ին՝

Պատճառը. դա տեղի ունեցավ «որպեսզի կատարվի Երեմիայի բերանով ասված Տիրոջ խոսքը, մինչև երկիրը վայելեց իր շաբաթները»: Աքսորը բացատրվում է որպես շաբաթական տարիների մարում, և մարումը հաշվվում է: Եվ Դանիելը, Դանիել 9:2-ում, Երեմիայի յոթանասուն տարին կարդում է որպես բառացի տևողություն, հաշվում է այն և աղոթում, երբ այն լրանում է:

Այսպիսով, մենք ունենք կանոնիկ նախադեպ հենց այն գործողության համար, որը ես կատարում եմ. Թորայից վերցնել պատժի ժամկետ, այն դիտարկել որպես տարիների քանակ, հաշվել այն և սպասել, որ այն լրանա: Դանիելն այդպես էլ արեց: Դա էկզոտիկ քայլ չէ:

Չորս՝ յոթ անգամ *ի՞նչ*, ճիշտ է: Սա այն վեճը չէ, որից ես սկսեցի: Այն ծագել է առարկությունից և փոխեց ամբողջ հարցի իմ ընկալումը:

Խստությունը չափելի մեծություն չէ: Չկա որևէ միավոր, որի դեպքում մեկ պատիժը յոթ անգամ ավելի մեծ է, քան մյուս պատիժը: Հարցրեք, թե ինչ կնշանակեր, եթե սովը ճշգրիտ յոթ անգամ ավելի վատ լիներ, քան նախորդ սովը, և հարցը պատասխան չի ունենա՝ ոչ թե որովհետև դժվար է հաշվարկել, այլ որովհետև հաշվարկելու բան չկա:

Տևողությունն ունի իր չափման միավորը՝ տարիներ: Քառասուն տարի ժամկետով պատիժը յոթով բազմապատկած նշանակում է երկու հարյուր ութսուն տարի ժամկետով պատիժ, և յուրաքանչյուրը կարող է ստուգել այն:

Հիմա շարունակեք: Պատիժը աշխարհից ազատ լողացող որակ չէ. այն մարդկանց վրա կիրառվող մի բան է, և կիրառումը ժամանակ է պահանջում: Հետևաբար, յուրաքանչյուր պատիժ ունի երկու չափում՝ որքան ուժեղ և որքան երկար, և *ընդհանուր* պատիժը երկուսի արտադրյալն է: Այսպիսով, երբ տեքստում ասվում է, որ պատիժը կլինի յոթապատիկ, դա ինչ-որ բան է ասում այդ ընդհանուրի մասին: Եվ այդ երկու չափումներից, որոնցից կազմված է ընդհանուրը, հենց մեկը կարող է կրել յոթի գործակից ցանկացած ստուգելի ձևով:

Կա իրական հերքում, և դա միակ փախուստի ճանապարհն է: Յոթը իդիոմային է ամբողջ Սուրբ Գրքում՝ ամբողջականության համար. Ծննդոց 4:15-ում «նրանից յոթ անգամ վրեժ կլուծվի» արտահայտությունը ոչ մեկի թվաբանությունը չէ: Եթե Ղևտացոց 26-ում *յոթ անգամ* այդպիսի իդիոմ է, դա նշանակում է *լիովին* և ընդհանրապես որևէ քանակություն չի կրում:

Ընտրեք այդ ճանապարհը և տեսեք, թե ուր է այն տանում: Եթե թիվը մաքուր իդիոմ է, ապա այն ոչինչ չի չափում, և չորս նախադասությունները աստիճանական հաջորդականություն չեն՝ դրանք նույն բանն են, որն ասվում է

չորս անգամ՝ աճող շեշտադրմամբ: 19, 22, 25 և 29 համարներում պատիժները կլինեին դատաստանի չորս նկարագրություն, այլ ոչ թե սանդուղքով վերև բարձրանալու չորս աստիճան:

Այսպիսով, կա մի ճյուղավորում, և երկու ճանապարհներն էլ տանում են այնտեղ, որտեղ ես կարող եմ աշխատել: Կամ *յոթ անգամը* քանակական է՝ այդ դեպքում այն վերաբերում է ժամանակային չափում ունեցող գումարին, իսկ տևողությունը միակ չափումն է, որտեղ գործոնը կարելի է ստուգել, կամ այն ընդհանրապես քանակական չէ, այդ դեպքում Ա ընթերցումը նույնպես խստության բազմապատկման մասին ընթերցում չէ: Այն Աստծո կողմից չորս անգամ *լուրջ լինելու մասին ընթերցում է* :

Ինտենսիվության ցուցմունքը գոյատևում է միայն այդ երկրորդ, ավելի թույլ ձևով: Այն չի կարող լինել և՛ իրական բազմապատկում, և՛ անչափելի ինչ-որ բանի բազմապատկում:

Հինգ՝ երկու ընթերցումներից միայն մեկը կարող է սխալ լինել:

Մեկ քայլ առաջ հետևեք չորրորդ փաստարկին: Եթե յոթ գործակիցը վերաբերում է խստությանը, ապա այն վերաբերում է մի մեծության, որը ոչ ոք չի կարող ասել, չափել կամ ստուգել: Որքա՞ն խիստ էր պատիժը նախկինում: Չնշված: Որքա՞ն խիստ էր հետո: Յոթապատիկը: Որքա՞ն ժամանակային հատվածում: Նույնպես չնշված՝ Ղևտացոց 26-ը տևողություն չի վերագրում դրա որևէ սրացման:

Այդպես կառուցված պնդումը չի կարող կեղծ դուրս գալ: Չկա որևէ դիտարկում, ամսաթիվ, հաշվարկ, որը կարող է երբևէ հերքել դա: Ինչ էլ որ պատահի Իսրայելի հետ երեք հազար տարվա ընթացքում, դա կարելի է նկարագրել որպես յոթ անգամ ավելի:

Հիմա դրա կողքին դրեք տևողության ցուցմունքը: Երեք հարյուր իննսուն տարին, բազմապատկած յոթով, նշված սկզբից, տալիս է մեկ տարի, և այդ տարին կամ ճիշտ է, կամ՝ ոչ: Թշնամաբար տրամադրված ընթերցողը կարող է այն ստուգել հաշվիչով մեկ րոպեից էլ քիչ ժամանակում: Այն իր գլուխը դուրս է հանում:

Այն պնդումը, որը չի կարող սխալ լինել, նշանակում է ոչ մի աշխատանք չանել: Դա կոկիկության նախապատվություն չէ. դա ինչ-որ բան ասելու և ոչինչ չասելու միջև տարբերությունն է: Եթե *յոթ անգամը* իրական մեծության իրական բազմապատկումն է, ապա սկզբունքորեն հնարավոր պետք է լինի հայտնաբերել, որ այն սխալ է կիրառվել: Այս երկու ընթերցումներից միայն մեկն է դա հնարավոր դարձնում:

Այս փաստարկի վատ տարբերակը մեկ քայլ հեռու է կանգնած: Վատ տարբերակն ասում է. *տևողության ընթերցումը թիվ է տալիս, իսկ խստության ընթերցումը՝ ոչ, հետևաբար տևողության ընթերցումը ճիշտ է*: Սա փաստարկ չէ, այլ նախապատվություն, և հենց դա էլ նկատի ունի քննադատը, երբ ասում է, որ ամբողջ համակարգը մոտիվացված դատողություն է: Որոշակի պատասխանի ուզենալը դեռևս ապացույց չէ, որ տեքստը տալիս է այն: Շատ տեքստեր իսկապես չեն տալիս:

Լավ տարբերակը պնդում է այն մասին, թե ինչպես է տեքստը իրեն պահում, այլ ոչ թե այն մասին, թե ինչ ես կցանկանայի: **Նայեք, թե իրականում ինչ են տալիս Եգեկիելին**: Ոչ թե «երկար ժամանակ այնտեղ մնալ»: Երեք հարյուր իննսուն օր, ապա քառասուն օր, և ապա, եթե կետը բաց թողնվի, հստակ փոխակերպման մակարդակ՝ *մեկ օր յուրաքանչյուր տարվա համար*: Աստված քանակականացրեց նախադասությունը, ապա մարգարեին ասաց, թե որ միավորով այն կարդա: Սա մթնոլորտի լեզու չէ: Թվեր, որոնք տրվում են ճշգրիտ, կից նշված փոխակերպմամբ, տրվում են հաշվելու համար:

Դրեք սա Ղևտացոց 26-ի կողքին և ուշադրություն դարձրեք դրա տնտեսողականությանը: Մեկ գլխում կա ճշգրիտ բազմապատկիչ, իսկ մյուսում՝ ճշգրիտ անդամներ: Տևողության ընթերցման դեպքում յուրաքանչյուր թիվ հանդիպում է մեկ այլ թվի և կատարում է աշխատանք: Խստության ընթերցման դեպքում ճշգրիտ բազմապատկիչը երբեք չի դիպչում ճշգրիտ անդամներին. այն ազդում է չքանակացված մի բանի վրա, մինչդեռ 390-ը և 40-ը մնում են անգործ իրենց առաջին ժամկետի ավարտից հետո:

Դա ապացույց չէ: Աստված պարտավոր չէ Իր թվերը հարմար դարձնել ինձ համար, և տնտեսագիտության մեջ ներկայացված փաստարկը, վերջապես, փաստարկ է այն մասին, թե ինչպես պետք է տեքստը համակցված լինի:

Բայց երբ մեկ ընթերցմամբ նշված բոլոր քանակությունները թողնում է չօգտագործված, իսկ մյուսում դրանք բոլորը գործի են դրվում, դա ուշադրության է արժանի, և ի տարբերություն վատ տարբերակի, դա պնդում է տեքստի վերաբերյալ, այլ ոչ թե իմ նախասիրությունների:

Վեցերորդ՝ խստության ընթերցումը ավարտվում է գլխի սահմաններից առաջ, նախքան պատմության մեջ գղջումը սպառվում է: Չորրորդ և հինգերորդ փաստարկները վերաբերում են նրան, թե ինչ կարող են նշանակել բառերը: Սա վերաբերում է նրան, թե ինչի համար է դեռևս նախատեսված գլուխը:

Խստության ընթերցման ներքո Ղևտացոց 26-ը նկարագրում է փակ հաջորդականություն: Չորս ինտենսիվացում, որոնք ավարտվում են աքսորով,

ապա գլուխը 40-42 համարներում անցնում է խոստովանության հնարավորությանը : Շարժասանդուղքը կանգ է առնում: Որպես Իսրայելի հետ մինչև Բաբելոն կատարվածի պատմություն, այն գործում է, և այնուհետև այն այլևս ասելիք չունի:

Բայց այդ չորս սրացումներից յուրաքանչյուրի պատճառը մեկ բան էր. *դուք դեռ չեք դիմել Ինձ*: Եվ այդ վիճակը չի ավարտվել Բաբելոնում: Հուդայի տունը երկու հազար տարի չի դիմել իր Մեսիային: Եթե ձգանք դեռ ակտիվ է, և տեքստը դադարել է, ապա Ղևտացոց 26-ը գլուխ է մ.թ.ա. ութերորդ և վեցերորդ դարերի մասին և այդ ժամանակվանից ի վեր ոչնչի մասին չէ:

Տևողության ընթերցման դեպքում այն դեռ գործում է: Յուրաքանչյուր չզղջացող ժամկետի ավարտը նոր ժամկետ է ստեղծում, և գլխի թվաբանությունը շարունակում է աշխատել այն ազգի վրա, որը դեռևս հրաժարվում է:

Այսպիսով, հարցը միայն այն չէ, թե եբրայերենի որ ընթերցումն է թույլատրում. երկուսն էլ թույլատրում են: Հարցն այն է, թե Ղևտացոց 26-ը որ ընթերցումն է թողնում վերջին երկու հազարամյակների մասին որևէ բան ասելու:

Յոթը՝ և սա այն մեկն է, որին ես ամենից շատ եմ հավատում՝ ընթերցումը արդարացվում է իր ստեղծածով: Նույն խոստովանությունն եմ արել 4-րդ գլխում, և նույն պատճառով: Եզեկիել 4-ի երկու նախադասությունների վրա կիրառեք բազմապատկիչը որպես տևողություն, և երկուսն էլ կհայտնվեն նույն տարում, տարբեր ուղիներով, տարբեր բազմապատկիչներով, ութ հարյուր տարվա ընդմիջումներով սկզբնական ամսաթվերից: Եթե Բ ընթերցումը սխալ լիներ, դա չպետք է տեղի ունենար:

Ես նախընտրում եմ ցույց տալ այդ դատողությունը, քան թաքցնել այն: Դա լավագույն բացատրության եզրակացությունն է, որը փաստարկի իրական ձև է և ավելի թույլ, քան ապացույցը:

Ուշադրություն դարձրեք, թե ինչպես են հինգը և յոթը համադրվում, քանի որ դրանք մեկ գործողության երկու կեսերն են: Հինգերորդ փաստարկն ասում է, որ տևողության ցուցմունքը պնդում է, որը կարող է ձախողվել: Յոթերորդ փաստարկն ասում է, որ երբ դուք ստուգում եք կատարում, այն չի ձախողվում: Երկու կեսերն էլ առանձին թույլ են. կեղծելի պնդումը, հետևաբար, ճշմարիտ չէ, և հաջողակ արդյունքը ոչինչ չի ապացուցում, եթե պնդումը երբեք չէր կարող սխալ դուրս գալ ի սկզբանե: Միասին դրանք պարզապես այն միջոցն են, թե ինչպես եք ստուգում ցանկացած բան. ասեք ինչ-որ բան, որը կարող է կեղծ լինել, ապա գնացեք և նայեք:

Այդ փաստարկի տարբերակը, որը ես չեմ տպագրելու

Չորրորդ փաստարկն ունի ավելի բարձր զարմիկ, և ես ուզում եմ ձեզ ցույց տալ և՛ լավ, և՛ վատ տարբերակը, քանի որ դրանց միջև եղած տարբերությունն այս գրքի ամբողջ մեթոդն է:

Ավելի բարձր տարբերակն ասում է. բազմապատկված խստությունը դեռ պետք է *կիրառվի*, և կիրառումը ժամանակ է պահանջում: Հուդայի համար տեքստում տրված միակ ժամկետը քառասուն տարի է: Այսպիսով, յոթ անգամ ավելի վատ պատիժը պետք է տևի ևս քառասուն տարի, և երբ այն ավարտվի անզղջալով, յոթ անգամ ավելի վատը՝ ևս քառասուն: Երկու հազար տարվա ընթացքում դա մոտավորապես հիսուն ժամկետ է, և խստությունը ի վերջո հասնում է յոթ հիսուներորդ աստիճանի՝ քառասուներկու թվանշանով թիվ: Ոչ ոք չէր կարող դիմանալ դրան: Հետևաբար, խստությունն անհնար է:

Առաջին կեսը ճիշտ է, և սա է չորրորդ փաստարկի հիմքը: Պատիժը պետք է կիրառվի ժամանակի ընթացքում: Խստությունը չի կարող ազատ լինել տևողությունից: Հենց այդ դիտարկումն է ինձ մտածելու տեղիք տալիս, որ ինտենսիվության գնահատականը թերի է, այլ ոչ թե պարզապես անհավանական:

Երկրորդ կեսում է ամեն ինչ սխալ ընթանում, և այն սխալ է ընթանում երկու տեղում:

Կրողը պետք է ևս քառասուն տարի լինի, և ոչինչ դա չի հաստատում:

Ղևտացոց 26-ը ընդհանրապես տևողություններ չի նշում: Չորս սրացումներից ոչ մեկին տևողություն չի տրվում. 19, 22, 25 և 29 համարներում նշված պատիժները պարզապես տևում են մինչև հաջորդ սրացումը: Ինտենսիվության ընթերցումը կրող մեկը կարող է ասել, որ ուժեղացված պատիժը տևել է անորոշ ժամանակ, և տեքստը նրան չի հակասում: Պնդելու համար, որ ձգձգումը պետք է լինի քառասուն տարի, ես պետք է Եզեկիելի ժամկետը ներմուծեմ մի գլխում, որտեղ այն երբեք չի հիշատակվում, և իմ սեփական շրջանակը ներմուծել հակառակորդի դիրքորոշման մեջ նույն սխալն է, ինչ շրջանագծով վիճելը, պարզապես ավելի լավ է քողարկված:

Եվ քառասուներկու նիշանոց թիվը լավ փաստարկի ամենաթույլ մասն է, ոչ թե ամենաուժեղը: Անսահմանափակ խստության բազմապատկման մեջ իրականում սխալը այն չէ, որ թիվը մեծանում է: Այն է, որ *աքսորից յոթ անգամ վատը յոթ անգամ վատը* չի նկարագրում իրերի վիճակը: Խնդիրը անհամապատասխանությունն է, այլ ոչ թե մեծությունը, և հենց դա է այն կետը, որն արդեն իսկ ներկայացնում է չորրորդ փաստարկը՝ առանց թատերականության:

Կա նաև երրորդ պատճառ, և հենց դա է որոշել ինձ համար: Եթե ես ընդունեմ, որ բազմապատկված խստությունը պահանջում է կրկնվող եզրույթ, ես չեմ

հերքել ինտենսիվության ընթերցումը. ես այն աննկատելիորեն վերածել եմ տևողության ընթերցման և հետո հաղթանակ եմ հայտարարել: Հակառակորդը, որն իսկապես պնդում է, որ *յոթ անգամը* նշանակում է *լիովին, լիովին, բավարար չափով*, ընդհանրապես չի հավատարիմ որևէ կրկնվող եզրույթի, ուստի *reductio*-ն երբեք նրան չի հասնում: Այն միայն հաղթում է այն դիրքորոշմանը, որը ոչ ոք չունի: Այնուամենայնիվ, ակնհայտ է, որ եթե պատիժը բազմապատկվում է «լիովին», ապա կարո՞ղ է այն կրկին «լիովին» բազմապատկվել: Զղջումով կամ առանց դրա, պատիժը կհասներ իր խստության սահմանին:

Ես սա մանրամասնորեն ներկայացրի ավելի մեծ պատճառով, քան այս մեկ փաստարկն է: Մեծ թվով համոզիչներ անհամաչափ են իրենց բովանդակությանը, և մարգարեական գրվածքները վաղուց սովորություն ունեն մեկը փնտրելու: Եթե ես խնդրեմ ձեզ ստուգել իմ թվաբանությունը այս գրքի մյուս բոլոր հատվածներում, ես պետք է պատրաստ լինեմ հրաժարվել այն հաշվարկից, որն ինձ ամենաշատն է դուր գալիս: Սա ինձ դուր եկավ, և ես այն չեմ տպագրում:

Եվս մեկ բացահայտում, մինչ ես այստեղ եմ: Այս գլխի նախորդ տարբերակում պնդվում էր, որ Ղևտացոց 26-ը սրացումները փակում է չորսի վրա՝ 18, 21, 24, 28 համարներում, ուստի խստությունը երբեք չի կարող յոթից բարձրանալ մինչև չորրորդը: **Դա նույնպես ինձ համար հասանելի չէր: Տեքստում ոչ մի տեղ սահման չկա:** Ես սահմանափակում էի կարդում օրինաչափության մեջ, որը հենց այն քայլն է, որը ես այս գրքում խնդրում եմ ուրիշներին չանել: Այն այլևս չկա:

Եթե կանոնը անժամկետ է, ինչո՞ւ է այն դադարում գործել 2030 թվականին:

Սա է մնացած հարցը, և ես այն բարձրացնում եմ նախքան որևէ մեկը դա կանի:

Եթե Ղևտացոց 26-ը սահմանում է գործող կանոն, այլ ոչ թե չորս կանոն, ապա կանոնը շարունակում է ուժի մեջ մնալ, երբ ժամկետը լրանում է չզղջալով: Հուդայի դատավճիռը բազմապատկվել է մ.թ. 70 թվականին և կրկին մ.թ. 350 թվականին: Երբ ներկայիս ժամկետը լրանում է 2030 թվականին, և Հուդան դեռևս չի զղջացել, ինչո՞ւ կանոնը պարզապես չի կրկնվում՝ 1960 թվականը բազմապատկած յոթով, ևս 13720 տարի:

Դրա համար թվաբանական պատասխան չկա: Թվաբանությունը ուրախությամբ կշարունակվեր: Պատասխանը պետք է գա թվաբանությունից դուրս, և սա է այս գրքի գոյության ամբողջ պատճառը. **հաջորդականությունը**

չի սպառում էսկալացիաները, այն սպառում է ժամանակը: Ղևտացոց 26-ը
չի...

ավարտվում է սրմամբ: Այն ավարտվում է 40-42 համարներում խոստովանությամբ և հիշվող ուխտով: Բազմապատկումները նպատակակետը չեն. դրանք այն են, ինչ տեղի է ունենում, երբ նպատակակետը մերժվում է:

10-ից 12-րդ գլուխներում նշվում է, որ 2030 թվականին *մերժումը դադարում է*, որ դատավճռի ժամկետը լրանալուց հետո կա հինգ ամիս, որի ընթացքում չզղջացողները վտարվում են, այլ ոչ թե ոչնչացվում, ապա Մեսիան վերադառնում է, և այն կարգադրությունը, որին պատկանում էր դատավճիռը, ավարտվում է: Մեկ այլ բազմապատկում կաահանջի ևս տասներեք հազար տարվա ուխտ, որը Աստված ասել է, որ կհիշի:

Այսպիսով, կանգառի կետը չի կարդացվում գլխից դուրս: Այն կարդացվում է այս գրքի մնացած ամեն ինչից՝ նույն տարում վայրէջք կատարող երեք այլ ժամացույցներից, աշնանային տոներին ավարտվող օրերի հաշվարկից, Հիսուսի կողմից դեռևս չավարտված տոների հաջորդականությունից: Եթե դրանք ձախողվեն, ապա այո, սպասվող թիվը կլինի 13790 թվականը, այլ ոչ թե 2030 թվականը:

Ինչու այն երբեք կամ/կամ չէր

Եվս մեկ միտք, և դա գլխում ամենաօգտակարն է:

Սկզբում ես սա ներկայացրեցի որպես երկու մրցակցային ընթերցումներ՝ Ա և Բ, և հարցը սովորաբար ձևակերպվում է այս ձևով: Հիմա կարծում եմ, որ ձևակերպումը սխալ է, և չորրորդ փաստարկն է պատճառը:

Պատիժն ունի երկու չափում՝ որքան խիստ և որքան երկար, և դրա չափը երկուսի արտադրյալն է: Առանց տևողության խստությունը ավելի թեթև պատիժ չէ. այն ընդհանրապես պատիժ չէ, քանի որ ոչ մեկի վրա ոչինչ չի կիրառվում: Տևողությունն առանց խստության նույն կերպ դատարկ է: Ոչ մի չափում գոյություն չունի ինքնուրույն: Այսպիսով, *«պատժի յոթապատիկը»* երբեք ընտրություն չի եղել մեկ կամ մյուս չափումը բազմապատկելու միջև: Այն չափի վերաբերյալ պնդում է, և չափը կազմված է երկուսից էլ:

Սա նշանակում է, որ Ա ընթերցումը և Բ ընթերցումը մրցակիցներ չեն: Ա ընթերցումը նկարագրում է իրի մեկ չափումը, իսկ Բ ընթերցումը նկարագրում է այն չափումը, որում թիվը կարող է իրականում ստուգվել: Եթե մարդը չի սովորում պատժից, դրա երկարաձգումը և խստացումը համբերատար հեղինակության նույն գործողությունն են, այլ ոչ թե երկու մրցակցող տեսություններ այն մասին, թե ինչ էր նշանակում այդ հեղինակությունը:

Սա չի վերացնում առարկությունը: Տևողության ընթերցումը դեռևս պետք է

ինքնուրույն հաշվի առնի թվաբանությունը, և այն դեռևս 3-րդ մակարդակն է. դուք դեռևս հավատում եք իմ խոսքին, որ յոթը տարիներն են: Բայց եթե այս գլուխը սկսել եք վստահ լինելով, որ Ղևտացոց 26-ը խստության մասին է, նկատեք, որ կարող եք լիովին ճիշտ լինել, և այս գիրքը դեռևս գործում է: Դուք կնկարագրեիք այն չափումը, որը ես չեմ հաշվի առնում: Դրանում ոչինչ չի վերացնում մյուս չափումը:

Ինչ է մեզ տալիս Ղևտացոց 26-ը

- Նշված բազմապատկիչը՝ **յոթ** : *(Երկրորդ մակարդակ՝ այն տեքստում հիշատակվում է չորս անգամ):*
- Նշված ձգան՝ **չարունակական հրաժարում գղջալուց** : *(2-րդ մակարդակ):*
- Նշված կառուցվածք՝ **չորս հաջորդական էսկալացիաներ** *(2-րդ մակարդակ):*
- Բազմապատկիչը վերաբերում է պատժի *տևողությանը* : *(3-րդ մակարդակ՝ քննարկվել է վերևում: Փոքրամասնությունների կողմից ընթերցվող տեքստ: Այս գրքի հիմնական սկզբունքը):*
- Եվ մի նշում այդ փոքրամասնության կարգավիճակի արժեքի մասին: Մեծամասնությունը կարդացվում է *յոթ անգամ* որպես խստություն, և ես բարձրաձայն ասել եմ, որ մեծամասնությունը սխալվում է. ես պնդել եմ, որ խստությունը և տևողությունը մեկ մեծության երկու չափումներ են, որ դրանցից միայն մեկը կարող է կրել յոթի ստուգելի գործակից, և որ անչափելի չափումը բազմապատկող ցուցմունքը պետք է բացատրի, թե ինչ է բազմապատկում: Սա ավելի նեղ պնդում է, քան «բոլորը սխալվում են» պնդումը, և սա միակն է, որն ինձ անհրաժեշտ է:

Երկու նախադասություն Եզեկիել 4-ից: Մեկ բազմապատկիչ Ղևտացոց 26-ից:

Սա ամբողջ գործիքակազմն է: Հիմա հաշվենք:

Գլուխ 6 — Իսրայելի ժամացույցը

Երկու նախադասություն, մեկ բազմապատկիչ, հաշվելու չորս կանոն: Հիմա աշխատեցնում ենք առաջին ժամացույցը:

Որտեղ է սկսվում

Եզեկիելի 390 տարիները պատկանում են Իսրայելի տանը՝ հյուսիսային

թագավորությանը, այն տասը ցեղերին, որոնք անջատվեցին Հերոբոլամի իշխանության ներքո և այլևս չվերադարձան:

Գլուխ 4-ում ներկայացված մեկնաբանության համաձայն՝ Իսրայելի տարիները գտնվում են աղյուսի վրա պատկերված պաշարման *ձախ կողմում*, ինչը եբրայերեն ժամանակագրության աջից ձախ գծապատկերում նշանակում է, որ նրանք վազում են **դրանից առաջ**: Եվ երկաթե տապակը նշում է այդ պաշարումը որպես այնպիսին, որը պաշարողը չէր կարող ստանձնել:

Գրքում հիշատակվում է Երուսաղեմի մեկ անհաջող պաշարում: **Մ.թ.ա. 701 թվական:**

Ասորեստանի Սենեքերիմ թագավորը հարձակվեց Հուդայի ամրացված քաղաքների վրա և գրավեց դրանք: Այնուհետև նա եկավ Երուսաղեմ, բայց չգրավեց այն: Երկրորդ Թագավորաց 18-19 և Եսայի 36-37 գլուխները պատմում են պատմությունը ներսից՝ Եզեկիայի տուրքը, Ռաբսակի ելույթը պարսպի մոտ, Եսայիայի խոսքը, Տիրոջ հրեշտակի կողմից ճամբարը հարվածելը և Սենեքերիմի տուն վերադառնալը նինվե, որտեղ նրա որդիները, ի վերջո, սպանեցին նրան իր աստծո տաճարում:

Ասորեստանյան արձանագրությունը նույն պատմությունն է պատմում դրսից, և դրա լռությունն ավելի բարձր է, քան Աստվածաշնչի խոսքը: Սենեքերիմի Պրիզման՝ իր սեփական գրիչների կողմից գրված պաշտոնական տարեգրքերը, պարծենում է Եզեկիայի քառասունվեց պարսպապատ քաղաքները գրավելով և Եզեկիային Երուսաղեմում փակելով՝ *«ինչպես վանդակում գտնվող թռչուն»*: Եվ հետո այն կանգ է առնում: Այն գրանցում է ստացված տուրքը: Այն երբեք չի պահանջում քաղաքը: Ասորեստանյան մի թագավոր, որը գրավել էր մայրաքաղաք, վերջապես ասել է դա՝ թվերով: Սա նկարագրել է վանդակը և շարունակել առաջ:

2-րդ մակարդակ: Ամսաթիվը անկախ կերպով որոշվում է ասորական համանունի կանոնով, Պրիզմայով և Աստվածաշնչյան արձանագրությամբ, և այն մոտավորապես այնքան հուսալի է, որքան մ.թ.ա. ութերորդ դարի ցանկացած այլ թվական: Գիտնականների փոքրամասնությունը առաջարկում է երկրորդ արշավանք մ.թ.ա. 688-686 թվականներին՝ Թիրհակայի տարիքի վերաբերյալ խնդիրը լուծելու համար. մեծամասնությունը պնդում է, որ մեկ արշավանք տեղի է ունեցել 701 թվականին: Ես օգտագործում եմ մեծամասնության ամսաթիվը, որը նաև ավանդականն է:

Մի քանի խոսք այն մասին, ինչը ես *չեմ* օգտագործում: Հյուսիսային թագավորությունը ընկավ Ասորեստանի ձեռքը և արտաքսվեց մ.թ.ա. մոտ 722 թվականին՝ Սամարիան երեք տարի պաշարվեց և գրավվեց, բնակչությունը

վերաբնակեցվեց, տասը ցեղերը կորցրեցին իրենց տեղը: Սա Իսրայելի պատժի սկզբի ակնհայտ թեկնածուն է, և սա այն ամսաթիվը չէ, որը ես օգտագործում եմ: Այն չի տալիս 2030 թվականը. մ.թ.ա. 722 + 2730 տարի իջնում է 2009 թվականին, որը ոչ մի տեղ չկա: Ես դա նշում եմ, որովհետև ուզում եմ, որ դուք տեսնեք, որ ես գիտեմ, որ այլընտրանքը գոյություն ունի, և որ այն չի աշխատում, այլ ոչ թե թողնեք, որ դուք հայտնաբերեք այն և զարմանաք:

Մ.թ.ա. 701 թվականի սկիզբը բխում է 4-րդ գլխում բերված փաստարկից՝ անհաջող պաշարումից, որը նշանավորվեց վանդակապատով, այլ ոչ թե այնպիսի մեկնարկի ամսաթվի որոնումից, որը կտար իմ ուզած պատասխանը: Եթե դուք մերժել եք 4-րդ գլուխը, ապա պետք է մերժեք նաև սա: Նշված կախվածությունն է սա:

Առաջին ժամկետը

Մ.թ.ա. 701 + 390 տարի = մ.թ.ա. 311

(1-ին մակարդակ: Աստղագիտական համարակալմամբ՝ $-700 + 390 = -310$, որը մ.թ.ա. 311 թվականն է:)

Իսրայելի սկզբնական դատավճիռը լրացել է մ.թ.ա. 311 թվականին:

Արդյո՞ք Իսրայելի տունը զոջաց մ.թ.ա. 311 թվականին: Ոչ: Իսրայելի տուն չկար, որ զոջար. տասը ցեղերը ցրված էին ազգերի մեջ և այդպես էին եղել չորս դար շարունակ: Դատավճիռը լրացավ, և ոչինչ չփոխվեց:

Մ.թ.ա. 311 թվականին ինչ-որ այլ բան էր կատարվում, և ես ուզում եմ դրան զգուշորեն վերաբերվել, քանի որ սա հենց այն մանրամասնությունն է, որը չափազանցվում է նման գրքերում:

Ինչն է ճիշտ. մ.թ.ա. 311 թվականի գարունը Սելևկյանների դարաշրջանի դարաշրջանն է: Սելևկոս I-ը վերագրավեց Բաբելոնը, և այդ վերանվաճումից հետո սկսվող դարաշրջանը դարեր շարունակ դարձավ ամբողջ Մերձավոր Արևելքի ստանդարտ օրացույցը: Բաբելոնական հաշվարկով, որը հրեաների կողմից ընդունվածն է, առաջին տարին սկսվում է մ.թ.ա. 311 թվականի նիսանի 1-ին՝ ապրիլի 3-ին:

Եվ հրեաները ընդունեցին այն: Նրանք այն անվանեցին *մինյան շտարոտ*՝ Պայմանագրերի դարաշրջան: Դա Մակաբայեցիների Առաջին գրքում օգտագործվող թվագրման համակարգն է: Այն հիշատակվում է հրեական իրավական փաստաթղթերում, ամուսնական պայմանագրերում և վաճառքի պայմանագրերում՝ ավելի քան հազար տարի: Սելևկյան թագավորների ավերումից շատ ժամանակ անց հրեա գրագիրները դեռևս թվագրում էին

իրենց փաստաթղթերը այն տարվանից, երբ հույն զորավարը մտավ Բաբելոն:

Այնտեղ իրական պատկեր կա: Այն տարում, երբ Իսրայելի դատավճիռը լրացավ առանց զղջման, հրեա ժողովուրդը սկսեց իրենց սեփական պայմանագրերը թվագրել հեթանոս թագավորի գահակալությամբ՝ և շարունակեց դա անել մեկ հազարամյակ շարունակ:

Ինչը ճիշտ չէ, և ինչ ես չեմ պնդի. մ.թ.ա. 311 թվականին Հրեաստանում ոչինչ տեղի չի ունեցել: Ոչ մի ճակատամարտ, ոչ մի նվաճում, ոչ մի կառավարչի փոփոխություն: Պտղոմեոսը գրավել էր տարածաշրջանը 312 թվականին և նահանջել. Անտիգոնոսը վերագրավել էր այն. 311 թվականի դինաստների հաշտությունը հարցը թողել էր բաց և ոչինչ չէր կարգավորել տեղում: Պտղոմեոսյան երկարատև վերահսկողությունը հաստատվել էր միայն Իփսոսի պատերազմից հետո՝ 301 թվականին:

Այսպիսով, մ.թ.ա. 311 թվականի նշանակությունը օրացույցային է, ոչ թե ռազմական: Այն հետաքրքիր արձագանք է և ապացույց չէ: Թվաբանությունը որևէ կերպ կախված չէ դրանից, և եթե Սելևկյանների դարաշրջանը սկսվեր այլ տարում, ժամացույցը կաշխատեր ճիշտ նույն կերպ: Ես այն ներառում եմ, քանի որ այն հարվածային է, և նշում եմ այն, քանի որ հարվածելը նույնը չէ, ինչ ապացուցողականը:

Բազմապատկումը

Առանց զղջման: Կիրառվում է Ղևտացոց 26-ը:

$$390 \times 7 = 2730 \text{ տարի}$$

(1-ին մակարդակ)

Հիմա մի հարց, որն ավելի կարևոր է, քան թվում է՝ **Երբվանի՞ց:**

Երկու տարբերակ: Կամ բազմապատկված ժամկետը սկսվում է մ.թ.ա. 311 թվականից, երբ լրացել է առաջին ժամկետը, կամ այն փոխարինում է սկզբնական ժամկետին և սկսվում է պաշարումից՝ մ.թ.ա. 701 թվականից:

Ես օգտագործում եմ երկրորդը: Բազմապատկված նախադասությունը սկիզբ է առնում մ.թ.ա. 701 թվականից:

Ահա թե ինչու: Ղևտացոց 26-ը չի ասում՝ «և այդ ժամանակ ես կավելացնեմ լրացուցիչ պատիժ»: Այնտեղ ասվում է. «*Ես ձեզ յոթ անգամ ավելի կպատժեմ ձեր մեղքերի համար*»՝ նույն մեղքերը, յոթ անգամ ավելի պատժված: Բազմապատկման նպատակը դատավճիռն է, այլ ոչ թե հին դատավճիռն ավելացված նոր դատավճիռը: Դատավորը, որը դատավճիռը յոթով բազմապատկում է, չի ավելացնում հաջորդական ժամկետ. նա վերաքննիչ դատավճիռ է կայացնում նույն հանցանքի համար: Եվ դատավճիռը կրվում է այն ծխնիից, որի վրա կախված էր սկզբնական դատավճիռը, որը Իսրայելի համար մ.թ.ա. 701 թվականի պաշարումն է:

Պահեք այդ բառը՝ *hinge* : Հաջորդ գլխում այն ավելի շատ աշխատանք է կատարելու, քան այստեղ, և եթե իմ օգտագործած կանոնը երկու քողարկված կանոն է, ապա այստեղ դուք կհասկանաք ինձ:

(3-րդ մակարդակ՝ սա մեկնաբանական ընտրություն է, և ես պետք է այդպես ասեի: Եթե բազմապատկված անդամը շարունակվեր մ.թ.ա. 311 թվականից առաջ, դուք կստանայիք մ.թ.ա. 311 + 2730 = մ.թ. 2420 թվական, և գիրք չէր լինի: Ընտրությունը կարևոր է, և ես դրա օգտին եմ փաստարկներ ներկայացրել, այլ ոչ թե ենթադրել:)

Արդյունքը

$$\text{Մ.թ.ա. 701} + 2730 \text{ տարի} = \text{մ.թ. 2030}$$

(Մակարդակ 1. Աստղագիտական՝ $-700 + 2730 = 2030$):

Եթե ցանկանում եք, կարող եք ավելի հեռու գնալ: Մ.թ.ա. 701 թվականից մինչև մ.թ.ա. 1 թվականը 700 տարի է: Եվս մեկ տարի ձեզ կտանի մինչև մ.թ. 1

թվականը: Դա նշանակում է 701 տարի, և մ.թ. 1 թվականից մնում է 2029 թվականը, որը հասնում է 2030 թվականին:

Իսրայելի տան դատավճիռը, որը յոթ անգամ բազմապատկվել է, ինչպես նշված է Ղևտացոց 26-ում, լրանում է

2030 թվական :

Մեկ ժամացույցը ոչինչ չի ապացուցում

Ես դա նկատի ունեմ:

Եթե սա լիներ ամբողջ փաստարկը, ես գիրք չէի գրի դրա մասին: Վիճարկվող մեկնարկի ամսաթվից մինչև վիճարկվող բազմապատկիչ և նպատակային տարի անցնող մեկ թվաբանական շղթան հենց այն է, ինչ արտաքինից թվում է կորի համապատասխանեցումը, և ես կասկածելի կլինեի դրա նկատմամբ ուրիշի ձեռքում:

Ուշադրություն դարձրեք, թե այս գլխի որքան մեծ մասը վերաբերում է 3-րդ մակարդակին, այլ ոչ թե 1-ին մակարդակին: Հաշվարկները պարզունակ են:

— 390 անգամ 7-ը դժվար գումար չէ: Փաստարկները *բոլորն* էլ ընտրության մեջ են. որ ցանցը նշանակում է ձախողված պաշարում, որ ձախ կողմը նշանակում է ժամանակի մեջ առաջ շարժվել, որ բազմապատկիչը երկարացնում է տևողությունը, որ բազմապատկված ժամկետը կրկնվում է սկզբնական սկզբից: Չորս մեկնաբանական դատողություններ, որոնցից յուրաքանչյուրը պաշտպանելի է, ոչ մի որոշակի, բոլորն էլ իմն են պաշտպանելու համար:

Ահա թե ինչու է երկրորդ ժամացույցն այդքան կարևոր: Այն օգտագործում է այլ պատմություն, այլ մեկնարկի ամսաթիվ, տարբեր տարիների քանակ և բազմապատկումների տարբեր քանակ: Այն այս մեկի հետ ունի միայն երկու ընդհանուր բան՝ Եզեկիելի նույն գլուխը և Ղևտական գրքի նույն կանոնը:

Եթե ցուցմունքը սխալ է, երկրորդ ժամացույցը պետք է ընկնի բոլորովին այլ տեղում:

Գլուխ 7 — Հուդայի ժամացույցը

Եզեկիելի երկրորդ նախադասությունն ավելի կարճ է, և դրա պատմությունն ավելի լավ է փաստաթղթավորված, քանի որ այն անցնում է նոր Կտակարանի կենտրոնում գտնվող իրադարձությունների միջով:

«Երբ սրանք ավարտես, երկրորդ անգամ պառկիր, բայց քո աջ կողմի վրա և կրիր Հուդայի տան անօրինությունը: Ես քեզ համար քառասուն օր եմ նշանակել՝ մեկ օր տարվա համար» (Եզեկիել 4:6):

Քառասուն տարի: Աջ կողմում:

Գլուխ 4-ի ընթերցման համաձայն, աջից ձախ ժամանակագրության աջ կողմը նշանակում է *ավելի վաղ*. Հուդայի քառասուն տարին չի սկսվում պաշարումից, այլ հասնում է **մեկին**: Նախադասությունն ավարտվում է պաշարմամբ, այլ ոչ թե սկսվում է մեկին:

Այսպիսով, մեզ անհրաժեշտ է քառասուն տարի, որն ավարտվում է Երուսաղեմի պաշարմամբ: Եվ կա մեկը, և այն անհայտ չէ:

Խաչելությունից մինչև պաշարում

Հիսուսը խաչվեց Պասեքի տոնին՝ մ.թ. 30 թվականի ապրիլի 5-ին:

(3-րդ մակարդակ: Այդ ամսաթիվը բխում է մ.թ. 26 թվականի մկրտությունից և երեքուկես տարվա ծառայությունից, իսկ մ.թ. 26 թվականի մկրտությունը բխում է Տիբերիոսի տասնհինգերորդ տարվա փոքրամասնության կողմից Ղուկաս 3:1-ում նշված հաշվարկից: Ստորև ես դրան պատշաճ կերպով կանդրադառնամ, քանի որ դա այս գրքի չորրորդ թույլ օղակն է, և ես չեմ պատրաստվում այն ստորադաս նախադասության մեջ դնել:)

Քառասուն տարի անց՝ մ.թ. 70 թվականի Զատիկի ժամանակ, Տիտոսը փակեց Երուսաղեմի պարիսպները:

Ժամանակը պատահական չէր այդ սարսափելի իրադարձության համար: Հովսեպոսը նկարագրում է մի քաղաք, որը լցված էր Պասեքի ուխտավորներով, երբ հռոմեական զորքերի սահմանները փակվեցին. ներսում հայտնված բնակչությունը տոնական բնակչություն էր, այլ ոչ թե բնակիչ, այդ իսկ պատճառով հաջորդած սովը նույնքան աղետալի էր, որքան որ այն էր: Պաշարումը սկսվեց Պասեքի ժամանակ:

Մ.թ. 30 + 40 տարի = Մ.թ. 70

(1-ին մակարդակ)

Քառասուն տարի՝ Զատիկից Զատիկ, խաչելությունից մինչև պաշարում: Եվ այդ ընթացքում՝ ազգային որոշում:

Հիսուսն ասել էր, թե քառասուն տարիները ինչի համար էին: *«Երուսաղեմ, Երուսաղեմ, որ սպանում ես մարգարեներին և քարկոծում քեզ մոտ ուղարկվածներին: Քանի՞ անգամ կամեցա հավաքել քո երեխաներին, ինչպես հավը հավաքում է իր ճտերին թների տակ, և դուք չուզեցիք: Ահա, ձեր տունը թողնվում է ձեզ ամայի»* (Մատթեոս 23:37-38): Եվ խաչի ճանապարհին. *«Որովհետև օրեր կգան քեզ վրա, երբ թշնամիներդ պատնեշ կկանգնեցնեն քո դեմ, կշրջապատեն քեզ և ամեն կողմից կճնշեն քեզ, և կհավասարակշռեն քեզ ու քո որդիներին քո մեջ, և քար քարի վրա չեն թողնի քեզ մեջ, որովհետև չճանաչեցիր քո այցելության ժամանակը»* (Ղուկաս 19:43-44):

Քառասուն տարի առաքյալները քարոզում էին տաճարի գավիթներում: Քառասուն տարի առաջարկը բաց էր: Քառասունը Աստվածաշնչում նշված թիվն է, որը ցույց է տալիս փորձության ժամանակաշրջան՝ անապատը, ջրհեղեղը, Հովնանը նինվեում, Մովսեսը լեռան վրա, Տերը անապատում: Սա Հուդայի քառասունն էր:

Ուղղումը, որը ես պարտական եմ քեզ

Ահա երկու սխալներից երկրորդը, որոնք խոստացել էի ցույց տալ ձեզ:

Իմ առաջին գրքում ես գրել էի, որ Տաճարը ավերվել է «70 թվականի Պասեքի ժամանակ»: Դա սխալ է, և դրա փոխարեն արժե ճշգրիտ լինել տեղի ունեցածի վերաբերյալ, քանի որ ուղղված տարբերակն է, որն իրականում անհրաժեշտ է փաստարկին:

Պաշարումը սկսվեց Պասեքին՝ նիսանի 14-ին, մոտավորապես մ.թ. 70 թվականի ապրիլի կեսերին: *Տաճարը այրվեց* Ավ ամսվա 9-ին կամ 10-ին, մոտավորապես երեքուկես ամիս անց՝ օգոստոսի առաջին շաբաթվա ընթացքում: Հովսեպոսը գրանցում է Ավ ամսվա տասին, Միշնայում՝ իններորդը, և հրեական ավանդույթը իններորդը պահպանել է որպես Տիշա Բ'Ավ, որը երկու տաճարների համար էլ պահք է:

Ես չորսամսյա պաշարումը վերածել էի մեկ իրադարձության: Տարածված սխալ: Դեռևս իմն է:

Բայց նայեք, թե ինչ է անում ուղղումը: Հուդայի ժամացույցը պետք է Պասեքից Պասեք տանի, եթե այն ավարտվելու է 2030 թվականի Պասեքին, և պաշարումն է Պասեքի իրադարձությունը, այլ ոչ թե այրումը: Խաչելությունը Պասեքին մ.թ. 30 թվականին, պաշարումը Պասեքին մ.թ. 70 թվականին: Քառասուն տարի, տոնից տոն, մաքուր:

Փաստի սխալ տարբերակն ավելի անփույթ էր դարձնում փաստարկը: Ճիշտ տարբերակն այն ավելի կցկտուր է դարձնում: Սովորաբար այդպես է լինում, երբ ստուգում ես քո սեփական աշխատանքը, և սա լավագույն փաստարկն է, որը ես գիտեմ դա անելու համար:

Առաջին բազմապատկումը

Արդյո՞ք Հուդան զղջաց մինչև մ.թ. 70 թվականը: Քաղաքը կործանվեց, տաճարը այրվեց, զոհաբերությունները դադարեցին և այլևս երբեք չեն վերսկսվել: Ազգը չդարձավ իր Մեսիային:

Կիրառվում է Ղևտացոց 26-ը:

$$40 \times 7 = 280 \text{ տարի մ.թ. } 70 + 280 = \text{մ.թ. } 350$$

(1-ին մակարդակ)

Եվ այստեղ, կրկին, ես ավելի շատ ուղղելու բան ունեմ, քան պնդելու:

Մոտակայքում իրական իրադարձություն է տեղի ունենում: Հրեաների ապստամբությունը Կոստանդինոս Գալլուսի դեմ բռնկվել է **351 թվականին**, այլ ոչ թե 350 թվականին: Գալլուսին կայսր են նշանակել 351 թվականի մարտին, որին հաջորդել է ապստամբությունը, և Ուրսիկինոսը այն խստորեն ճնշել է՝ ավերելով Դիոկեսարիան (Սեփորիս) և ավերելով Տիբերիան ու Լիդիան:

Դա հարակից է: Այն ճշգրիտ չէ, և ես այն անվանելու եմ հարակից, այլ ոչ թե կլորացնելու եմ մինչև արդյունքը: 350 թվականին ոչ մի կոնկրետ բան չի վկայվում: Ես կարող էի հասնել 351-ի՝ ճշգրտելով սկզբնական ամսաթիվը կամ ներառական հաշվելով այնտեղ, որտեղ ես բացառապես հաշվել եմ այլուր, և ես դա չեմ անելու, քանի որ այն պահին, երբ սկսում եմ կանոններին հրել՝ ռեզոնանսային վայրէջք կատարելու համար, ես դադարում եմ թվաբանություն անել և սկսում եմ անել ինչ-որ այլ բան:

Թվաբանությունը դրա կարիքը չունի: Մ.թ. 350 թվականը շղթայի մեջ անցակետ է, այլ ոչ թե ապացույց: Շղթան լավ է, եթե այդ թվականին ընդհանրապես ոչինչ չի պատահել:

Երկրորդ բազմապատկումը

Դեռևս ոչ մի զղջում: Այսպիսով, կանոնը կրկին կիրառվում է, և սա Ղևտացոց 26-ում նկարագրված սրացման չորրորդ փուլն է, գլխի վերջինը:

Ահա թե որտեղ եմ ուզում փոխել, թե ինչպես է սա սովորաբար գրվում, այդ թվում՝ իմ կողմից:

Հաջորդ քայլը գրելու բնական ձևը $280 \times 7 = 1960$ է : Դա ճիշտ է, և դա առաջացնում է ակնհայտ առարկություն. 280-ը կարծես թե ընտրված թիվ է, քանի որ այն ձեզ տանում է այնտեղ, որտեղ դուք ուզում եք գնալ:

Բայց 280-ը անկախ թիվ չէ: Այն 40×7 է: Այսպիսով, երկրորդ բազմապատկումը կլինի՝

$$40 \times 7 \times 7 = 40 \times 7^2 = 1960 \text{ տարի}$$

Հուդայի սկզբնական քառասուն տարվա դատավճիռը, բազմապատկած յոթով և .

Սա կոսմետիկ վերահաստատում չէ: Ղևտացոց 26-ը չի նկարագրում մեկ բազմապատկում, այն նկարագրում է դրանց *շարք*՝ չորս փուլով, որոնցից յուրաքանչյուրը պայմանավորված է նույն շարունակական մերժմամբ: Այդ էսկալացիայի երկու փուլով անցած նախադասությունը սկզբնական նախադասության յոթ քառակուսիով բազմապատկումն է: Գրված որպես 40×7^2 , Ղևտացոց երաշխավորագիրը տեսանելի է հենց արտահայտության մեջ: Գրված որպես 280×7 , այն նման է կամայական թվի, որը կամայական խթան է ստանում:

Նույն թվաբանությունը՝ սկզբնակետով էջում:

$$\text{Մ.թ. 70} + 1960 \text{ տարի} = \text{Մ.թ. 2030}$$

(1-ին մակարդակ)

Մեկ կանոն, թե՞ երկու: — գլխավոր հարցը

Հիմա ուշադիր նայեք խարիսխին, քանի որ սա այն տեղն է, որտեղ զգոն ընթերցողը պետք է գրիչ վերցնի:

Իսրայելի բազմակի ժամկետը տևում էր մ.թ.ա. 701 թվականից՝ նրա նախնական դատավճռի *սկիզբը*: Հուդայի ժամկետները՝ մ.թ. 70 թվականից՝ նրա դատավճռի *ավարտը*: Նրա դատավճիռը սկսվել է խաչելությունից մ.թ. 30 թվականին:

Ասա պարզ. դրանք նման են երկու տարբեր կանոնների: Եվ եթե դրանք երկու տարբեր կանոններ են, որոնք ընտրվել են, քանի որ դրանցից յուրաքանչյուրը պատահաբար ծնում է 2030 թվականը, ապա այս գիրքն անում է հենց այն, ինչի մեջ մեղադրում է մյուս բոլորին: Գործարկեք այլընտրանքային տարբերակը և տեսեք, թե որքանով է դա կախված: Իսրայելը իր ժամկետի

ավարտից սկսած՝ մ.թ.ա. 311 թվական + 2730 թվական = մ.թ. 2420 թվական է: Հուդան իր ժամկետի սկզբից՝ մ.թ. 30 թվական + 1960 թվական: = Մ.թ. 1990 թվական: Ոչ մեկը չի պահպանվել: Երկու ժամացույցներն էլ զգայուն են խարիսխի նկատմամբ, և ես ընտրեցի այն խարիսխը, որն աշխատում է յուրաքանչյուր դեպքում:

Այսպիսով, ես ձեզ պարտական եմ մի կանոն, որն իսկապես մեկ կանոն է:

Ահա այն: **Բազմապատկված ժամկետը մատուցվում է պաշարումից առաջ՝ երկու դեպքում էլ:** Պաշարումը ծխնի է: Դա այն բանն է, որը Եզեկիելը նկարել է աղյուսի վրա և շուրջը կառուցել իր պաշարման ամրությունները, և դրա առջև դրել երկաթե տապակը, և այն գտնվում է ամբողջ նշանի կենտրոնում: Իսրայելի պաշարումը մ.թ.ա. 701 թվականն է: Հուդայի պաշարումը՝ մ.թ. 70 թվականը: Երկու բազմապատկված նախադասություններն էլ սկսվում են նրանց պատկանող պաշարումից առաջ:

Երկու կողմերը երկու կանոն չեն առաջարկում: Այստեղ է, որ յուրաքանչյուր ազգի *սկզբնական* դատավճիռը գտնվում է իր պաշարման համեմատ, և հենց դրա համար էլ նախատեսված էր Եզեկիելի մարմինը: Ձախ կողմում՝ Իսրայել. նրա 390 տարիները գտնվում են պաշարման ձախ կողմում՝ աջից ձախ ժամանակացույցով, ուստի նրանք վազում են դրանից առաջ, և, հետևաբար, նրա պաշարումը նրա ժամկետի *սկզբում է: Աջ կողմում՝ Հուդա. նրա 40 տարիները գտնվում են աջ կողմում, ուստի նրանք վազում են դեպի պաշարում, և, հետևաբար, նրա պաշարումը նրա ժամկետի ավարտին է:*

Բազմապատկման համար մեկ կանոն՝ մատուցեք այն պաշարումից: Երկրաչափության համար մեկ կանոն՝ կողմը ցույց է տալիս, թե սկզբնական ժամկետի որ ծայրում է գտնվում պաշարումը: Իսրայելի պաշարումը սկսում է նրա նախադասությունը, իսկ Հուդայի պաշարումը ավարտում է նրա նախադասությունը: Ահա թե ինչու մ.թ.ա. 701 թվականը մեկ հաշվարկի սկիզբն է, իսկ մ.թ. 700 թվականը՝ մյուսի, և դա այն կոնվենցիան չէ, որը ես կիսատ-պռատ փոխեցի:

Երկու նշում այդ մասին:

Սա այն պնդումը չէ, որ ժամանակը հետ է հոսում: Հուդայի քառասուն տարիները առաջ են հոսել, ինչպես մյուսներին՝ մ.թ. 30-ից մինչև մ.թ. 70 թվականը: Կողմերը վերաբերում են դիագրամի վրա տեղադրմանը, այլ ոչ թե այն ուղղությանը, որով տարիներն են ապրում: Երբ սկզբնական ժամկետը լրանում է առանց զղջալու, նոր ժամկետը կրվում է առաջ՝ կախված ուղղությունից, քանի որ դա միակ ուղղությունն է, որով կարող է կրվել պատիժը:

Եվ դա 4-րդ գլուխը դարձնում է ավելի ծավալուն, քան մեկ ժամ առաջ: Ձախ և աջ ընթերցումն արդեն իսկ ամենամեծ մեկնաբանական կախվածությունն էր այս գրքում: Այժմ այն ապահովում է ինչպես խարիսխները, այնպես էլ ուղղությունները: Եթե այդ կողմերը ոչինչ չեն նշանակում, բացի *հյուսիսից* և *հարավից*, ինչը լիովին տրամաբանական է մտածելու համար, և ես դա ասել եմ 4-րդ գլխում, ապա Հուդայի ժամացույցը սկզբունքային պատճառ չունի սկսելու մ.թ. 70 թվականից, այլ ոչ թե 30 թվականից, իսկ մ.թ. 30 թվականը տալիս է 1990 թվական: Ամբողջ կառուցվածքը կախված է այն մեկ մանրամասնությունից, թե որտեղ էր պառկած մարգարեն: Ես դա ասում եմ մեկ նախադասությամբ, որպեսզի ոչ ոք ստիպված չլինի փորփրել այն:

70 թվականից գումարած 1960 թվականը **Պասեքն է 2030 թվականի :**

Երկու ժամացույց, առանց համատեղ մուտքագրման

Դրեք դրանք կողք կողքի:

	Իսրայելի տուն	Հուդայի տունը
Դատավճիռ (Եզեկիել 4)	390 տարի	40 տարի
Սկսել	Մ.թ.ա. 701 թվական	Մ.թ. 30 թվականին
Ուղղություն շրջափակումից	առաջ (ձախ կողմ)	դեպի այն (աջ կողմը)
Առաջին ժամկետը լրանում է	Մ.թ.ա. 311թ.	Մ.թ. 70թ.
Բազմապատկումներ	մեկ	երկու
Բազմապատկված անդամ	$390 \times 7 = 2730$	$40 \times 7^2 = 1960$
Սկսվում է	Մ.թ.ա. 701թ.	Մ.թ. 70թ.
Սպառվում է	Մ.թ. 2030 թվական	Մ.թ. 2030 թվական

Նայեք, թե ինչ *չեն* կիսում այս երկու սյուները:

Տարբեր նախադասություններ՝ 390 և 40, որոնցից ոչ մեկը մյուսից չի բխում: Տարբեր սկզբնական ամսաթվեր, յոթ դար տարբերությամբ, որոնք հաստատվել են բոլորովին տարբեր պատմական իրադարձություններից՝ բոլորովին տարբեր փաստարկներով: Ժամանակացույցի տարբեր ուղղություններ: Բազմապատկումների տարբեր թվեր՝ մեկ և երկու: Տարբեր վերջնական անդամներ՝ 2730 տարի և 1960 տարի:

Նրանք ունեն ճիշտ երկու ընդհանուր բան՝ Եզեկիելի գլուխը, որը նրանց նշանակում է, և Ղևտացիների կանոնը, որը նրանց բազմապատկում է:

Եվ դրանք լրանում են նույն տարում:

Ես 3-րդ գլխում ասացի, որ իրական բան նկարագրող համակարգը հակված է

այնպիսի արդյունքներ տալ, որոնց այն նպատակ չի հետապնդել: Սա դրանցից առաջինն է: Ես կարող էի ընտրել Հուդայի սկզբի ամսաթիվը, որպեսզի սա աշխատեր, բայց ես այն չընտրեցի, խաչելությունն ընտրեց, և պաշարման քառասուն տարին պարզապես այն է, ինչ պատմությունը տալիս է ձեզ: Այս համընկնումը կամ պատահականություն է, կամ էլ՝ իրողությունն ինքնին:

Մեկ զուգահեռություն կարելի է փրկել: 9-րդ գլխում կան ևս երկու ժամացույց:

Մինչև շարունակելը. չորրորդ թույլ օղակը

Ես ձեզ ասացի, որ կան չորս տեղեր, որտեղ ես իմ սեփական փաստարկը կնշեի որպես թույլ: 2-րդ գլխում ներկայացված էր օրացույցը: 4-րդ գլխում ներկայացված էր ձախ և աջ ընթերցումը: 5-րդ գլխում ներկայացված էր Ղևտացոց 26-ի տևողության ընթերցումը: Ահա չորրորդը, և այն պետք է ներառվի այս գլխում, քանի որ Հուդայի ժամացույցը սկսվում է դրանից:

Խաչելության 30 թվականի ամսաթիվը կախված է փոքրամասնության գիտնականների դիրքորոշումից:

Շղթան այսպես է ընթանում: Ղուկաս 3:1-ը Հովհաննեսի ծառայությունը, և, հետևաբար, Հիսուսի մկրտությունը, թվագրում է Տիբերիոս կայսեր տասնհինգերորդ տարով: Հիսուսը մոտ երեսուն տարեկան էր (Ղուկաս 3:23): Ծառայությունը տևեց երեք ու կես տարի՝ չորս Պասեքի միջոցով (Հովհաննես 2:13, 5:1, 6:4, 11:55): Այսպիսով՝ Տիբերիոսի տասնհինգերորդ տարին, գումարած երեք ու կես տարի, ցույց է տալիս խաչելությունը:

Ամեն ինչ միանում է, երբ Տիբերիոսի տասնհինգերորդ տարին էր:

Մեծամասնության հաշվարկը հաշվվում է Օգոստոսի մահից՝ մ.թ. 14 թվականի օգոստոսի 19-ին՝ այն օրվանից, երբ Տիբերիոսը դարձավ *միանձնյա* կայսր, և այն օրվանից, երբ Տակիտոսը, Սվետոնիոսը և Դիոնը հաշվում են նրա գահակալությունը: Այսպիսով, տասնհինգերորդ տարին մ.թ. 28 թվականի վերջին կամ 29 թվականի սկզբին է, իսկ խաչելությունը՝ մ.թ. 32 կամ 33 թվականներին: Սա հիմնական դիրքորոշումն է, և այն պաշտպանում են պատմաբանների մեծ մասը և նոր Կտակարանի գիտնականների մեծ մասը: Եվս մեկ անգամ, մեծամասնությունը սխալվում է:

Փոքրամասնությունների հաշվարկը հաշվվում է Տիբերիոսի համատեղ գահակալությունից՝ նահանգների նկատմամբ համատեղ իշխանության շնորհումից, որը տրվել է մ.թ. 11-13 թվականներին, նկարագրված է Վելլյուս Պատերկուլոսի կողմից, ով այդ ժամանակ կենդանի էր: Այսինքն՝ տասնհինգերորդ տարին մոտավորապես մ.թ. 26 թվականն է, իսկ

խաչելությունը՝ մ.թ. 30 թվականը:

Ես օգտագործում եմ փոքրամասնության հաշվարկը: Այն տալիս է մ.թ. 26 և 30 թվականներ:

Այս մեկի մեջ կա երկրորդ կախվածություն, և այն պետք է լինի այստեղ, այլ ոչ թե ծանոթագրության մեջ: Երեքուկես տարվա ծառայությունը հիմնված է Հովհաննեսի Ավետարանում չորս Պասեքի հաշվարկի վրա: Դրանցից երեքը հստակ են՝ 2:13, 6:4 և 11:55 համարներում Պասեքը նշվում է որպես: Չորրորդը՝ Հովհաննես 5:1-ում, ասվում է միայն «հրեաների տոն», առանց որոշիչ հոդ, և գիտական մեծ մասը այն մեկնաբանում է որպես որևէ այլ տոն. Հոգեգալստը և Տաղավարները երկուսն էլ սովորաբար առաջարկվում են: Այսպիսով, չորս Պասեքի ընթերցումը նույնպես ծանրաբեռնված է, և այն վիճարկվում է:

Երկուսն էլ պաշտպանելի են: Ղուկասը գրում էր արևելյան նահանգների գավառական լսարանի համար, որտեղ Տիբերիոսի իշխանությունն իրականացվում էր համագահակալությունից. Թեոֆիլոսի համար հասկանալի կլիներ, որ տասնհինգերորդ տարին հաշվվում է գավառական շնորհից: Եվ մ.թ. 30 թվականն ունի էական ապացույցներ, այդ թվում՝ չորեքշաբթի, նիսանի 14-ը, որը համապատասխանում է չարչարանքների շաբաթվա ժամանակագրությանը:

Բայց ես ձեզ կասեմ, որ հարցը լուծված է, որովհետև այդպես է, բայց ընթերցողը, որը կստուգի, մոտ տասը ռոպեի ընթացքում կպարզի, որ մեծամասնությունը իմ դեմ է:

Ահա թե ինչ է դրա հետ կապված: Եթե խաչելությունը լիներ մ.թ. 33 թվականին, այլ ոչ թե 30 թվականին, Հուդայի քառասուն տարին կկազմեր մինչև մ.թ. 73 թվականը, այլ ոչ թե 70 թվականը, և մ.թ. 73 թվականը Երուսաղեմի Պասեքի պաշարումը չէ, այլ Մասադայի անկումը: Ժամացույցը չէր փակվի: **Հուդայի ժամացույցը պահանջում է մ.թ. 30 թվականը:**

Իսրայելի ժամացույցը՝ ոչ: Այն սկիզբ է առնում մ.թ.ա. 701 թվականից և չի շոշափում այս ամենը:

Այսպիսով, իմ երկու նախադասություններից մեկը կախված է վիճելի ժամանակագրությունից, մյուսը՝ ոչ, և դրանք միևնույն է ընկնում են նույն տարեթվի վրա: Դա ինչ-որ բան արժե: Չարժե ձևացնել, թե վիճելի մեկը վիճելի չէ:

Սա II մասի ամբողջական հավաքածուն է՝ 2-րդ գլխի օրացույցը, 4-րդ գլխի ձախ և աջ ընթերցումը, 5-րդ գլխի տևողության ընթերցումը և նոր Կտակարանի ժամանակագրությունը, որն իրականում երկու օղակ է՝ Տիբերիոսի հաշվարկը և

չորս Պասեքի ընթերցումը, և երկուսն էլ պարունակում են Հուդայի մեկնարկի ամսաթիվը:

Սրանք այն տեղերն են, որոնց վրա պետք է սեղմել, եթե ուզում եք կոտրել այս գիրքը:

իրականում որքանով են չորսից որևէ մեկը անկախ :

Մաս III՝ Յոթանասուն շաբաթներ

Շրջանակը, որից կախված են մոտակա ամսաթվերը:

Գլուխ 8 — Դանիելի յոթանասուն շաբաթները

Մինչև հիմա ամեն ինչ կառուցված է երկու գլուխներից՝ Եզեկիել 4-ը, որը բաշխում է նախադասությունները, և Ղևտացոց 26-ը, որը բազմապատկում է դրանք: Այդ երկուսը տալիս են մեկ տարի:

Այս գլուխը տարբեր է: Դանիել 9-ը չի ներկայացնում 2030 թվականը, և ես չեմ պատրաստվում ձևացնել, որ այն ներկայացնում է: Այն ստեղծում է այն շրջանակը, որը մոտակա ամսաթվերը դարձնում է հասկանալի՝ որտեղ ենք մենք գտնվում որոշված հաջորդականության մեջ, ինչու է դեռ մնացել երեքուկես տարի, և ինչու է յոթ տարվա նեղությունը, որը քրիստոնեական աշխարհի մեծ մասը սպասում է, կրկնապատկում այն բանի, որն արդեն կիսով չափ տեղի է ունեցել:

Եթե 6-րդ և 7-րդ գլուխներում նշված է տարեթիվը, ապա այս գլուխում նշված է ձևը:

Այն նաև պարունակում է մարգարեական գրականության մեջ ամենաշատ սխալ կարդացված համարը, և ես որոշ ժամանակ եմ հատկացնելու դրան, քանի որ վերջին ժամանակների մասին մարդկանց մեծամասնության համոզմունքները հիմնված են մեկ նախադասության վրա, որը կարդացվում է մեկ որոշակի ձևով:

Ահա ամբողջ մարգարեությունը: Կարդացե՛ք այն, նախքան ես որևէ բան ասեմ դրա մասին:

24 «Յոթանասուն շաբաթ է որոշվել քո ժողովրդի և քո սուրբ քաղաքի համար՝ վերջ դնելու անօրինությանը, վերջ դնելու մեղքին, քավելու անօրինությունը, հաստատելու հավիտենական արդարությունը, կնքելու տեսիլքն ու մարգարեությունը և օծելու Ամենասուրբը»:

25 Ուրեմն պետք է իմանաք և հասկանաք, որ Երուսաղեմը վերականգնելու և վերակառուցելու հրամանագիր արձակելուց մինչև Մեսիա իշխանը յոթ շաբաթ և վաթսուներկու շաբաթ կլինի: Այն կրկին կկառուցվի հրապարակով և խրամատով, նույնիսկ նեղության ժամանակներում:

26 Ապա վաթսուներկու շաբաթից հետո Մեսիան կկտրվի և ոչինչ չի ունենա, և եկող իշխանի ժողովուրդը կկործանի քաղաքն ու սրբարանը: Եվ նրա վերջը կգա ջրհեղեղով, մինչև վերջ պատերազմ կլինի, ավերածություններ են որոշված:

27 Եվ նա շատերի հետ մեկ շաբաթով ուխտ կհաստատի, բայց շաբաթվա կեսին կդադարեցնի զոհաբերությունն ու հացի ընծան: Եվ գարշելի բաների թևի վրա կգա մեկը, ով ամայացնում է, մինչև որ ամայացնողի վրա թափվի լիակատար կործանում, որը որոշված է»:

— Դանիել 9:24-27

Շաբաթները յոթն են

Ամեն ինչից առաջ մեկ բառապաշարի հարց է, որովհետև անգլերենը թաքցնում է այն:

Շաբաթ բառը **שָׁבֹּעַ** է (շավուա) և դա չի նշանակում օրերի շաբաթ: Այն նշանակում է **յոթ**՝ յոթ միավոր, անկախ նրանից, թե ինչ է հաշվվում: Եբրայերենում օրերի շաբաթն է, իսկ տարիների շաբաթը՝ շաբաթը: Ղևտացոց 25-ը ամբողջ տնտեսությունը կառուցում է յոթ տարվա ցիկլերի վրա, իսկ Դանիելը հենց նոր կարդացել է Երեմիայի գիրքը յոթանասուն տարվա աքսորի մասին, որը 2 Տարեգրություն 36:21-ում բացատրվում է որպես երկրի կողմից իր չպահված շաբաթ տարիների վճարումը:

Այսպիսով, յոթանասուն յոթը յոթանասուն յոթ տարվա արդյունք է՝ **490 տարի**: Այս մեկնաբանությունը վիճելի չէ: Այն ընդունվում է մեկնաբանական սպեկտրի բոլոր կողմերի կողմից՝ այն մարդկանց կողմից, ովքեր այս հատվածում գրեթե ոչ մի այլ բանի շուրջ համաձայն չեն:

Հաշվետվություն. վեց բան, որ պետք է տեղի ունենան

24-րդ համարը այն մասն է, որը գրեթե ոչ ոք ուշադիր չի կարդում, և հենց այն մասն է որոշում, թե արդյոք յոթանասուն շաբաթներն ավարտվել են:

Վեց բան է որոշված կատարել նրանց ներսում.

	Նպատակ	Կարգավիճակ
1	ավարտին օրինազանցությունը	հասցնել խաչի վրա կատարված
2	մեղքին վերջ դնելու համար	խաչի վրա կատարված
3	անօրինության համար քավություն խաչի վրա կատարված կատարելու համար	
4	հավիտենական արդարություն բերելու համար	վիճելի՝ տե՛ս ստորև
5	կնքել տեսիլքն ու մարգարեությունը	դեռ ոչ
6	օծել ամենասուրբը	դեռ ոչ

Առաջինից երրորդ կետերը Գողգոթայի գործն են, և ես չեմ կարծում, որ քրիստոնյան կարող է դրանք այլ կերպ մեկնաբանել: «Արդ, դարերի վախճանին, մեկ անգամ հայտնվեց՝ մեղքը վերացնելու համար Իր զոհաբերությամբ» (Եբրայեցիներին 9:26): Քավությունը կատարվեց: Մեղքը ավարտվեց: Սա է Ավետարանը:

Հինգերորդ և վեցերորդ կետերը ակնհայտորեն տեղի չեն ունեցել: Տեսիլքն ու մարգարեությունը կնքված չեն. մենք դեռ կարդում ենք դրանք, դեռ վիճում դրանց մասին, դեռ գրում ենք այսպիսի գրքեր: Եվ ոչ մի ամենասուրբ օծյալ չի օծվել:

Չորրորդ կետը այն է, որը չի դասավորվի կոկիկ: *Ներառեք* խաչի վրա սկսված հավիտենական արդարությունը այն իմաստով, որ մերը չհանդիսացող արդարությունը հասանելի դարձավ. այն չի հասել այն իմաստով, որ աշխարհը լցված է դրանով: Մեկնաբանները բաժանվում են: Ես այն համարում եմ սկսված և ոչ ավարտված, և ես այն նշում եմ, այլ ոչ թե հաշվի եմ առնում ինձ օգնող սյունակում:

Ահա թե ինչու է գնահատման աղյուսակը կարևոր: Եթե յոթանասուն շաբաթներն ավարտվել են առաջին դարում, ապա տեսիլքն ու մարգարեությունը կնքված են, և ամենասուրբը օծվել է, և ոչ մեկը ճշմարիտ չէ: Եթե դրանք անընդհատ հետևում են հրամանագրին, ապա դրանք վաղուց ավարտվել են՝ իրենց նպատակի մեկ երրորդը չիրականացված: Հաջորդականության մեջ ինչ-որ բան անավարտ է, և դա այն եզրակացությունը

չէ, որը ես ներմուծում եմ, այլ այն, ինչ 24-րդ համարը պահանջում է յուրաքանչյուրից, ով կարդում է այն:

Հրամանագիրը և 483 տարիները

25-րդ համարը տալիս է մեկնարկային հրացանը՝ «*Երուսաղեմը վերականգնելու և վերակառուցելու մասին հրամանագիր արձակելուց հետո*»:

Որպես թեկնածուներ առաջարկվում են չորս պարսկական հրամանագրեր, և դրանցից միայն մեկը համապատասխանում է նկարագրությանը: Կյուրոսը մ.թ.ա. 538 թվականին լիազորել է տաճարի վերակառուցումը, այլ ոչ թե քաղաքի: Դարեհը 520 թվականին հաստատել է նույն տաճարային աշխատանքները: Արտաշեսը 445 թվականին լիազորել է Նեեմիային վերակառուցել պարիսպները՝ հրամանագիր ամրացման մասին, որը տրվել է մի մատովակի:

Արտաշեսի՝ Եզրային ուղղված հրամանագիրը՝ նրա գահակալության յոթերորդ տարում, համապատասխանում է խոսքերին: Այն լիազորում է վերականգնումը, ֆինանսավորում է տաճարի ծառայությունները, նշանակում է դատավորներ և դատավորներ, և վերականգնում է Աստծո օրենքը որպես երկրի օրենք՝ պետական կարգի վերականգնում, այլ ոչ թե պարզապես քարե կառույցների վերանորոգում: Այն արձանագրված է Եզրաս 7-ում:

Այս գիրքը այդ հրամանագիրը թվագրում է մ.թ.ա. 458 թվականով, իսկ Հավելված Ե-ում բացատրվում է, թե ինչու է մ.թ.ա. 457 թվականը ընդհանուր այլընտրանքը և ինչն է պատճառը: Երկուսն էլ արդարացի են. բաժանումը պայմանավորված է նրանով, թե արդյոք դուք պարսկական գահակալության տարիները հաշվարկում եք գահակալության տարվա կոնվենցիայով, և արդյոք դուք հաշվում եք գարնանային, թե աշնանային նոր տարվանից: Ես օգտագործում եմ 458 թվականը և այդպես եմ ասում, այլ ոչ թե այն ներկայացնում եմ որպես հաստատված:

Հիմա հաշվարկը.

7 շաբաթ $\times$ 7	49 տարի	Մ.թ.ա. 458 $\rightarrow$ Մ.թ.ա. 409
62 շաբաթ $\times$ 7	434 տարի	Մ.թ.ա. 409 $\rightarrow$ մ.թ. 26
69 շաբաթ $\times$ 7	483 տարի	Մ.թ.ա. 458 $\rightarrow$ մ.թ. 26

(1-ին մակարդակի թվաբանություն, հաշվարկված աստղագիտական տարիներով, որպեսզի բացակայող զրոյական տարին չկարողանա կծել՝ –457) + 483 = 26: Երկար ճանապարհը՝ մ.թ.ա. 458 թվականից մինչև մ.թ.ա. 1

թվականը 457 տարի է, ևս մեկ տարի է հասնում մ.թ. 1 թվականին, մնում է 26 տարի:

Առաջին յոթ շաբաթներն ունեն ականհայտ հղում. 25-րդ համարում ասվում է, որ քաղաքը «կվերակառուցվի հրապարակով ու խրամատով, նույնիսկ նեղության ժամանակ» , և քառասունինը տարվա վերակառուցումը հակառակության ներքո հենց այն է, ինչ նկարագրում են Եզրասը և Նեեմիան:

Մեսիա Արքայազնը՝ օծումը, ոչ թե ծնունդը

Վաթսունինը շաբաթը տևում է «մինչև Մեսիա Արքայազնը»: Մինչև ի՞նչ, ավելի ճիշտ: Նա ծնվեց, նա մկրտվեց, նա մտավ Երուսաղեմ, նա խաչվեց: Ո՞ր շաբաթն է ավարտում հաշվարկը:

Վերնագիրն է որոշում:

Մեսիա — 'שח

ծնունդ: Դա օծում է:

ֹֿֿֿ (մաշիախ) — նշանակում է օծված :
Վերջնակետը չէ

Հիսուսը օծվեց Իր մկրտության ժամանակ, երբ Հոգին իջավ նրա վրա, և նոր Կտակարանն այդ մասին ասում է այդ խոսքերը: Պետրոսը քարոզում է Կոռնելիոսի տանը. «*Դուք գիտեք Հիսուս նազովրեցու մասին, թե ինչպես Աստված օծեց նրան Սուրբ Հոգով և զորությամբ*» (Գործք 10:38): Եվ Հիսուսն ինքը նազարեթի ժողովարանում բարձրաձայն կարդում էր Եսայիան և այդ օրը այն կիրառում Իր վրա. «*Տիրոջ Հոգին Ինձ վրա է, որովհետև նա օծեց Ինձ*» (Ղուկաս 4:18):

Այսպիսով, վաթսունինը շաբաթներն ավարտվում են Հորդանանի մոտ, մ.թ. 26 թվականին, երբ Մեսիան օծվեց և ներկայացվեց: Ղուկաս 3:1-ում այդ իրադարձությունը թվագրվում է Տիբերիոսի տասնհինգերորդ տարով, իսկ 7-րդ գլխում արդեն հստակ ասվել է, որ այս գիրքը օգտագործում է այդ տասնհինգերորդ տարվա փոքրամասնության հաշվարկը, իսկ մեծամասնությունը այն տեղադրում է երկու տարի անց: Այդ թույլությունը պատկանում է ինչպես այս գլխին, այնպես էլ 7-րդ գլխին, և ես չեմ թողնելու, որ այն անտեսվի այն գլխում, որին այն ամենաշատն է ազդում:

«Վաթսուներկու շաբաթից հետո»՝ առաջին ընդմիջումը, և այն փոքր է

26-րդ համարը սկսվում է հետևյալ կերպ. «*Ապա վաթսուներկու շաբաթից հետո Մեսիան կսպանվի*»:

Արագ կարդացեք, այստեղ ասվում է, որ խաչելությունը տեղի է ունենում վաթսունիններորդ շաբաթվա վերջում: Կարդացեք այնպես, ինչպես գրված է, այն ավելի ազատ և օգտակար բան է ասում. **հետո:** Ոչ թե *ժամը*: Ոչ թե *վերջին շաբաթում*: Հետո:

անմիջապես ասելու եղանակներ , և սա դրանցից մեկը չէ: Բառը հաջորդականության նախդիր է և միջակայքը թողնում է չարտաբերված:

Դա կարևոր է, քանի որ այդ ժամանակահատվածը ոչինչ չէր: Մեսիան օծվեց մ.թ. 26 թվականին և ընդհատվեց մ.թ. 30 թվականի Պասեքի ժամանակ՝ երկու իրադարձությունների միջև երեքուկես տարվա հանրային ծառայություն, չորս Պասեք, ամբողջ Ավետարանները:

Ուշադրություն դարձրեք, թե 25-րդ և 26-րդ համարները ինչ են անում դրանց միջև: 25-րդ համարը հաշվում է **մինչև** մեկ իրադարձություն և այն ճշգրիտ հաշվում է՝ 483 տարի, մինչև օծումը: Այնուհետև 26-րդ համարը ներկայացնում է երկրորդ իրադարձությունը և այն միացնում առաջինին չհաշվարկված բառով: **Թիվը ճշգրիտ է, միացնողը բաց է, և յուրաքանչյուրն անում է ճիշտ այն, ինչ ասում է:** Այստեղ ոչինչ չի ձգձգվում: Գիրքը, որը պնդում էր, որ յոթերը առաձգական են, պետք է պատասխաներ 1260 օրերի համար. գիրքը, որը

նշում է, որ «հետո» -ն չափում չէ, ոչինչ չի պնդում յոթերի մասին:

Պահպանեք այդ տարբերությունը: Այն վերհիշվում է 11-րդ գլխում՝ այլ տեսքով:

Երկու մարդ մեկ տողում

Այս գրքում Դանիելի յոթանասուներորդ շաբաթին վերաբերող ամեն ինչ կենտրոնանում է մեկ համարի վրա, և այն հարցի վրա, որը համարը երբեք ուղղակիորեն չի պատասխանում. **ո՞վ է «նա»:**

«Եվ նա շատերի հետ մեկ շաբաթով ուխտ կհաստատի, բայց շաբաթվա կեսին կդադարեցնի զոհաբերությունն ու հացի ընծան: Եվ գարշելի բաների թևի վրա կգա ամայացնողը, մինչև որ ամայացնողի վրա թափվի լիակատար կործանում, որը որոշված է»: - Դանիել 9:27

Կարդացեք այն մեկ մարդու պես, և դուք կստանաք այն մեկնաբանությունը, որին սովորեցրել են քրիստոնյաների մեծ մասը. գալիք հակաքրիստոսը յոթ տարվա պայմանագիր է կնքում Իսրայելի հետ, խզում այն երեք և մեկ տարվա ընդմիջումից հետո:

Կարդացեք այն որպես երկու տղամարդ, և դուք կհասկանաք, թե ինչ է պնդում գիրքը. Մեսիան հաստատում է ուխտը և վերջ է դնում զոհաբերական համակարգին՝ կատարելով այն, իսկ երկրորդ կերպարը՝ ավերողը, հայտնվում է համարի վերջին կեսում:

Թեստ մեկ՝ քերականությունը նշում է փոփոխությունը

Առաջին կեսում ընդհանրապես անուն նշված դերասան չկա: Երկու երրորդ դեմքի բայեր, երկուսն էլ ենթակայով տեղափոխվում են բայի ներսում՝ **יֵרָב** (*վեհիգբիր*), «և նա կգորացնի» և **תִּישָׁדֶר** (*յաշբիր*), «նա կդադարեցնի»: Գոյական չէ: Ընթերցողից ակնկալվում է, որ 26-րդ համարից սկսվող թեման առաջ մղի:

— «ամայի դարձնող», ամայացնող: Եվ դա կրկնվում է վերջում՝ **Ս ՕՄ՝**
արտահայտությունը:
(շոմեմ):

Սա ինքնին չի ասում, *թե ով* է անանունը: Այն ասում է, որ համարի վերջում գտնվող մարդը պարզապես այն մարդը չէ, որը շարունակում է այն:

Երբայերենում կա ուխտի մեջ մտնելու համար ստանդարտ իդիոմ, և դա այն չէ, ինչ Դանիելն է օգտագործում:

Սովորական արտահայտությունն է՝ **יֵרֵת בָּ, מֵרֵת כָּל אֵילִים** (*կարատ քերիտ*), «ուխտ կնքել» արտահայտությունն օգտագործվում է, երբ Աստված ուխտ է կապում Նոյի, Աբրահամի, Սինայի լեռան վրա, Դավթի հետ: Այն հանդիպում է ամբողջ Հին Կտակարանում: Եթե Դանիելը նկատի ուներ, որ ինչ-որ մեկը ուխտ է *կապում*, ապա դա այն արտահայտությունն է, որը պատրաստ է ձեռքի տակ:

Նա չի օգտագործում այն: Նա գրում է՝ **יֵרֵת בָּ, יֵרֵת בָּ, הֵג — בֵּרֵךְ** (*գաբար*), որի իմաստն է ուժեղ լինել, հաղթել, հզոր դարձնել: Պատճառականում այն նշանակում է ամրապնդել, ամրապնդել, հաստատուն դարձնել:

Դուք չեք ամրապնդում այն, ինչը դեռ գոյություն չունի: Բայը ենթադրում է արդեն ուժի մեջ գտնվող ուխտ և նկարագրում է այն մեկին, ով այն ամրապնդում է, ինչը նկարագրում է այն, ինչ Մեսիան արեց Աստծո արդեն կնքած ուխտով, և տարօրինակ ձև է յոթ տարվա պայմանագիրը առաջին անգամ ստորագրելու համար:

, թե ում հետ է ուխտը : (*լա-ռաբբիմ*), «շատերի հետ»: Այդ արտահայտությունը չէ

չեզոք: Սա Եսայիայի Ծառայի բառապաշարն է, որը «*շատերին կարդարացնի*» և «*շատերի մեղքը կրեց*» (Եսայի 53:11-12), և սա այն բառապաշարն է, որին Հիսուսը նայեց սեղանի շուրջ. «*սա է ուխտի իմ արյունը, որ շատերի համար թափվում է մեղքերի թողության համար*» (Մատթեոս 26:28): Ուխտ, թափվում է շատերի համար: Նա մեջբերում է այս համարը:

Երրորդ փորձություն՝ համարի վերջում գտնվող մարդը այն մարդն է, որի վրա դատաստան է ընկնում

Սա անգլերենի երեքից ամենաուժեղն է, և այն գալիս է մեկ պայմանով, որը ես կասեմ վերջում, այլ ոչ թե կթաղեմ:

Հետևեք վերջին նախադասությանը մինչև դրա ավարտը: Կործանում՝ «*լիակատար կործանում, որը որոշված է*»:

— **թափվում է ամայացնողի վրա:**

Ով էլ որ լինի երկրորդ կեսի հերոսը, նա է, ում վրա է հասնում որոշված կործանումը: Նա պարզապես չի գործում, նա դատապարտվում է:

Հիմա հարցրեք, թե արդյոք դա նույն մարդն է, ով հաստատում է ուխտը շատերի հետ:

Դա չի կարող: Ոչ թե վարդապետական հիմքերով՝ դատավճռի հիման վրա: Մեկ կերպարը ամրապնդում է ուխտը և վերջ է դնում զոհաբերական համակարգին: Մյուսը կատարում է գարշելի գործեր, ամայացնում է և իր վրա դատաստան է թափում: Մեկ սուբյեկտը պետք է լինի և՛ ուխտը հաստատող, և՛ որոշված բարկության առարկա մեկ տողի տարածքում:

Սա առկա ամենամաքուր տողն է. երկրորդ կեսի թեման տողում սահմանվում է որպես այն մեկը, որի վրա կործանում է բաժին ընկնում:

Եվ հիմա այն պայմանը, որը ես խոստացել էի:

Տաղի վերջին բառը **ψ ο μ** է: (*շոմեմ*), և թարգմանությունները բաժանվեցին դրա շուրջ: NASB, ESV, NIV, NET, CSB և NLT-ն բոլորը այն մեկնաբանում են որպես գործակալ՝ *ամայացնող*, նա, ով ամայի է դարձնում:

KJV, NKJV և ASV լեզուներում այն մեկնաբանվում է որպես վիճակ՝ *ամայի*, որը նշանակում է ավերված քաղաք կամ ժողովուրդ: Ավելի հին մեկնաբանությամբ ավերածությունները թափվում են զոհի, այլ ոչ թե հանցագործի վրա, և այս փորձությունը կորցնում է իր վճռորոշ նշանակությունը:

Ես օգտագործում եմ NASB-ը, և ժամանակակից կոնսենսուսը դրա կողմնակից է: Բայց King James-ի գրքի ընթերցողը այստեղ իրական հարց ունի և արժանի

է, որ իրեն դա ասվի, այլ ոչ թե ինքը բացահայտի այն:

Ինչն է պահպանվել այս կամ այն կերպ . երկու բառերից *առաջինը 'ה' ש' ם' (մեշոմեմ)* «գարշելի բաների թևի վրա կգա մեկը, ով ամայացնում է» արտահայտության մեջ գործոն է յուրաքանչյուր ընթերցման ժամանակ: Նոր դերասան է անվանվում, և նա է ամայացնում: Այսպիսով, համարի երկսուբյեկտային կառուցվածքը — ստուգել մեկի արդյունքը՝ մնում է ուժի մեջ՝ անկախ վերջնական խոսքից: Թարգմանությունից կախված է միայն վճռի վճռորոշ մասը:

Որտեղ է գիծը ընկնում

Երեքը միասին դնելով՝

Թեմա	Ինչ է նա անում
27ա անանուն «նա», վերցված է համարից	ամրապնդում է շատերի հետ կնքված ուխտը 26-րդ՝ վերջ է դնում զոհաբերությանն ու ընծային զոհաբերությանը յոթի կեսին
27բ <i>մեշոմեմ</i> — ը ամայացնող, անունով	գալիս է գարշելի բաների թևի վրա . նորամայացնում է . նրա վրա թափվե՛լ է որոշված կործանումը

Խզումը տեղի է ունենում «և գարշելի գործերի թևի վրա»: Դրանից առաջ ամրապնդվում է ուխտը: Դրանից հետո անվանվում է նոր գործող անձ, և նա դատվում է:

Ո՞վ է «գալու իշխանը»:

27-րդ համարում դերանվան հարցը չի կարող լուծվել առանց սա լուծելու, ուստի այն պետք է այստեղ լինի:

«...և եկող իշխանի ժողովուրդը կկործանի քաղաքն ու սրբարանը»: — Դանիել 9:26բ

Առաջարկվում են երեք թեկնածուներ, և նրանցից մեկը բացառվում է հենց այդ կետով:

Նախ, մի քանի խոսք բառի մասին: Այստեղ *արքայազնը ܕܢܒܝܐ է: (նագիդ),* և դա լավ մարդկանց համար նախատեսված տիտղոս չէ: Եզեկիել 28:2-ում այն

օգտագործվում է Տյուրոսի կառավարչի համար՝ մի կերպարի, որը այս հատվածը նկարագրում է մարգարեների մեջ ամենադատապարտելի արտահայտություններով: Այն ընդհանուր բառ է առաջնորդողի համար՝ թագավորներ, զորավարներ, տաճարի պաշտոնյաներ, օտարազգի իշխաններ, չար կառավարիչներ: Այսպիսով, ոչ մի թեկնածու չի կարող բացառվել միայն այն պատճառով, որ «*իշխան*» բառը չափազանց պատվավոր է հնչում նրա համար, և ոչ ոք չի կարող ընդգրկվել այն պատճառով, որ այն չափազանց պատվավոր է հնչում որևէ մեկի համար:

Առաջին թեկնածու՝ ապագա հակաքրիստոս: Սա ստանդարտ դիսպենսացիոն ընթերցումն է և յոթ տարվա պայմանագրի շրջանակի հենասյունն է՝ 26-րդ համարի գալիք իշխանը դառնում է 27-րդ համարի «նա», ստորագրում է պայմանագիրը և խախտում այն: Այս գրքի դեմ ուղղված ամեն ինչ կախված է դրանից: Հենց այս ընթերցումն է նաև պահանջում, որ 26-րդ համարում քաղաքի և սրբավայրի ոչնչացումը լինի կամ մ.թ. 70 թվականից տարբեր իրադարձություն, կամ տարօրինակ երկար փակագիծ:

Երկրորդ թեկնածու՝ Մեսիա: Այսինքն՝ երկու իշխաններն էլ Հիսուսն են՝ *Մեսիան՝ Արքայազնը* 25-րդ համարում, և *այն իշխանը, որը պետք է գա* 26-րդ համարում: Այն գրավիչ է, քանի որ այն ամբողջությամբ հեռացնում է հակաքրիստոսին Դանիել 9-ից, ինչն էլ անհրաժեշտ է փաստարկին:

Բայց կարդացեք այն նախադասությունը, որը այն ստեղծում է: **Իշխանի ժողովուրդը ոչնչացնում է քաղաքն ու սրբավայրը:** Երուսաղեմը և տաճարը ոչնչացվել են մ.թ. 70 թվականին հռոմեական լեգեոնների կողմից: Այս ընթերցմամբ հռոմեական բանակը *Հիսուսի ժողովուրդն է:* Նրա ժողովուրդը հրեաներն էին, և հրեաները չոչնչացրին այդ տաճարը՝ նրանք մահացան այնտեղ:

Արդարացի առարկությունն այն է, որ Սուրբ Գիրքը իսկապես օտար բանական է մղում Աստծո ծառայության, ապա պահանջում է նրանց. նաբուգոդոնոսորը «*Իմ ծառան*» է (Երեմիա 25:9), Ասորեստանը «*Իմ բարկության գավազանն*» է (Եսայի 10:5), իսկ Կյուրոսը կոչվում է Աստծո *մաշիախ*, նրա օծյալը (Եսայի 45:1): Այսպիսով, այն միտքը, որ Հռոմը Քրիստոսի դատաստանի գործիքն է եղել քաղաքի նկատմամբ, աբսուրդ չէ. Հիսուսն ինքը հայտարարել էր այդ դատաստանը Ղուկասի 19-ում:

Այնուամենայնիվ, «*իշխանի ժողովուրդը*» ստացական է, և ստացականը ամենաբնականորեն անվանում է այն մարդկանց, որոնց պատկանում է մարդը կամ որոնց հրամանատարում է, այլ ոչ թե այն մարդկանց, որոնց Աստված մի ժամանակ օգտագործել է ինչ-որ մեկի դեմ: Ընթերցումը պետք է լարված լինի

հենց այն կետում, որտեղ համարն առավել կոնկրետ է:

Կա այս ընթերցման երկրորդ ձևը, որը արժե լուրջ ընդունել, քանի որ դա այն ձևն է, որը ես որոշ ժամանակ համարում էի. որ *ժողովուրդը* հրեաներն են՝ Մեսիայի ժողովուրդը, և որ տաճարը կործանվեց, քանի որ նրանք մերժեցին նրան:

Դրա աստվածաբանությունը ճիշտ է, իսկ քերականությունը՝ ոչ, և այդ երկուսը կարելի է հստակորեն բաժանել:

Աստվածաբանությունն առաջին հերթին, որովհետև այն ճշմարիտ է և կարևոր: Տաճարը ավերվեց որպես դատաստան Մեսիային մերժելու համար: Սա եզրակացություն չէ. սա այն է, ինչ Հիսուսն ասել է նախապես, պարզ խոսքերով. «Ահա, *ձեր տունը ձեզ լքված է թողնվում»* (Մատթեոս 23:38): «*Քար քարի վրա չեն թողնի ձեզ մեջ, որովհետև դուք չճանաչեցիք ձեր այցելության ժամանակը*» (Ղուկաս 19:44): Մ.թ. 70 թվականի պատճառը մ.թ. 30 թվականին տեղի ունեցածն էր:

Հիմա քերականությունը: 26-րդ համարում եբրայերենը կարդում է **קוּיַד : א ב ה** — առարկաները՝ շեշտադրման համար, *և քաղաքն ու սրբավայրը*, ապա բայը՝ **שׁוּת** : : (*յաշխտ*), «նա կկործանի», ապա դրա ենթական՝ **נֹא** (*եմ*), արքայազնի *ժողովուրդը*, գալիքը:

«*Ես*» -ը բայի ենթական է: Ժողովուրդն է, որ ավերում է: Այսպիսով, նրանց հրեաներ դարձնելու համար կա հետևյալ համարը՝ հրեաները ավերեցին քաղաքն ու սրբավայրը, և հրեաները չավերեցին այդ տաճարը: Նրանք պաշարվեցին դրա ներսում և մահացան այն պաշտպանելիս:

Տարբերությունը **պատճառի** և **գործակալի միջև է**, և Սուրբ Գիրքը այստեղ դրանք առանձնացնում է: Դանիել 9:26-ում նշվում է գործակալը՝ գալիք իշխանի ժողովուրդը, ով էլ որ լինի այդ իշխանը: Հիսուսը նշում է պատճառը. նրանք չէին ճանաչում իրենց այցելության ժամանակը: Ոչ ոք ընտրության կարիք չունի: Մերժումը բերեց դատաստանը, լեգեոններն այն իրականացրին:

Եվ նկատեք, թե ինչ է ստացվում, երբ թույլ եք տալիս, որ յուրաքանչյուր տեքստ կատարի իր գործը: **Դանիելը տալիս է հաջորդականությունը**

— Մեսիան կործանվում է, ապա քաղաքն ու սրբավայրը կործանվում են: **Հիսուսը բացատրում է պատճառը: Եզեկիել 4-ը տալիս է միջակայքը՝** Հուդայի քառասուն տարին, մ.թ. 30-ից մինչև մ.թ. 70 թվականը, որը 7-րդ գլուխն օգտագործում է իր ժամացույցը ամրագրելու համար: Երեք տեքստ, մեկ իրադարձություն, որոնցից յուրաքանչյուրը լրացնում է այն, ինչ մյուսները բաց են թողնում: Սա ավելի լավ արդյունք է, քան մեկ համարում երեքն էլ ներառելը:

Երրորդ թեկնածու՝ Տիտոս: Տիտոս Փլավիոս Վեսպասիանոսը հրամանատարել է Երուսաղեմի պաշարումը մ.թ. 70 թվականին: Նա իշխող կայսեր որդին էր և պրինցիպատի՝ հռոմեական արքայազնի ժառանգորդը՝ բառի ամենապարզ իմաստով: Եվ *նրա* ժողովուրդը՝ լեգեոնները, արեցին ճիշտ այն, ինչ ասվում է համարում. նրանք ավերեցին քաղաքը և սրբավայրը:

Կա նաև հաջորդականության մի կետ, որը նրան է կողմ: 26-րդ համարում հենց նոր ասվում է, որ *Մեսիան կկործանվի*: Այնուհետև նույն Մեսիային հաջորդ շնչով որպես *գալիք իշխան վերստին ներկայացնելը* տարօրինակ կլիներ. նա հենց նոր նկարագրվել է որպես կորած, և *գալը* տարօրինակ ձև է նրա մասին այդ պահին խոսելու համար: Երկու կերպարով կարդալով՝ համարը պարզապես ժամանակագրական է. Մեսիան կորչում է, և դրանից հետո գալով իշխանի ժողովուրդը ոչնչացնում է քաղաքը: Մ.թ. 30 թվականին, ապա՝ մ.թ. 70 թվականին՝ ըստ հերթականության:

Այն համապատասխանում է իրադարձությանը և համապատասխանում է դերասանին: Այն չի պահանջում լարված տիրապետողականություն և որևէ վեճ այն մասին, թե արդյոք հեթանոսական բանակաները կարող են անվանվել ինչ-որ մեկի ժողովուրդ. լեգեոնները միանշանակ Տիտոսի ժողովուրդն էին: Եվ այն Դանիելի մարգարեությունը ուղղակիորեն կապում է այն պաշարման հետ, որը 7-րդ գլուխը օգտագործում է որպես Հուդայի ժամացույցի խարիսխ, նույն մ.թ. 70 թվականին, որը հասել է բոլորովին այլ ուղղությամբ:

Ինչ եմ պնդում և ինչ՝ ոչ

Ես Տիտոսի խոսքերը ներկայացնում եմ որպես հավանական ընթերցում և չեմ պնդում ավելի մեծ վստահության մասին: **Ես դեռևս չեմ համաձայնվել նրա և Մեսիայի միջև** : Հարցը վերաբերում է եբրայերենի շարահյուսությանը և լեզվի նախորդ կանոններին, և գիտնականները, ովքեր իրենց կյանքն անցկացրել են այդ տեքստի ուսումնասիրության վրա, համաձայն չեն միմյանց հետ այդ հարցում:

Այս գրքի համար կարևորը հարցից ավելի նեղ է, և ես ուզում եմ ճշգրիտ լինել դրա վերաբերյալ:

Այստեղ վեճը պարտադիր չէ իմանալ, թե արդյոք իշխանը Տիտոսն է, թե Մեսիան: Անհրաժեշտ է, որ իշխանը հակաքրիստոս չլինի:

Հետևեք դրան: Եթե իշխանը Տիտոսն է, ապա ամենամոտ նախորդող կանոնը 27-րդ համարը հանձնում է Տիտոսին:

— որը կենթադրեր, որ հռոմեացի զորավարը կամրապնդի ուխտը շատերի հետ և կդադարեցնի զոհաբերություններն ու ընծաները: Ոչ ոք դա չի պնդում և ոչինչ

չի աջակցում դրան, ուստի դերանունը պետք է ավելի հին՝ մինչև Մեսիա հասնի: Եթե փոխարենը իշխանը Մեսիան է, դերանունը անմիջապես Մեսիայի վրա է կանգ առնում: **Երկու ճանապարհներն էլ նույն տեղում են:** Միայն երրորդ ընթերցումը՝ դեռևս ապագա հակաքրիստոսը, 27-րդ համարում նշում է պայմանագիր ստորագրողին, և դա այն մեկն է, որի վրա կառուցվում է յոթ տարվա շրջանակը:

Այսպիսով, գործը միայն իշխանի նույնականացումը չէ: Այն հետևյալն է. **26-րդ համարում նկարագրված ավերածությունները տեղի են ունեցել մ.թ. 70 թվականին, և այն իշխանը, որի ժողովուրդն իրականացրել է դա, պատկանում էր մ.թ. 70 թվականին:** Քաղաքը ավերվել է: Սրբավայրը ավերվել է: Դա ավարտված իրադարձություն է՝ ամսաթվով, և այն մարդը, որի ժողովուրդն է դա իրականացրել, կենդանի է եղել՝ դա տեսնելու համար: Նրան որպես ապագա կառավարիչ մեր դարում կարդալը պահանջում է *«իշխանի ժողովրդին» վերաբերվել* որպես դեռ չծնված մեկի հեռավոր նախնիների, ինչը զգալի ծանրություն է տիրապետողի համար, և սա այն շրջանակի բեռը կրող ենթադրությունն է, որը ձևավորել է քրիստոնեական աշխարհի մեծ մասի սպասումները:

Երկու իշխան, ուրեմն, ոչ թե երեք, և ես երկրորդի ինքնությունը ազատորեն եմ պահում: **Մեսիա իշխանը Հիսուսն է: Գալիք իշխանը պատկանում էր առաջին դարին, լինի դա Տիտոսը, որը հրամանատարեց պաշարումը, թե Տերը, որի դատաստանն էր դա:** Հակաքրիստոսը այս համարում չկա: Նա կարիք չունի լինելու, և նրան այստեղ դնելն է, որ սկզբում խառնաշփոթ ստեղծեց:

Եվ հիմա դժվար մասը

Երրորդ թեստը հաստատում է, որ երկրորդ կեսը Մեսիայի մասին չէ: Այն չի հաստատում, որ առաջին կեսը ...

Համար գիրքը հիմնվում է այս գլխում ավելի վաղ բերված փաստարկի վրա՝ որ 27-րդ համարի եզակի «նա» թիվը վերաբերում է 26-րդ համարի *«Մեսիային»*, այլ ոչ թե *«գալու իշխանին»*: **Ժամանակակից մեկնաբանների մեծ մասը մերժում է այս մեկնաբանությունը:**

Նրանց պատճառը հիմնավոր է և կոչվում է ամենամոտ նախորդող գոյականի կանոն. երբ դերանունը կարող է վերաբերել մեկից ավելի նախորդող գոյականների, այն սովորաբար վերաբերում է ամենամոտին: *«Իշխանը, որը պետք է գա»* բառն ավելի մոտ է 27-րդ համարին, քան *«Մեսիան»*: Սովորական կանոնի համաձայն՝ իշխանը հաղթում է:

Ինչպես վերևում ցույց տրվեց, այդ առարկությունը կարելի է հիմնավորել. եթե իշխանը առաջին դարի դեմք է, դերանունը պետք է վերադառնա մինչև Մեսիա, քանի որ առաջին դարի ոչ մի իշխան չի հաստատել ուխտ շատերի հետ: Սակայն քերականական կետն ինքնուրույն է, և ես չեմ պատրաստվում այն անտեսել: Սա այստեղ մյուս կողմի ամենաուժեղ կողմն է:

Հակափաստարկը, որ արտահայտությունն է «*իշխանի ժողովուրդը*», այսինքն՝ գլուխ գոյականը *ժողովուրդ է*, իսկ հոգնակի գլուխը եզակի դերանվան համար վատ նախածանց է, իրական փաստարկ է, և սա այն փաստարկն է, որի վրա հենվեց իմ առաջին գիրքը: Ես դեռ կարծում եմ, որ այն ուժ ունի: Բայց եբրայերենը թույլ է տալիս, որ սեռական հոլովի մեջ գտնվող գոյականը ծառայի որպես նախածանց, և ով ձեզ ասում է, որ սա լուծում է հարցը, չափազանցում է:

Ահա թե որտեղ եմ ես կանգնած՝ մեկ պարբերությամբ, այնպես որ ոչ ոք պարտավոր չէ եզրակացնել.

Միայն քերականությունը կողմ է իշխանին: Բառապաշարն ու համատեքստը կողմ են Մեսիային: *Հիգբորը* սխալ բայ է պայմանագիր կնքելու և ճիշտ բայ՝ գոյություն ունեցող ուխտը ամրապնդելու համար: *Լառաբբիմը* ծառայի բառապաշար է: Զոհաբերության և ընծայի վերջ դնելը այն է, ինչ Եբրայեցիներին ուղղված նամակում ասվում է, որ Քրիստոսն արեց. «*մեկ զոհաբերությամբ նա կատարելագործեց սրբացվածներին հավիտյանս հավիտենից*» և տարօրինակ բան է վերագրել հակաքրիստոսին, որը կխաթարի զոհաբերությունները, այլ ոչ թե կկատարի դրանք: Ես դրանք ավելի ծանր եմ կշռում, քան մոտիկությունը: Մեկը կարող է դրանք կշռել այլ կերպ և ազնիվ դատողություն անել:

(Երկու առարկայական կառուցվածքի համար՝ առաջին և երկրորդ թեստերը կատարում են այդ աշխատանքը, և ոչ մեկը կախված չէ վիճարկվող թարգմանության վրա: Երրորդ մակարդակ՝ 27a-ի թեման որպես Մեսիա նույնականացնելու համար. վիճարկվող մեկնաբանություն ներկայիս մեծամասնության դեմ, ասված պարզորոշ, այլ ոչ թե ներկայացված որպես հաստատված: Երրորդ թեստը NASB-ի և դրա ընտանիքի վերաբերյալ 2-րդ մակարդակն է և չի հիմնված KJV-ի վերջնական բառի թարգմանության վրա):

Ինչ է սա որոշում և ինչ չի որոշում

Այն որոշում է, որ Դանիել 9:27-ը պարունակում է երկու թիվ, ինչը բավարար է յոթ տարվա պայմանագրի շրջանակը խախտելու համար, որը կախված է դրա գոյությունից:

Այն ինքնին չի որոշում, թե երբ են տեղի ունենալու յոթանասուներորդ շաբաթվա կեսերը: Դա հաջորդ բաժնի աշխատանքն է, և արժե ասել, որ երկու հարցերը կարելի է առանձնացնել: Ընթերցողը կարող է ընդունել այս բաժնում ամեն ինչ և միևնույն է ամբողջ յոթանասուներորդ շաբաթը տեղադրել ապագայում: Նա չէր կարող շարունակել կարդալ 27-րդ համարը որպես մեկ մարդու կողմից ուխտ ստորագրող և ապա խախտող, քանի որ համարը անվանում է երկրորդ գործող անձի, ապա դատապարտում նրան:

Բացը — այս գրքում ամենադժվար պաշտպանելու բանը

Հիմա մենք ունենք ամեն ինչ, բացի այն մասից, որը ապահովում է ամբողջ շրջանակի աշխատունակությունը, այնպես որ եկեք այն բացենք:

Յոթանասուն շաբաթները 490 տարի են: Դրանցից վաթսուինը տևել են մ.թ.ա. 458 թվականից մինչև մ.թ. 26 թվականը՝ առանց ընդհատման: Յոթանասուներորդ շաբաթը յոթ տարի է: 27-րդ համարում ասվում է, որ ուխտը ամրագրվում է մեկ շաբաթով, և *շաբաթվա կեսին*՝ երեքուկես տարի անց, ինչ-որ բան է տեղի ունենում:

Այս գիրքն ասում է, որ այդ շաբաթը Հիսուսի ծառայությունն է, մ.թ. 26-ից մինչև մ.թ. 30 թվականները, որը նա անձամբ կատարեց, իսկ երկրորդ կեսը դեռ առջևում է, և այն մենք՝ Նրա երկու վկաները, պետք է կատարենք:

Որը նշանակում է, որ մոտ երկու հազար տարվա ընդմիջումը տեղավորվում է յոթ տարվա ժամանակահատվածում:

Ասա դա բացահայտ, որովհետև քննադատը կասի. ընդհատումը չորս անգամ ավելի երկար է, քան ամբողջ մարգարեությունը, որը ընդհատում է: Չորս հարյուր իննսուն տարի, որոնք սահմանվում են որպես միավոր, որոնցից վերջին յոթում կա երկու հազար տարվա անցք: Դանիել 9-ում ոչինչ չի հայտարարում նման ընդհատման մասին: Չկա որևէ համար, որն ասում է, *որ այդ դեպքում հաշվարկը կդադարի:*

Ահա թե ինչպիսին է դեպքը, և դուք կարող եք կշռադատել այն:

Առաջին՝ 24-րդ համարը բոլորին պարտադրում է որոշակի անավարտություն: Ինչ էլ որ անեք այդ բացթողման հետ, վեց սահմանված նպատակներից երեքը չեն իրականացել: Տեսիլքն ու մարգարեությունը կնքված չեն: Ամենասուրբը օծված չէ: Ամեն ոք, ով ասում է, որ յոթանասուն շաբաթներն ավարտվել են առաջին դարում, պետք է բացատրի, թե ինչպես է սահմանված նպատակը ավարտվել իր նպատակի մեկ երրորդի չավարտված վիճակում: Անավարտ գործը իմ հորինվածքը չէ. այն տեքստում է, և յուրաքանչյուր ընթերցում պետք է հաշվի առնի այն: Հարցը միայն այն է, *թե որտեղ* է գտնվում

անավարտությունը:

Երկրորդ՝ տեքստն ինքն է բաժանում շաբաթները: Աստված չի ասել «յոթանասուն շաբաթ»: Նա ասել է յոթ շաբաթ և վաթսուներկու շաբաթ, ապա վերջինը առանձին քննարկել է առանձին համարում: Մեկ անընդհատ հատվածը պարտադիր չէ, որ փոխանցվի երեք մասով: Բաժանումը 25-րդ համարում է, նախքան որևէ մեկնաբան դրան դիպչի:

Երրորդ. մարգարեությունը հստակորեն վերաբերում է որոշակի ժողովրդի և որոշակի քաղաքի: «Յոթանասուն շաբաթ է որոշվել քո ժողովրդի և քո սուրբ քաղաքի համար»: Ոչ թե աշխարհի համար: Իսրայելի և Երուսաղեմի համար: Ազգի համար որոշված ժամացույցը առնվազն հասկանալի է որպես ժամացույց, որը կանգ է առնում, երբ Աստծո գործողությունները շրջվում են այլուր, և նոր Կտակարանը նկարագրում է հենց այդպիսի շրջադարձ՝ հեթանոսների պատվաստմամբ և Իսրայելի մասնակի կարծրացմամբ՝ *«մինչև հեթանոսների լիությունը մտնի»*: Անկախ նրանից, թե դուք ընդունում եք այդ շրջանակը, թե ոչ, դա Դանիելին փրկելու համար ստեղծված պատահական հորինվածք չէ. դա Պողոսի սեփական պատմությունն է այն դարաշրջանի մասին, որում մենք գտնվում ենք:

Չորրորդ, և սա է այն, ինչ ես կպահեի. Հիսուսը ցույց տվեց մարգարեական նախադասության մեջ առկա աննշան բացը և դա արեց միտումնավոր:

Նազարեթի ժողովարանում Նրան տվեցին Եսայիան, և նա կարդաց սա.

«Տիրոջ Հոգին Ինձ վրա է, որովհետև նա օծեց Ինձ՝ աղքատներին ավետարանելու: Նա ուղարկեց Ինձ՝ գերիներին ազատություն քարոզելու և կույրերին՝ տեսողություն, կեղեքվածներին ազատ արձակելու, Տիրոջ բարեհաճ տարին հռչակելու»: — Դուկաս 4:18-19

Ապա, ինչպես ասում է Դուկասը, *«նա փակեց գիրքը, տվեց այն սպասավորին, նստեց»* և ասաց նրանց. *«Այսօր այս գրությունը կատարվեց ձեր լսած ժամանակ»*:

Նա կանգ առավ նախադասության կեսին: Ահա Եսայի 61:2-ը ամբողջությամբ՝ նշված այն կետով, որտեղ նա փակեց գրքի գիրքը:

«Տիրոջ բարեհաճ տարին հռչակելու համար» — Նա **կանգ առավ այստեղ և մեր Աստծո վրեժխնդրության օրը՝ միսիթարելու բոլոր սգացողներին**:

Մեկ տող: Երեք նախադասություն: Նա կարդաց առաջինը, ասաց, որ այն կատարվել է այդ օրը, և նստեց երկրորդից առաջ, և վրեժխնդրության օրը դեռ չի եկել:

Դա առնվազն երկու հազար տարվա ընդմիջում է նույն տողի երկու նախադասությունների միջև, որը եբրայերենում ոչնչով չի նշվում: Մենք գիտենք,

որ դա այնտեղ է միայն այն պատճառով, որ Տերը դադարեց կարդալ և նստեց:

«մարգարեությունն այդպես չի գործում» առարկությունն ունի պատասխան, և պատասխանն այն է, որ Հիսուսը հրապարակավ այդպես կարդաց այն և ասաց ժողովին, որ ինքը հենց նոր կատարել է մի նախադասության առաջին կեսը, որի երկրորդ կեսը դեռևս բաց էր: Եթե մեկ համարի երկու նախադասությունների միջև կարող է բաց լինել, ապա այն կարող է ընկնել մեկ շաբաթվա երկու կեսերի միջև:

Ինչը այդ փաստարկը չի անում: Այն ցույց է տալիս, որ մարգարեական գրականության մեջ հնարավոր է բացթողում. այն չի ցույց տալիս, որ *այս* բացթողումը իրական է, կամ որ այն երկու հազար տարի է, կամ որ այն ավարտվում է 2027 թվականին: Եսայի 61-ը առարկությունը դարձնում է գոյատևելի: Այն չի հիմնավորում այդ փաստարկը:

(Մակարդակ 3: Բացը եզրակացվում է 24-րդ համարի անավարտ նպատակներից և պաշտպանվում է նախադեպով: Դանիելում այն նշված չէ: Եթե դա ձեզ համար անբավարար է, ապա դուք ճիշտ եք արձագանքում ապացույցներին. սա եզրակացություն է, և ես այն չեմ մեկնաբանել որպես որևէ այլ բան:)

Այս գրքի այս տարբերակն առանձնանում է բացթողման ավելի անորոշ տեսակից: **Այն ունի ավարտներ:** Բացթողումը տևում է մ.թ. 30 թվականի Զատիկից մինչև 2027 թվականի ապրիլի քսանյոթը: Սա պնդում է երկու ամսաթվով, և դրանցից մեկը բավականաչափ մոտ է, որպեսզի մեկ տարվա ընթացքում հրապարակայնորեն սխալվի: Բացթողումների տեսությունը, որը կարող է ստուգվել, բոլորովին այլ բան է այն բացթողումների տեսությունից, որը պարզապես կլանում է պատմության կողմից տրամադրված ամեն ինչ:

Ինչ է մեզ տալիս 8-րդ գլուխը

- Յոթանասուն յոթը 490 տարի է, իսկ յոթերը՝ տարիներ: *(2-րդ մակարդակ՝ եբրայական և գրեթե համընդհանուր համաձայնություն):*
- Ժամանակահատվածի համար սահմանված է վեց նպատակ. երեքը անկասկած իրագործված են, մեկը՝ վիճելի, երկուսը՝ ոչ: **Հաջորդականությունը ցանկացած ընթերցմամբ անավարտ է:** *(Մակարդակ 2):*
- Հրամանագիրը Արտաշեսի հանձնարարականն է Եզրասին՝ մ.թ.ա. 458 թվականին *(2-րդ մակարդակ, մ.թ.ա. 457 թվականին՝ որպես կենդանի այլընտրանք՝ Հավելված Ե):*

- Մ.թ.ա. 458 + 483 տարի = մ.թ. 26 թվական: (1-ին մակարդակի թվաբանությունը հիմնված է վերևում նշված 2-րդ մակարդակի հրամանագրի ամսաթվի վրա՝ փոխեք հրամանագիրը, և գումարը կփոխվի դրա հետ մեկտեղ:)
 - Այդ մ.թ. 26 թվականը նաև Հորդանանում օծման տարին է: (3-րդ մակարդակ, և առանձին՝ այն հիմնված է Տիբերիոսի տասնհինգերորդ տարվա փոքրամասնության համագահակալության հաշվարկի վրա, որը նշված է 7-րդ գլխում և կրկին այստեղ: Թվաբանությունը և նույնականացումը երկու պնդումներ են, և դրանք անկախ կերպով ձախողվում են):
 - Վաթսուներկու շաբաթից հետո՝ ոչ թե՝ թույլատրվում է երեքուկես տարի օծումից մինչև խաչելությունը: **Թիվը ճշգրիտ է. միացնողը երբեք չափման միավոր չի եղել:** (Երկրորդ մակարդակ):
 - Դանիել 9:27-ը պարունակում է երկու կերպար, ոչ թե մեկ՝ երկրորդ կեսում անվանվում է նոր գործակալ սուբյեկտ (2-րդ մակարդակ) : Այն փաստը, որ երկրորդ կերպարը այն մարդն է, որի վրա ընկնում է որոշված կործանումը, NASB-ի և նրա ընտանիքի 2-րդ մակարդակն է, և չի համապատասխանում համարի վերջին խոսքի King James թարգմանությանը:
 - Ուխտը ամրապնդվում է, այլ ոչ թե կտրվում: Մեսիան հաստատում է շատերի հետ արդեն իսկ գոյություն ունեցող ուխտը. նա չի ստորագրում յոթ տարվա պայմանագիր: (3-րդ մակարդակ, և այս գրքի մեկնաբանությունը ներկայիս մեծամասնության դեմ):
 - Այն իշխանը, որի ժողովուրդը ավերեց քաղաքը, պատկանում էր առաջին դարին՝ Տիտոսին կամ Տիրոզը, որի դատաստանն էր դա: Ոչ թե ապագայի որևէ կերպարի: (3-րդ մակարդակ, և փաստարկը կախված չէ նրանից, թե որից):
 - Յոթանասուներորդ շաբաթվա երեքուկես տարին մնում է չսպասարկված: (3-րդ մակարդակ՝ բացը):
- Գրքի մնացած մասը վերաբերում է այն ժամանակին, երբ սկսվում են այդ երեքուկես տարիները:

Մաս IV — Կոնվերգենցիա

Եվս երկու ժամացույց, և աուդիտ՝ չորս համաձայնագրերի արժեքի վերաբերյալ:

Գլուխ 9 — Չորս ժամացույց, մեկ տարի

6-րդ գլխից ի վեր երկու ժամացույց է աշխատում: Այս գլուխը սկսում է ևս երկուսը, ապա անում է այն, ինչ այս տեսակի գրքերի մեծ մասը երբեք չի անում. այն հարցնում է, թե որքան են արժենում չորս պայմանագրերը, երբ նայում ես, թե որտեղից է յուրաքանչյուրը ստանում իր մասերը:

Կարճ տարբերակը, որպեսզի իմանաք, թե որտեղ ենք հասնում: **Այս չորս ժամացույցներից երկուսը շատ թանկ են: Մեկը ինչ-որ բան արժե: Մեկը այս գրքի ամենաթույլ կողմն է, և ես այն ինքս վերջինը կդասակարգեմ, այլ ոչ թե կթողնեմ, որ գրախոսը դա անի ինձ համար:**

Որտեղ մենք արդեն գտնվում ենք

6-րդ և 7-րդ գլուխներից համառոտ՝

Իսրայել: Եզեկիել 4-ը նշանակում է 390 տարի: Նրանք առաջ են վազում մ.թ.ա. 701 թվականի անհաջող ասորեստանյան պաշարումից և մահանում են մ.թ.ա. 311 թվականին՝ առանց զղջալու: Ղևտացոց 26-ը դատավճիռը բազմապատկում է յոթով: $390 \times 7 = 2730$, կրել են պաշարումից առաջ: **Մ.թ.ա. 701 + 2730 = մ.թ. 2030 թվական:**

Հուդան: Եզեկիել 4-ը նշում է 40 տարի: Դրանք տևում են մ.թ. 30 թվականին խաչելությունից մինչև մ.թ. 70 թվականի պաշարումը՝ առանց ապաշխարության: Ղևտացոց 26-ը բազմապատկում է, ապա կրկին բազմապատկում: $40 \times 7^2 = 1960$, ծառայել է պաշարումից առաջ: **Մ.թ. 70 + 1960 = մ.թ. 2030:**

Հիմա մյուս երկուսը:

Երրորդ ժամացույցը՝ երկու օր և քառասուն հոբելյաններ

Ովսեեն խոսում է դատաստանի տակ գտնվող ժողովրդի համար, ովքեր դեռ չեն դարձի եկել:

«Եկե՛ք, վերադառնանք Տիրոջ մոտ: Որովհետև նա պատառոտեց մեզ, բայց նա էլ կթշկի մեզ: Նա վիրավորեց մեզ, բայց նա էլ կկապի մեզ: Նա երկու օրից հետո կկենդանացնի մեզ, երրորդ օրը կհարություն տա մեզ, որպեսզի մենք կապրենք նրա առաջ»: — Ովսեա 6:1-2

Երկու օր, ապա երրորդը: Կարդացե՛ք որպես սովորական օրեր, սա ասացվածք է արագ ապաքինման մասին, և դա օրինական ընթերցում է:

Կարդացե՛ք մարգարեաբար, դա մի ամբողջ ժամանակահատված է, և

Պետրոսը տալիս է այն դարձի գալու մակարդակը, որը այն դարձնում է մեկ:

«Բայց այս մեկ ճշմարտությունը թող ձեզանից վրիպի, սիրելիներ՛ր, որ Տիրոջ մոտ մեկ օրը հազար տարվա պես է, և հազար տարին՝ մեկ օրվա պես»: - Բ Պետրոս 3:8

Երկու օրը երկու հազար տարի է: Պատշաճաբն սկսվեց, երբ ազգը մերժեց իր Մեսիային, և նրա տունը մնաց ամայի: Վերածնունդը գալիս է երկու հազար տարի անց, և հաջորդում է երրորդ օրը՝ հազարամյակը:

Մ.թ. 30 + 2000 տարի = մ.թ. 2030 թվական:

Կա նույն ժամանակահատվածը նույնականորեն հաշվելու երկրորդ եղանակը, և այն արժանի է նախադասության, քանի որ այն կառուցված է Թորայից, այլ ոչ թե առակից: Ղևտացոց 25-ը Հոբեյանը սահմանում է հիսուն տարի՝ յոթ շաբաթ տարվա ցիկլեր, ապա հիսուներորդ, որի ընթացքում պարտքերը չեղյալ են հայտարարվում, ստրուկները ազատվում են, և հողը վերադարձվում է իր սկզբնական տիրոջը: Քառասուն Հոբեյանները երկու հազար տարի են, իսկ քառասունը Սուրբ Գրքի թիվն է փորձության ժամանակահատվածի համար:

Երկու հազար տարվա փորձություն, որն ավարտվեց կորցրածի ազատագրմամբ: Ահա թե ինչի համար է Հոբեյանը: Անկախ նրանից, թե դուք այս թվին հասնեք Ովսեայի երկու օրերի, թե քառասուն Հոբեյանների միջոցով, դուք կհասնեք 2030 թվականին:

(3-րդ մակարդակ: Ովսեայի մեկ հազարամյակի համար օրվա ընթերցումը տիպաբանական է, այլ ոչ թե նշված: Պետրոսի տողը Աստծո և ժամանակի հարաբերությունների մասին է, այլ ոչ թե վերծանման օղակի, և ուշադիր ընթերցողները այն կիրառում են ավելի զգուշորեն, քան ես այստեղ: Այս ժամացույցը օրինակից բխող փաստարկ է, և ես այն ավելի ազատ եմ ընդունում, քան նախորդ երկուսը:)

Չորրորդ ժամացույցը՝ սերունդը, և այն առարկությունը, որը ես պատրաստվում եմ անել ձեզ համար

Հիսուսը, թզենու առակից հետո.

«Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ այս սերունդը չի անցնի, մինչև այս ամենը տեղի չունենա»: - Մատթեոս 24:34

Եվ սերնդի տևողությունը՝ Մովսեսի սաղմոսից:

«Մեր կյանքի օրերը յոթանասուն տարի են, իսկ եթե ուժ ունենք՝ ութսուն տարի»:
— Սաղմոս 90:10

Այսպիսով՝ որոշ իրադարձություն սկիզբ է դնում մի սերնդի, և ութսուն տարի անց այն սերունդը, որը տեսել է այն, դեռ չի մահացել:

Այս գրքում օգտագործված իրադարձությունը այն չէ, ինչ օգտագործում են ուսուցիչների մեծ մասը: **1950 թվականի հունվարի 23-ին** Քնեսեթը 60-ից 2 հարաբերակցությամբ քվեարկեց Երուսաղեմը Իսրայելի մայրաքաղաք հռչակելու օգտին:

1950 + 80 = 2030 թվական:

Հիմա, նախքան այն բարձրացնելը, ահա առարկությունը, և այն բավականին լուրջ է:

Բոլոր մյուսները օգտագործում են 1948 թվականը: Իսրայելը վերածնվեց որպես ազգ 1948 թվականի մայիսի 14-ին, և եթե որևէ ժամանակակից իրադարձություն սկիզբ դրեց մարգարեական սերնդի, ապա դա ակնհայտ թեկնածուն է: Եվ 1948 թվականը չի տալիս 2030 թվականը: Այն տալիս է 2028 թվականը:

Ավելի վատ է: Թույլ տվեք ամբողջ ցանցը տեղադրել էջի վրա, ներառյալ այն բջիջները, որոնք ինձ ամաչեցնում են:

Միջոցառման մեկնարկ	+ 70 տարի	+ 80 տարի
Իսրայելի վերածնունդ — 14 մայիսի 1948թ.	2018 անցել է	արդեն 2028թ.
Քնեսեթը հռչակեց Երուսաղեմը մայրաքաղաք — 23 հունվարի 1950թ.	2020 թվական անցել է	2030թ.
Երուսաղեմի վերամիավորում — թվականի հունիս	19672037	2047

Վեց հավանական համադրություններ: Դրանցից միայն մեկը կհանգեցնի 2030 թվականի, և հենց այս գրքում է օգտագործվում:

Սա այս գրքի ամենախոցելի կողմն է, և դրան խելացի պատասխան չկա: Երկու ազատ ընտրություններն էլ՝ թե որ իրադարձությունը և սաղմոսի երկու կյանքի տևողություններից որը՝ պետք է ընկնեն իմ կողմը, և այդպես էլ լինում է: Եթե ես ասեի, որ դրա դեմ հավանականությունը աստղաբաշխական է, ես կվիրավորեի ձեզ, քանի որ ճշգրիտ նկարագրությունն այն է, որ երկու պարամետրանոց ժամացույցը հարվածում է նպատակակետին, և կար այն կարգավորելու վեց եղանակ:

Ես կարող եմ ձեզ բերել իմ պատճառները, և ուզում եմ, որ դուք կշռադատեք նրանց՝ իմանալով, թե ինչ են նրանցից պահանջվում կրել:

Ինչո՞ւ քաղաքը, այլ ոչ թե ազգը: Ձիթենյաց լեռների քարոզը Երուսաղեմի մասին է, այլ ոչ թե պետականության: Աշակերտները հարցնում են տաճարի շենքերի մասին: Հիսուսը պատասխանում է՝ Երուսաղեմը շրջապատված զորքերով, իսկ Ղուկասը գրում է ժամացույցը, որը նա իրականում անվանում է. *«Երուսաղեմը հեթանոսների կողմից ոտքի տակ կկոխկռտվի, մինչև հեթանոսների ժամանակները լրանան»* (Ղուկաս 21:24): Չափվողը հեթանոսների տիրապետությունն է քաղաքի վրա: Ազգը կարող է վերածնվել, մինչդեռ նրա մայրաքաղաքը մնում է օտարերկրյա կառավարման տակ, և 1948 թվականին Երուսաղեմը հենց այդպես էլ էր՝ բաժանված, Հին քաղաքը Հորդանանի ձեռքում էր, իսկ միջազգային հանրությունը ճնշում էր գործադրում քաղաքի միջազգայնացման վրա: 1950 թվականի հունվարին Քնեսեթի քվեարկությունն այն գործողությունն էր, որը վերջ դրեց այն հարցին, թե ում մայրաքաղաքն էր այն:

Ինչո՞ւ ութսուն, այլ ոչ թե յոթանասուն: Սաղմոս 90-ը տալիս է երկուսն էլ, և դրանք տալիս է որպես միջակայք՝ կից պայմանով. յոթանասուն, *«կամ եթե ուժի պատճառով է՝ ութսուն»*: Ութսունը արտաքին սահմանն է:

Մատթեոս 24:34-ը կարդալով՝ *« Չի անցնի »*՝ սերունդը դեռ այստեղ է, երբ դա տեղի է ունենում, ինչը վկայում է արտաքին սահմանի, այլ ոչ թե ներքինի մասին: Վերցրեք յոթանասունը, և սերունդն արդեն անցել է:

Սրանք իրական փաստարկներ են: Ակնհայտ է, որ դրանք նաև փաստարկներ են, որոնք հանգեցնում են իմ ուզած պատասխանին, և ես չեմ պատրաստվում ձևացնել, թե կգտնեի դրանք, եթե 1950-ից գումարած ութսունը 2041 թվականը առաջացներ:

(Մակարդակ 3՝ Երկու անվճար պարամետր, վեց համադրություն, մեկ հարված:)

Անկախության աուդիտը՝ այն մասը, որը բաց է թողնված նմանատիպ գրքերի մեծ մասում

Ահա այն հարցը, որը պետք է տա ուշադիր ընթերցողը: Ես եմ այն առաջինը տալիս:

Այս չորս ժամացույցները իրականում անկախ են՝

Դա չափազանց կարևոր է: Չորս անկախ վկաների համաձայնությունը հզոր է: Չորս վկայությունները, որոնք բոլորը կապված են մեկ աղբյուրի հետ, բոլորովին

էլ չորս վկա չեն. դրանք մեկ կրկնվող վկայություն են, և նրանց միջև համաձայնությունը գրեթե ոչինչ չի ասում:

Այսպիսով, թույլ տվեք բացատրել, թե որտեղից է յուրաքանչյուր ժամացույցը ստանում իր մասերը:

Ժամացույց	Տեքստային աղբյուր	Պատմական մեկնաբան	Անհրաժեշտ քայլեր	մեկնաբանական
Իսրայել	Եզեկիել 4 · 7 Ղևտացոց 26	Մ.թ.ա. թվականի պաշարումը	701 ձախ/աջ տևողության · պաշարման խարիսխ	ընթերցում · ընթերցում ·
Հուդա	Եզեկիել 4 · 7 Ղևտացոց 26	Մ.թ. թվականին խաչելությունը → 70 թվականի պաշարում	30 ձախ/աջ տևողության · պաշարման խարիսխ	ընթերցում · ընթերցում ·
Հոբելյան	Ովսեա 6:2 · 2 Պետրոս 3:8	Մ.թ. թվականին խաչելությունը	30 հազարամյակի նախատեսված ընթերցանություն	համար օրական
Սերունդ	Սաղմոս 90:10 Մատթեոս 24:34	1950 թվականի Քնեսեթի քվեարկությունը	իքաղաք-ոչ-ազգ · յոթանասուն	ութսուն-ոչ-

Հիմա կարդացեք համընկնումները, քանի որ դրանք երեքն են, և դրանք փոքր չեն:

Իսրայելն ու Հուդան կիսում են իրենց ամբողջ կառուցվածքը: Երկուսն էլ վերցված են Եզեկիել 4-ից, երկուսն էլ բազմապատկված են Ղևտացոց 26-ով, և երկուսն էլ կախված են նույն երեք մեկնաբանական քայլերից: Դրանք երկու վկա չեն: Դրանք **մեկ կառուցվածք են, որը կիրառվում է երկու անգամ:**

Հուդայի ժամացույցը և Հոբելյանի ժամացույցը ընդհանուր խարիսխ ունեն: Երկուսն էլ սկսվում են խաչելությունից՝ մ.թ. 30 թվականին: Եթե այդ ամսաթիվը սխալ է, և 7-րդ գլխում ասվում է, որ այն հիմնված է Տիբերիոսի տասնհինգերորդ տարվա փոքրամասնության հաշվարկի վրա, ապա չորս ժամացույցներից երկուսը շարժվում են միասին:

Միայն սերնդի ժամացույցն է լիովին անկախ մյուսներից: Եվ այն չորսից ամենաթույլն է:

«*չորս անկախ ժամացույցներ*» արտահայտությանը : Ես օգտագործել եմ այդ

արտահայտությունը: Այն չափազանց ուժեղ էր, և ես այն հանում եմ այստեղից:

Այսպիսով, իրականում ի՞նչ արժեք ունի կոնվերգենցիան:

Չորսից պակաս վկաներ: Ավելին, քան ոչինչ: Ահա թե ինչ է պահպանվել:

Իսրայելն ու Հուդան մեկ շրջանակ են, որոնք կիրառվում են երկու անգամ, բայց երկու կիրառությունները գրեթե չեն կիսում իրենց մուտքային տվյալները: Տարբեր նախադասությունների երկարություններ՝ 390 և 40: Յոթ դար տարբերությամբ տարբեր խարիսխներ, որոնք հաստատվում են անկապ իրադարձություններից՝ անկապ փաստարկներով: Բազմապատկումների տարբեր թվեր՝ մեկ և երկու: Բազմապատկված անդամներ՝ տարբեր՝ 2730 և 1960:

Սա փաստի երկու վկա չէ: Սա **կառուցվածքի համապատասխանության ստուգում է**, և համապատասխանության ստուգումները իրական արժեք ունեն: Եթե Եզեկիել 4-ի ձախ/աջ ընթերցումը սխալ լիներ, կամ Ղևտացոց 26-ի տևողության ընթերցումը սխալ լիներ, չկա որևէ պատճառ, որ կառուցվածքը նույն տարին երկու անգամ տա այդքան տարբեր մուտքագրումներից: Այն կարող էր ստանալ 2030 և 1990 թվականներ: Այն կարող էր ստանալ 2420 և 2030 թվականներ: 7-րդ գլուխը ցույց տվեց, թե որքան հեշտությամբ է դա ստացվում, երբ խարիսխը տեղաշարժվում է:

Հոբեյանական ժամացույցը մի փոքր ավելացնում է, և ոչ շատ, քանի որ այն հենվում է նույն խաչելության ամսաթվի վրա, ինչ Հուդայի ժամացույցը: Այն նպաստում է տարբեր *տեսակի* դատողության՝ ավելի շուտ տիպաբանական, քան իրավական՝ նույն տարեթվին հասնելուն: Այլ առարկայից ստացված հաստատումը որոշակի արժեք ունի, բայց դա երկրորդ նմուշ չէ:

Սերնդային ժամացույցը ավելացնում է ամենաքիչը, վերը նշված պատճառով:

Այսպիսով, փաստարկի ճշգրիտ ձևակերպումը *չորս անկախ ժամացույցների մասին համաձայնություն չէ*: Այն հետևյալն է.

Մեկ կառուցվածք, որը վերցված է Թորայի և մարգարեության երկու գլուխներից, երկու անգամ կիրառվելով բոլորովին տարբեր մուտքային տվյալներով, երկու անգամ էլ տալիս է նույն թվականը, և երկու այլ դատողությունների գծեր՝ մեկը տիպաբանական, իսկ մյուսը՝ թույլ, հասնում են նույն եզրակացության:

Սա ավելի թույլ պնդում է, քան մարգարեությունների գրքերի մեծ մասի հետևի շապիկին գրվածը: Այն նաև ճիշտ է, և իրական, ավելի փոքր պնդումը ավելի

երկար է տևում, քան տպավորիչորեն չափազանցվածը: Այս գլուխը կարդացող ընթերցողը կհամոզվի, որ ես արդեն ասել եմ դրա ամենավատը:

Իմ սեփական ապացույցների դասակարգումը

Որովհետև չորսն էլ նույն կշիռը չեն արժանի, և դա ասելն ավելի օգտակար է, քան չորս հավասար տողերից բաղկացած աղյուսակը:

Ժամացույց Ուժ	Ինչո՞ւ
1 Իսրայել	ամենաուժեղ Տեքստում տրված թվերը, խարիսխը լավ վկայված է մ.թ.ա. 701 թվականին, կախված չէ նոր Կտակարանի ժամանակագրությունից: Համապատասխանում է միայն Եզեկիել 4-ին և Ղևտացոց 26-ին:
2 Հուդա	ուժեղ նույն շրջանակը, բոլորովին տարբեր մուտքային տվյալներ: Թուլացած է մ.թ. 30 թվականի խաչելությունից կախվածության պատճառով, որը հիմնված է փոքրամասնության հաշվարկի վրա:
3 Հոբեյան	չափավոր նույն թվականին հասնող տարբեր տեսակի դատողություն՝ բայց տիպաբանական և Հուդայի խարիսխը կիսող:
4 Սերունդ	թույլ Երկու ազատ պարամետր, վեց հավանական համադրություն, մեկ արդյունք: Ներառված է ամբողջականության համար, չի կարելի վստահել դրանց:

Եթե 4-րդ և 5-րդ գլուխները ձախողվեն, առաջին երկու գլուխները միասին են գրվում, և գիրքն ավարտվում է: Եթե Տիբերիոսի հաշվարկը ձախողվի, երկրորդ և երրորդ ժամացույցները շարժվում են, և 2030 թվականին մնում է միայն Իսրայելը: Եթե սերնդի ժամացույցը սխալ է, ապա ոչինչ չի փոխվում:

Սա է կախվածության իրական կառուցվածքը, և հիմա դուք կարող եք ինձ համոզել դրանում:

Ինչ է մեզ տալիս 9-րդ գլուխը

- Ովսեեի երկու օրերը գումարած Պետրոսի հազար տարվա օրը խաչելությունից հետո կազմում են 2000 տարի: **Մ.թ. 30 + 2000 = 2030 թվական:** (3-րդ մակարդակ՝ տիպաբանական):
- Հիսուն տարվա քառասուն Հոբեյանները նույն 2000 թվականն են, որը հասել ենք Ղևտացոց 25-ով: (3-րդ մակարդակ)

- Քննստեթի կողմից Երուսաղեմը մայրաքաղաք հռչակելուց ութսուն տարի անցած սերունդ: **1950 + 80 = 2030:** *(3-րդ մակարդակ՝ վեց հավանական միջավայր, մեկ հարված, և ցանցը տպագրված է վերևում):*
- Չորս ժամացույցները **չորս անկախ վկաներ չեն:** Իսրայելն ու Հուդան ունեն ընդհանուր շրջանակ. Հուդան և Հոբելյանական ժամացույցը ունեն ընդհանուր խարիսխ. միայն սերունդների ժամացույցն է անկախ: *(նշված է, որովհետև այն ճշմարիտ է, և որովհետև ընթերցողը միևնույն է կգտնի այն):*
- Մնալով պահպանված է մեկ շրջանակ, որը երկու անգամ կիրառվել է տարբեր մուտքային տվյալներով և երկու անգամ հայտնվել նույն տարում, ինչը տիպաբանորեն հաստատվում է: **Սա է փաստարկը՝ ներկայացված իր իրական չափսերով:**

Հաջորդ գլուխը դադարում է հարցնել, թե որ տարին է, և սկսում է հարցնել, թե որ օրը:

Գլուխ 10 — Զատիկ 2030. Սպառնալից ամսաթիվը

Մինչև այստեղ գրքում վիճաբանվում էր մոտ մեկ տարի: Այստեղից այն վիճում է օրերի մասին, և ապացույցի չափանիշը պետք է համապատասխանաբար բարձրանա: Տարին մեծ նպատակ է: Օրը՝ ոչ: Այս գլուխը մեկ բան է անում. այն վերցնում է Հուդայի ժամացույցը, որի ժամկետը լրանում է 2030 թվականին, և հարցնում է, թե 2030 թվականի որ մասում է այն լրանում:

Ժամացույցը միշտ խնջույքից խնջույք էր

Վերադառնանք նրան, թե ինչպես էր չափվում Հուդայի պատիժը:

Քառասուն տարի տևեց խաչելությունից մինչև պաշարումը, և այդ ժամանակահատվածի երկու ծայրերն էլ Զատիկ են: Հիսուսը խաչվեց մ.թ. 30 թվականի Զատիկի ժամանակ: Տիտոսը փակեց Երուսաղեմի պարիսպները մ.թ. 70 թվականի Զատիկի ժամանակ, երբ քաղաքը լիքն էր տոնական ուխտավորներով, հենց այդ պատճառով էլ հաջորդած պաշարումը նույնքան աղետալի էր:

Քառասուն տարի՝ խնջույքից խնջույք: Սա այն չէ, ինչ ես պարտադրել եմ ժամանակահատվածին. սա այն է, ինչ են երկու իրադարձությունները:

Այսպիսով, երբ Ղևտացոց 26-ը բազմապատկում է պատիժը, և բազմապատկված պատիժը կրվում է պաշարումից առաջ, այն կրվում է Զատիկից սկսած: Եվ 1960 տարի անց այն լրանում է Զատիկի ժամանակ:

70 թվականի Զատիկ + 1960 տարի = 2030 թվականի Զատիկ:

Գլուխ 7-ը սահմանեց տարին: Այն, ինչ այն չէր սահմանում (և ես դա նշեցի գրքի առաջին էջում, որպեսզի անտեսեի), այն է, թե *Զատիկի որ օրն է*: Սա այս գլխի աշխատանքն է, և դա հետագա քայլ է, այլ ոչ թե թվաբանության հետևանք:

Զատիկը մի եղանակ է, ոչ թե օր

Ահա թե որտեղ են բուժման մեթոդների մեծ մասը անփույթ դառնում, այնպես որ թույլ տվեք ճշգրիտ ասել, թե իրականում ինչ է ասվում Թորայում:

«Առաջին ամսում՝ տասնչորսերորդ օրը, մթնշաղին, Տիրոջ Զատիկն է: Նույն ամսվա տասնհինգերորդ օրը Տիրոջը նվիրված Անթթխմոր հացի տոնն է: Յոթ օր անթթխմոր հաց պիտի ուտեք: Առաջին օրը սուրբ հավաքույթ պետք է ունենաք: Ոչ մի ծանր գործ չպետք է անեք: Յոթ օր Տիրոջը հրկիզվող ընծա պիտի մատուցեք: Յոթերորդ օրը սուրբ հավաքույթ է: Ոչ մի ծանր գործ չպետք է անեք» (Դևտական 23:5-8):

Այսպիսով, սեզոնն ունի հետևյալ ձևը.

Առաջին ամսվա օրը	Ինչ է դա
------------------	----------

14 Նիսան	Պասեք՝ գառը մորթվում էր մթնշաղին
-----------------	----------------------------------

15 Նիսան	Անթթխմոր հացի սկիզբը · սուրբ ժողով
-----------------	------------------------------------

Նիսանի 16-20	միջանկյալ օրերը
--------------	-----------------

21 Նիսանի	Անթթխմոր հացի յոթերորդ օրը · սուրբ ժողով
------------------	--

Գառան մորթից մինչև եզրափակիչ հավաքույթը ութ օր է: Ելից 12:16-ը նույն շրջանակն է տալիս՝ սուրբ հավաքույթ առաջին օրը, *«և մեկ այլ սուրբ հավաքույթ յոթերորդ օրը»*: Եռամսյակը փակագծերով է առանձնացված երկու ծայրերում:

Հետևաբար, «Զատիկ 2030»-ը նշում է ութ օր, այլ ոչ թե մեկը: Ամեն ոք, ով ձեզ ասում է մարգարեական ժամանակահատվածի ավարտը «Զատիկն» և հետո ձեզ տալիս է մեկ ամսաթիվ, բաց է թողել մեկ քայլ: Ահա քայլը:

Ինչու է պատիժը լրանում մրցաշրջանի վերջում, այլ ոչ թե սկզբում

Նախադասությունն ավարտվում է: Սա ամբողջ փաստարկն է մեկ տողում, բայց այն արժանի է մեկից ավելի տողի, քանի որ այլընտրանքը հիմար չէ:

Նիսանի 14-ի՝ գառան մորթվելու օրվա, խաչելության և պաշարման սկզբի տարեդարձի պատճառը այն է, որ դա այն օրն է, երբ սանի երկու ծայրակետերը ճշգրտորեն համընկնում են:

Զատկից մինչև Զատկ, 14 նիսանի 14-ից մինչև 14 նիսանի սահմաններում, տոնից տոն հաշվարկի ամենամաքուր մեկնաբանությունն է: Եթե ուզում եք զուտ մեխանիկական պատասխան, ապա դա այն է, և այն տալիս է **2030 թվականի ապրիլի 17-ը**:

Նիսանի 21-ի պատճառն այն է, որ հաշվվողը տարեդարձ չէ, այլ պատժի ժամկետ, և ժամկետները լրանում են դրանց ավարտին:

Եվ Անթթխմոր հացի յոթերորդ օրը կա ինչ-որ յուրահատուկ բան, որը այն դարձնում է ստրկության դատավճռի համար հարմար վերջնակետ:

Իսրայելը քեց Եգիպտոսը տասնհինգերորդ օրը: Նրանք չդադարեցին վտանգի մեջ լինել տասնհինգերորդ օրը: Փարավունը փոխեց իր միտքը, կառքերը հետևեցին նրանց, և Իսրայելը հայտնվեց ջրի մոտ: Տոնի յոթերորդ օրը՝ հրեական երկար հաշվարկով՝ Նիսանի 21-ին, ծովը բացվեց, Իսրայելն անցավ, և ջուրը փակվեց նրանց ետևում գտնվող բանակի վրա:

Տասնհինգերորդը նրանց դուրս գալու օրն է: Քսանմեկերորդը այն օրն է, երբ ավարտվեց ճնշողի իշխանությունը նրանց նկատմամբ: Մեկը հեռանալն է, մյուսը՝ հետապնդման ավարտը:

Սուրբ Գիրքը երկրորդը նշում է իր սեփական սուրբ ժողովով, ինչը տարօրինակ բան է անել սովորական շաբաթվա վերջում:

Պաշարման ժամանակ սկսված և 1960 տարի տևողությամբ դատավճիռը չի լրանում գառան մահվան տարեդարձին: Այն լրանում է այն օրը, երբ Թորան որոշվել է նշելու համար, որ հին իշխանությունն այլևս որևէ պահանջ չունի:

(3-րդ մակարդակ: Սա տիպաբանական փաստարկ է, և տիպաբանությունը այս գրքում ներկայացված ամենափափուկ փաստարկն է: Ընթերցողը, որը նախընտրում է 14 նիսանը այն հիմքով, որ տոնից տոն հաշվարկը պետք է համապատասխանի իր ավարտական կետերին, լավ է դատում, և մեր միջև տարբերությունը յոթ օր է:)

Ամսաթիվը

Հիմա օրացույցները, և դրանք միանգամայն համաձայն չեն:

	14 նիսան (Պասեք)		21 նիսան (վերջին օրը) Անթթխմոր հաց)	
Դիտարկողական — ը	2030	թվականի	2030	թվականի
M2030 օրացույց	ապրիլի 16-ին		ապրիլի 23	
Հաստատուն	2030	թվականի	2030	թվականի

Մեկ օրվա տարբերությամբ: Գլուխ 2-ում բացատրվեց, թե ինչու են երկու օրացույցները տարբերվում և որքանով են տարբերվում 2025-2030 թվականների ընթացքում: 2030 թվականի գարունը այն տարիներից մեկն է, երբ տարբերությունը մեկ օր է:

Այս գիրքը օգտագործում է 2030 թվականի ապրիլի 24-ը՝ 21 նիսանը, ըստ ֆիքսված ռաբբինական օրացույցի:

Սա այն ընտրության հետևողականությունը չէ, որը կարելի էր կանխատեսել: Գիրքը մնացած բոլոր տեղերում հետևում է դիտողական օրացույցին, և դիտողական օրացույցը Անթթսմոր հացի վերջին օրը նշում է ապրիլի 23-ը: Ռաբբիական ամսաթվի օգտագործումն այստեղ շեղում է, և պատճառը գործնական է, այլ ոչ թե սկզբունքային. ռաբբիական ամսաթիվը այն է, որը հրեական աշխարհը իրականում կապահպանի 2030 թվականին, իսկ քննարկվող նախադասությունը Հուդայինն է: Հուդայի տան կողմից տոնը նշելու օրը լրանալու օրը լրանալու ամսաթիվը Հուդայի տան նկատմամբ կայացված դատավճռի համար համապատասխան հաշվարկ է:

Սա ֆիթնեսի, այլ ոչ թե մեթոդի փաստարկ է, և դուք պետք է այն այդպես գնահատեք: **Եթե նախընտրում եք ապրիլի 23-ը, Յոմ Թերուայի միջև ընկած ժամանակահատվածը դառնում է 158 օր՝ 157-ի փոխարեն, և գրքում ուրիշ ոչինչ չի փոխվում:**

Մի նշում եբրայական տարվա վերաբերյալ, քանի որ այն հեշտ է սխալվել, և իմ նախորդ աշխատանքում սխալներ եղան: 2030 թվականի Պասեքը համընկնում է **5790** թվականին : 2030 թվականի աշնանային տոները՝ Յոմ Թերուան և Յոմ Կիպուրը, համընկնում են 5791 թվականին, քանի որ եբրայական քաղաքացիական տարին լրանում է Տիշրիին, դրանց միջև: 5791 թվականի գարունը 2031 թվականի Պասեքն է: Երբ այս գիրքը հղում է անում Ադամից 6001 թվականին՝ սկսած 2030 թվականի Տիշրիից, դա արարչագործության տարիների առանձին հաշվարկ է, և երկուսը երբեք չեն խառնվում:

Ի՞նչն է լրանում, իսկ ի՞նչը՝ ոչ

Մեկ պարզաբանում հաջորդ գլխից առաջ, քանի որ ժամկետի ավարտի լեզուն կարելի է կարդալ որպես ավելին, քան նշանակում է:

Երբ Հուդայի դատավճիռը լրանա 2030 թվականի ապրիլի 24-ին, **դա Քրիստոսի վերադարձը չէ:** Դա պատժի ժամկետի ավարտն է: 1260 նեղության օրերը դեռ շարունակվում են՝ դրանք սկսվել են 2027 թվականի

ապրիլի 27-ին և ավարտվում են միայն հոկտեմբեր ամսին: Աշխարհը չի փոխվում 2030 թվականի ապրիլի 24-ին, բացառությամբ այն բանի, որ դա նշանավորում է հրեաների կարիճի խայթոցների հնգամսյա կարգապահության շատ շուտով սկիզբը, մինչև նրանք անհատապես չընդունեն Հիսուսին որպես Մեսիա և Տեր:

Ավարտվում է նախադասությունը. Եզեկիել 4-ի և Ղևտացոց 26-ի բազմապատկված տերմինը սպառվում է մինչև իր ամբողջ երկարությունը, և ոչինչ պարտք չի մնում:

Եվ ապա Հայտնություն 9:5-ը տալիս է հինգ ամիս:

Ինչ է մեզ տալիս 10-րդ գլուխը

- Հուդայի ժամացույցը տոնից տոն էր տանում՝ խաչելություն մ.թ. 30 թվականի Զատիկն, պաշարում մ.թ. 70 թվականի Զատիկն: *(2-րդ մակարդակ):*
- Հետևաբար, պաշարումից հետո սպասարկված բազմապատկված ժամկետը լրանում է Զատիկի օրը: **Մ.թ. 70 թվականի Զատիկ + 1960 թվական = Զատիկ 2030 թվական:** *(1-ին մակարդակի թվաբանությունը 7-րդ գլխի 3-րդ մակարդակի խարիսխի վրա):*
- Զատիկը ութօրյա շրջան է, որը տևում է 14-ից մինչև 21-ը և բաժանված է երկու սուրբ ժողովների: *(Երկրորդ մակարդակ՝ Ղևտացոց 23:5-8, Ելից 12:16):*
- Դատավճիռը լրանում է սեզոնի ավարտին՝ Նիսանի 21-ին՝ այն օրը, երբ ծովը փակվեց հետապնդող բանակի վրա, և հին տերության պահանջը ավարտվեց: *(3-րդ մակարդակ՝ տիպաբանական: Նիսանի 14-ը ողջամիտ այլընտրանք է և տալիս է 2030 թվականի ապրիլի 17-ը:)*
- **21 Նիսան 5790 = 2030 թվականի ապրիլի 24-ը**՝ ըստ ռաբբինական ֆիքսված օրացույցի, ապրիլի 23-ը՝ ըստ դիտողական օրացույցի: Գրքում ապրիլի 24-ն է օգտագործվում, և պատճառը ֆիզիկապես հարմարվողականությունն է, այլ ոչ թե մեթոդը: *(2-րդ մակարդակ՝ փոխակերպման, 3-րդ մակարդակ՝ ընտրության հարցում):*
- Այդ օրը ուրիշ ոչինչ չի ավարտվում: 1260 օրերը շարունակվում են մինչև հոկտեմբեր: *(Պարզաբանում):*

Հինգ ամիս անց Յոմ Թերուա է: Հաջորդ գլուխը հաշվում է դրանք:

Մաս V՝ Տարուց օր

Միկրոժամանակացույց՝ հինգ ամիս, չորս հաշվարկ, յոթ տոն:

Գլուխ 11 — Հինգ ամիսները

Հուլայի դատավճիռը լրանում է 2030 թվականի ապրիլի 24-ին: Տերը վերադառնում է Յոմ Թերուայի օրը՝ 2030 թվականի սեպտեմբերի 27-28-ի երեկոյան: Այդ երկու ամսաթվերի միջև կա մի պատուհան, և Հայտնություն 9:5-ը չափում է այն:

«Եվ նրանց թույլատրված չէր սպանել որևէ մեկին, այլ միայն տանջել հինգ ամիս: Նրանց տանջանքը նման էր կարիճի տանջանքին, երբ խայթում է մարդուն: Եվ այդ օրերին մարդիկ մահ կփնտրեն և չեն գտնի, կցանկանան մեռնել, և մահը կփախչի նրանցից» (Հայտնություն 9:5-6):

Հինգ ամիս: Դատավճիռը լրանում է ապրիլին. Տերը վերադառնում է հինգ ամիս անց:

«գրեթե» բառն է այս գլխի գոյության պատճառը :

Հաշվեք այն

Սկսած	Դեպի	Օրեր, ներառյալ
2030 թվականի ապրիլի 24-ին	2030 թվականի սեպտեմբերի 27-ը	157
Յոմ Տերուայի նախօրեին		

Հարյուր հիսունյոթ օր:

Հիմա, որքա՞ն է հինգ ամիսը: Դա կախված է ամսից, այնպես որ, ընդունեք բոլոր ողջամիտ պատասխանները:

Հաշվարկ	Օրեր
Հինգ 30-օրյա ամիս	150
Հինգ լուսնային ամիս (29.53 օր)	~148
Հինգ օրացուցային ամիս՝ ապրիլի 24-ից մինչև սեպտեմբերի 24-ը	153
Իրական պատուհանը	157

«Հինգ ամսվա» յուրաքանչյուր հաշվարկը պատուհանից պակաս է՝ չորսից ինը

օրով:

Այստեղ գայթակղությունը հսկայական է, և ես ուզում եմ անվանել այն, նախքան դրան դիմադրելը: Բացը փոքր է: Ես կարող էի գրել *մոտավորապես հինգ ամիս*, և հազարից ոչ մեկը չէր կարողանա թվերը գրել:

Բայց այս գիրքը 1-ին գլխում խնդրել է ձեզ ստուգել յուրաքանչյուր հաշվարկ, և մի գիրք, որը դա է հարցնում, չի կարող կլորացնել, երբ կլորացումը հարմար է: Յոթ օրը յոթ օր է:

Պատասխանը, որը չի կատարվի

Ակնհայտորեն խուսափելն այն է, որ «հինգ ամիսը» կլոր թիվ է, այսինքն՝ Աստված մոտավորապես է խոսել, և մենք չպետք է ստիպենք նրան ճշգրտություն պահանջել, որը նա չի առաջարկել:

Կա ինչ-որ ճիշտ բան, և ես կվերադառնամ դրան: Բայց որպես այս խնդրի լուծում՝ այն ձախողվում է, և այն ձախողվում է թանկ:

Եթե «հինգ ամիսը» կարող է կլանել յոթօրյա սխալը, ապա նույնը կարող է անել նաև «1260 օրը»: Եվ հաջորդ գլխի ամբողջ ժամանակացույցը կախված է 1260-ի օրվա ճշգրտությունից: Հենց որ ես առաձգականություն եմ տալիս մեկ մարգարեական թվի, ես այն շնորհում եմ բոլորին, և 2027 թվականի մարտը մեղմանում է մնացած ամեն ինչի հետ միասին: Սա չափազանց բարձր գին է յոթ օրվա համար:

Եվ Ջոնը չի կլորացնում: Սա այն մասն է, որը կարգավորում է այն, և այն կարգավորվում է իր սեփական տեքստից:

Ջոնը նույն ժամանակահատվածը տալիս է երկու անգամ՝ երկու տարբեր միավորներով:

«...նրանք սուրբ քաղաքը կկոխկռտեն քառասուներկու ամիս »: — Հայտնություն 11:2 *«...նրանք կմարգարեանան հազար երկու հարյուր վաթսուն օր »: —* Հայտնություն 11:3 *«...նա կկերակրվի հազար երկու հարյուր վաթսուն օր »: —* Հայտնություն 12:6 *«... նրան տրվեց քառասուներկու ամիս գործելու իշխանություն »: —* Հայտնություն 13:5

Քառասուներկու ամիս: Հազար հազար վաթսուն օր: Նույն երեքուկես տարին, տրված երկու կողմերում էլ, գլուխներով տարբերությամբ:

$$42 \times 30 = 1260:$$

Հստակ: Ոչ մոտավորապես: **Ջոնի ամիսները երեսունօրյա են, և նրա կլոր ձևն ու ճշգրիտ ձևը համապատասխանում են օրվան:** Նա գրող է, որն իր

գրքում ցույց է տվել, որ երբ նա թիվ է տալիս ամիսներով, այն վերածվում է օրերի՝ առանց մնացորդի:

Այսպիսով, Հովհաննեսի կիրառման մեջ հինգ ամիսը **150 օր է**: Ոչ թե «մոտ 157»: Հարյուր հիսուն, ճիշտ այնպես, ինչպես ինքն է ներկայացնում իր թվաբանությունը:

Սա նշանակում է, որ յոթօրյա տարբերությունը կլորացման սխալ չէ: Այն երկու իրական թվերի միջև իրական տարբերություն է, և այն մեզ ինչ-որ բան է ասում:

Ինչ է դա մեզ ասում

Կարդացե՛ք Հայտնություն 9:5-ը կրկին, դանդաղ, և նկատե՛ք, թե իրականում ինչ է ասվում:

«Եվ նրանց թույլատրվեց ոչ մեկին սպանել, այլ հինգ ամիս տանջել»:

Սա պնդում է այն մասին, թե **որքան է տևում տանջանքը**: Սա մորեխների վրա դրված սահմանափակում է:

— նրանք կարող են տանջել, չեն կարող սպանել, և նրանց լիցենզիան գործում է հինգ ամիս:

Այն չի պնդում, որ Տերը կվերադառնա հինգ ամիսների վերջում: Այնտեղ դա երբեք չի ասվում: Ես իրադարձության տևողությունը ընկալում էի այնպես, կարծես դա պատուհանի չափում լիներ, և դրանք տարբեր բաներ են:

Պատուհանը 157 օր է: Տանջանքը 150 օր է: Տանջանքը պատուհանի ներսում է:

Ոչինչ պետք չէ կլորացնել, ձգձգել կամ ներողություն խնդրել: Թիվը սկզբից ճշգրիտ էր. ես պարզապես խնդրում էի չափել այն, ինչ այն չէր չափում:

Որտե՞ղ՝ պատուհանի ներսում:

Սուրբ Գիրքը չի ասում, և ես տեղաբաշխում չեմ հորինելու:

Ես նայեցի: Եթե 150 օրը սկսվում է դատավճռի լրանալու օրվանից, ապա այն ավարտվում է 2030 թվականի սեպտեմբերի 21-ին՝ Յոմ Թերուայից վեց օր առաջ: Եթե այն ավարտվում է Յոմ Թերուայի օրը, ապա սկսվում է 2030 թվականի ապրիլի 30-ին՝ դատավճռի լրանալուց վեց օր անց: Այդ ամսաթվերից ոչ մեկը տոն չէ: Ոչ մեկը որևէ կերպ չի նշվում: Տեքստային կեռիկ չկա, որի վրա կարելի է կախվել, և եթե ես ընտրեի մեկը, դա կլիներ զարդարանք, այլ ոչ թե մեկնաբանություն:

Այսպիսով՝ 157-օրյա պատուհան, որը պարունակում է 150 օրվա տանջանք, որի մեջ տեղավորված է մեզ համար անհայտ տեղեկատվությունը:

Ես կնախընտրեի Սուրբ Գրքի թողած ժամանակային գծում մի բաց թողնել, քան այն լրացնել իմ հորինածով: Եթե դա ինձ չի բավարարում, ուրեմն՝ ճիշտ ուղղությամբ է:

Ինչի՞ համար են հինգ ամիսները

Հաշվարկը կարգավորված է, իսկ էությունը՝ մի պահ արժե քննել, քանի որ հեշտ է Հայտնություն 9-ը կարդալ որպես մաքուր սարսափ և բաց թողնել դրանում տարօրինակը:

Մորեխներին տրվում է իշխանություն, *«ինչպես որ երկրի կարիճներն ունեն իշխանություն»*: Եվ ապա նրանց վրա դրվում են երկու սահմանափակումներ: Նրանք չեն կարող դիպչել խոտին կամ որևէ կանաչ բանի: Եվ՝ կարևոր սահմանափակումը՝ *«նրանց թույլատրված չէր որևէ մեկին սպանել»*:

Սպանելը բացահայտորեն արգելող դատավճիռը մահապատիժ չէ: Այն կանչ է:

Մարդիկ *«կփնտրեն մահը և չեն գտնի այն»*: Բոլոր ելքերը փակ են, բացի մեկից: Սա սարսափելի բան է կարդալու համար, և սա ոչնչացում չէ. սա մի ժամանակաշրջան է, երբ չզղջացողները պահվում են գիտակցության մեջ, անկարող են փախչել մահվան մեջ, իսկ ապաշխարության դուռը դեռ բաց է:

Ռոբովամը նշում է պատկերի աղբյուրը: Երբ Իսրայելը խնդրեց նոր թագավորին թեթևացնել հոր լուծը, նա պատասխանեց.

«Իմ հայրը ձեզ մտրակներով էր պատժում, բայց ես ձեզ կարիճներով կպատժեմ»:- Ա Թագավորաց 12:11

Ռոբովամն ասաց դա որպես պարծենկոտություն, և դա բաժանեց թագավորությունը՝ այն իրադարձությունը, որը հանգեցրեց երկու տների առաջացմանը, որոնց դատավճիռները հաշվվում են այս ամբողջ գրքում: Այն, ինչ հպարտ երիտասարդ թագավորը սպառնաց, Տերն իրականում կանի, և նա դա կանի ոչ թե ոչնչացնելու, այլ քշելու համար:

Հինգ ամիս կարիճներ, և սպանելու թույլտվություն չկա: **Այդ հատվածում ողորմածությունն այն մասն է, որը ոչ ոք չի մեջբերում:**

Ինչ է մեզ տալիս 11-րդ գլուխը

- Հուդայի դատավճռի ժամկետի լրանալուց մինչև Յոմ Թերուա ժամանակահատվածը **157 օր է**: (*Մակարդակ 1*)
- *հաշվել այն*:)
- Հովհաննեսի սեփական տեքստում նրա ամիսը ֆիքսված է երեսուն

օրով՝ նույն ժամանակահատվածի համար 42 ամիս և 1260 օր, և $42 \times 30 = 6120$: **Հովհաննեսի օգտագործման մեջ հինգ ամիսը 150 օր է:** *(Երկրորդ մակարդակ):*

- Հետևաբար, Հայտնություն 9:5-ը **չի չափում պատուհանը**: Այն նշում է, թե որքան ժամանակ մորեխներին թույլատրվում է տանջել: *(Երկրորդ մակարդակ՝ սա է ասում նախադասությունը):*
- 150 օրերը գտնվում են 157-օրյա պատուհանի մեջ: **Թե որտեղ է այդ պատուհանի ներսում, Սուրբ Գիրքը չի ասում, և այս գիրքը չի կռահում:** *(Նշված սահմանաչափ):*
- Տանջանքների միջոցով սպանելը բացահայտորեն արգելված է: Դա կանչ է, ոչ թե մահապատիժ՝ կարիճներ, որոնցով պարծենում էր Ռոբովամը, որոնք Աստված օգտագործում էր մարդկանց զղջման մղելու համար, երբ դուռը բաց է: *(3-րդ մակարդակ՝ ընթերցանություն, ոչ թե թվաբանություն):*
- **Ոչինչ կտրացված չէր:** Թիվը ճշգրիտ էր. սխալը իմն էր՝ խնդրելով չափել սխալ բանը:

Գլուխ 12 — 1290 • 1260 • 1250 • 1335

Չորս թիվ, երկու հեղինակների կողմից, վեց հարյուր տարվա տարբերությամբ: Այս գլուխը ներառում է բոլոր չորս թվերը և ցույց է տալիս, թե որտեղ են դրանք կանգ առնում:

Այն նաև պարունակում է գրքում առկա ներքին ապացույցների ամենաուժեղ միակ կտորը՝ որի ստեղծման համար համակարգը չի կառուցվել, և մեկ խնդիր, որը ես չեմ լուծել, և որը կդնեմ ձեր առջև, այլ ոչ թե կթողնեմ, որ ուրիշը գտնի:

Հաշվարկի կանոնները, վերաձևակերպված

Գլուխ 1-ից, քանի որ այստեղ ամեն ինչ կախված է նրանցից.

1. **Ներառյալ երկու վերջնակետերը:** Սկզբի ամսաթիվը 1-ին օրն է:
2. **Լուսնային ամսաթիվը:** Եբրայական օրը սկսվում է մայրամուտով, իսկ եթե տոնը տևում է «27-ի երեկոյանից մինչև 28-ի երեկո», օգտագործվում է 28-ը:

Հաշվարկում ներառել ավարտի ամսաթիվը» վանդակը նշված է ամեն անգամ: Հանեք նշումը, և ստորև բերված յուրաքանչյուր պատասխան կստացվի մեկ պատասխանից պակաս:

Երկու խարիսխները

Ամեն ինչ հաշվվում է 2027 թվականի երկու ամսաթվերից մեկից:

2027 թվականի մարտի 27-28՝ Ավերածության նոդկանքը: Դիտարկման օրացույցում սա Առաջին պտուղներն են՝ մարտի 27-ի երեկոյից մինչև մարտի 28-ի երեկո: 2-րդ կանոնի համաձայն՝ հաշվարկը սկսվում է **մարտի 28-ին** : Պետք է ասել, որ ես դեռևս անորոշ եմ, թե արդյոք ԱՕ-ն տեղի կունենա այս օրը, թե՞ պարզապես Հռոմի պապ Լևոնն է այսօր հավանություն տալիս նեոսմանյան միաբանությանը: Կտեսնենք:

2027 թվականի ապրիլի 27 — Վերջին անձրևները: Անթթիսմոր հացի երկրորդ տոնի վերջին օրը
— երկրորդ ամսվա 21-ը՝ Թվեր 9-ի լրացման Զատիկը նրանց համար, ովքեր չկարողացան պահել առաջինը: Հաշվարկը սկսվում է **ապրիլի 27-ին** :

Երեսուն օրվա տարբերությամբ: Պահեք այդ թիվը:

Չորս հաշվարկները

Հաշվարկ	Սուրբ Գիրք	Սկսած	Դեպի	Օրեր	Որն է
1290	Դանիել 12:11	28 մարտի 2027	Հոկտեմբերի 7 2030թ.	1290	Յոմ Կիպուր — 10 Տիշրի
1260	Հայտնություն 11:3, 12:6	Ապրիլի 27 2027	Հոկտեմբերի 7 2030թ.	1260	Յոմ Կիպուր — 10 Տիշրի
1250	Մատթեոս 24:22	Ապրիլի 27 2027	27 սեպտեմբերի 2030թ.	1250	Յոմ Թերուա — նախօրեակ 1 Տիշրի
1335 թ.	Դանիել 12:12	Ապրիլի 27 2027	Դեկտեմբերի 21 2030թ.	1335թ.	25 Կիսլև — Խանուկա

Դրանցից յուրաքանչյուրը վայրէջք է կատարում նշանակված ժամանակին: Ստուգեք դրանք ինքներդ. դրա համար են նախատեսված ուղեկցող վեբ էջը և ուսումնասիրողի էջը:

Երեսուն օրերը, որոնք ընկան

Հիմա արդյունքը ես չեմ կառուցել:

Դանիելը տալիս է 1290 օր: Հովհաննեսը տալիս է 1260 օր: Երկու հեղինակ, վեց դար տարբերությամբ, գրում են տարբեր լեզուներով, տարբեր մայրցամաքներում, մոտավորապես նույն ժամանակահատվածում:

$$1290 - 1260 = 30:$$

Եվ 2027 թվականի երկու խարիսխները՝ առաջին պտուղները և երկրորդ անթափմոր հացի վերջին օրը, որոնք անկախ նույնականացվում են որպես տոներ լուսնային միացումներից հաշվարկված օրացույցում, միմյանցից **երեսուն օր հեռավորության վրա են :**

Մարտի 28-ից մինչև ապրիլի 26-ը երեսուն օր է: 1260 թվականը սկսվում է 27-ին:

Ես դա այնտեղ չեմ նշել: Դա երկու թվերի միջև տարբերությունն է, որոնք ես չեմ ընտրել, որոնք համապատասխանում են երկու ամսաթվերի միջև եղած բացթողմանը, որոնք ես չեմ սահմանել: Երեսուն օրերը՝ այն պատուհանը, որի ընթացքում աշխարհը կողմ է ընտրում Հակաքրիստոսի հայտնությունից հետո և Վերջին անձրևների սկսվելուց առաջ, չեն ներառվում այս ժամանակացույցի մեջ: Դրանք դուրս են մնում հանումից:

Սա այն թեստն է, որը ես առաջարկեցի 3-րդ գլխում. համակարգը, որը նկարագրում է իրական բան, հակված է պատասխաններ տալ այն հարցերին, որոնք ոչ ոք չի տվել: Սա գրքի ամենապարզ օրինակն է: Հարմարեցված համակարգը տալիս է հենց այն, ինչի համար նախատեսված էր: Սա ստեղծեց երեսունօրյա պատուհան, քանի որ երկու մարգարեներ, գրելով վեց հարյուր տարվա տարբերությամբ, ընտրեցին թվեր երեսուն տարբերությամբ:

Տասը օրերը, որոնք նույնպես ընկան

Նույնը կատարվում է մյուս ծայրում:

$$1260 - 1250 = 10:$$

Հավատացյալների վերցման և Տիրոջ բարկության ավարտի միջև ընկած ժամանակահատվածը տասը օր է: Եբրայական օրացույցում կա նշանակված ժամանակների ճիշտ մեկ զույգ, որոնք տաս օրվա տարբերություն ունեն.

Յոմ Թերուա՝ Տիշրիի 1-ին և Յոմ Կիպուր՝ Տիշրիի 10-ին: Դրանց միջև ընկած օրերը Հիացմունքի օրեր են:

Եվ հաշվարկները տեղի են ունենում այդ զույգի երկու ծայրերում էլ: 1250-ը ավարտվում է Յոմ Թերուայում: 1260-ը ավարտվում է Յոմ Կիպուրում:

Հիսուսն ասաց, որ օրերը կկրճատվեն.

«Եթե այդ օրերը չկարճանային, ոչ մի կյանք չէր փրկվի: Բայց ընտրյալների համար այդ օրերը կկարճացվեն»:- Մատթեոս 24:22

Որքա՞նով կրճատել: Տասով՝ մեծ նեղության ամբողջ չափի և այն օրվա միջև եղած տարբերության միջև: Եսայիան պատկերացնում է, թե ինչ է տեղի ունենալու այդ տասը օրերի ընթացքում.

«Եկ, իմ ժողովուրդ, մտիր քո սենյակները և փակիր դռներդ քո ետևից, թաքնվիր մի քիչ, մինչև որ բարկությունն անցնի»:- Եսայի 26:20

Տասը օր փակ դռների ետևում, մինչ զայրույթը հոսում է իր հունով, երկու տոների միջև, որոնք տաս օր տարբեր են: **Ոչ մի թիվ էլ չընտրվեց դա իրականացնելու համար:**

Խնդիրը, որը ես չեմ լուծել

Ահա թե ինչն է դժվարությունը, և այն պետք է լինի հիմնական տեքստում:

Դանիել 12:11-ը 1290 թվականը չի կապում մեկ իրադարձության հետ: Այն այն կապում է երկուսի հետ:

«Այն ժամանակից, երբ կանոնավոր զոհաբերությունը վերացվի և ամայացման պղծությունը հաստատվի, կլինի 1290 օր»:

Ի՞նչ կանոնավոր զոհաբերություն, եթե տաճար չկա:

Գլուխ 12-ի չլուծված հատվածի նախագծի փոխարինում: — CLH

Այս գլխի առաջին հրատարակության մեջ ես ասացի, որ այս հարցի վերաբերյալ հստակ պատասխան չունեմ, և չունեի: Հիմա ես ունեմ այն, և դա այն պատասխանը չէ, որին ես հույս ունեի, քանի որ այն ինձ պարտավորեցնում է հրապարակայնորեն տեղի ունենալ մի բանի, որը տեղի կունենա այս գրքի տպագրությունից հետո յոթ ամսվա ընթացքում:

Դանիել 12:11-ը տալիս է երկու նշան, ոչ թե մեկ:

«Այն ժամանակից, երբ կանոնավոր զոհաբերությունը վերացվի և ամայացման պղծությունը հաստատվի, կլինի 1290 օր»:

Այս գրքում նկարագրված նողկալի բանը: Այն կանոնավոր զոհաբերությունը, որը այն չի կատարվել, քանի որ տաճար չկա, զոհասեղան չկա, իսկ Տաճարի

ինստիտուտի անոթները գտնվում են Միսգավ Լադաչ փողոցի շենքում՝ սպասելով գոյություն չունեցող սրբավայրի:

Այսինքն՝ կամ Դանիելի առաջին նշիչը դատարկ է, կամ ես սխալ բան եմ փնտրել: Երկար ժամանակ փորձել եմ այն երկրորդը դարձնել: Խոսքն ինձ թույլ չի տալիս:

Բառը չի թերվում

Ես ուզում էի, որ «տամիդ» բառը նշանակեր անընդհատ երկրպագություն ընդհանուր իմաստով: Այդպես չէ, և ես պատրաստվում եմ պատշաճ կերպով հիմնավորել իմ դեմ փաստարկները, այլ ոչ թե ժեստերով ցույց տալ դա:

Դանիելի բոլոր դեպքերում՝ 8:11, 8:12, 8:13, 11:31 և 12:11, ձևը ԺԻԴԻԷ՝ որոշյալ հոդով, որը ծառայում է որպես ռՆԿ-ի հապավումը: ԺԻԴԻԷ, Ելից 29:38–42 և Թվեր 28:3–8 համարների *անընդհատ ողջակեզը*՝ գառ առավոտյան, գառ մթնշաղին, ամեն օր առանց ընդմիջման: Դանիելը երբեք այս բառը չի օգտագործում աղոթքի, նվիրվածության կամ երկրպագության համար՝ վերացական իմաստով: Ոչ մի անգամ: Եվ 8:11-ը սրբարանը դնում է նույն նախադասության մեջ, ինչ զոհաբերությունը:

Ես կարդացել եմ ավելի ազատ իմաստով ներկայացված փաստարկները: Դրանք այն փաստարկներն են, որոնք ես ուրախ կլինեի ընդունել: Դրանք չեն դիմանում համաբարբառի հետ շփմանը:

Այսպիսով, անկեղծ եզրակացությունը անհարմարն է. որպեսզի Դանիելի առաջին նշիչը հղում ունենա 2027 թվականի մարտի 28-ին, այդ ամսաթվից առաջ պետք է անընդհատ ողջակեզ մատուցվեր: Սա նշանակում է, որ այն պետք է սկսվի: Սա նշանակում է, որ այն պետք է շուտով սկսվի:

(3-րդ մակարդակ՝ սա դատողություն է այն մասին, թե ինչպես է Դանիելը օգտագործում բառը, այլ ոչ թե թվաբանական արդյունք: Սակայն սա դատողություն է իմ սեփական հարմարության դեմ, որը միակ տեսակն է, որն արժե շատ բան:)

Այն տաճարի կարիք չունի: Այն զոհասեղանի կարիք ունի:

Ահա թե ինչն է փոխել իմ կարծիքը այն մասին, թե արդյոք սա հնարավոր է, և ես տարիներ շարունակ բաց էի թողել դա, քանի որ նայում էի սխալ շենքին:

Վերադարձած աքսորյալները վերականգնեցին մշտական ընծաները, նախքան տաճարի գոյությունը, որտեղ դրանք դնելու համար :

«Նրանք զոհասեղանը դրեցին նրա հիմքի վրա, որովհետև սարսափում էին երկրների ժողովուրդներից, և դրա վրա Տիրոջը ողջակեզներ մատուցեցին՝ ողջակեզներ առավոտյան և երեկոյան... բայց Տիրոջ տաճարի հիմքը դեռ չէր դրվել» (Եզրաս 3:3, 6):

Կարդացե՛ք դա երկու անգամ: *Օլաթ թամիդը՝* առավոտյան և երեկոյան, հենց այն զոհաբերությունը, որի մասին խոսում է Դանիելը, հոսում էր վերակառուցված զոհասեղանի վրա՝ բաց տարածքում, իսկ տաճարի տարածքում՝ շինարարական փուս, և այդպես էր հոսում տարիներ շարունակ, մինչև հիմքը դնելը:

Ոչ տաճար: Ոչ խորան: Սեղան, քահանայություն և գառ:

Սա է ամբողջ պահանջը, և սա բոլորովին այլ կարգի պահանջ է, քան Երրորդ տաճարի կառուցումը: Տաճարը տասնամյակ տևող ազգային նախագիծ է, որը պահանջում է քանդել կամ տեղահանել այն կառույցները, որոնք մարդկության հինգերորդ մասը համարում է սրբազան: Խորանը քար է, թեքահարթակ և որևէ տեղ տեղադրելու թույլտվություն:

(Առաջին մակարդակը՝ ըստ Եզրաս 3-ի ասածի՝ կարդացեք ինքներդ: Երրորդ մակարդակը՝ ըստ այն եզրակացության, որ Դանիելի նշիչը նույն կերպ է բավարարվում:)

Ինչն արդեն գոյություն ունի

Ես չեմ ենթադրում, թե արդյոք մասերը կարող են հավաքվել: Մեծ մասամբ՝ հնարավոր է:

- Խանուկայի վերջին օրը՝ 2018 թվականի դեկտեմբերին, ավարտվեց և օծվեց **տաճարի համար պատրաստ քարե զոհասեղանը**, որը կառուցվել էր հալախական ռոնվ՝ չմշակված քարերից: Այն կառուցվել էր ապամոնոտաժվելու և տեղափոխվելու համար:
- Տաճարի **ինստիտուտը** պատրաստել է անոթները, քահանայական հանդերձները և ոսկե մենորան, և տարիներ շարունակ մարզել է կոհանիմաներին ծառայության մեջ:
- Կարմիր **կովերի ծրագիրը** գործում է և 2026 թվականի դրությամբ անցել է ազգային մարզման ծրագրի:

Բացակայում է ո՛չ սարքավորումները, ո՛չ հագուստը, ո՛չ մարզված քահանաները, ո՛չ էլ դիզայնը: **Բացակայում է կանգնելու տեղ և այնտեղ կանգնելու թույլտվություն:** Սա է ամբողջ բացը, և ես չեմ պատրաստվում այն նվազագույնի հասցնել. դա երկրի վրա ամենալուրջ քաղաքական և կրոնական

արգելապատնեշն է, որը գոյություն ունի արդեն հիսունինը տարի:

Այս պահին շարժվող արգելապատնեշը

Եվ ահա թե ինչու ես պատրաստ եմ ասել յոթ ամիս, այլ ոչ թե յոթ տարի:

Այն պայմանավորվածությունը, որը հրեաներին թույլ չէր տալիս աղոթել Տաճարի լեռան վրա՝ *ստատուս քվոն*, Իսրայելի և Հորդանանի միջև փոխըմբռնումների ամբողջություն, որի համաձայն՝ Վաքֆը կառավարում է վայրը, և ոչ մուսուլմանների աղոթքն արգելված է, տեսանելիորեն քայքայվել է 2026 թվականի ընթացքում: Երեք թվագրված կետեր, որոնք բոլորն էլ գրանցված և ստուգելի են.

Ամսաթիվ Ի՞նչ փոխվեց

2026 թվականի հունվարի 21-ին Իսրայելի ոստիկանությունը, համաձայնվելով Տաճարի լեռան Եշիվայի խնդրանքի, առաջին անգամ թույլատրեց հրեա այցելուներին տպագիր պատարագ, այդ թվում՝ Ամիդահ, տանել լեռան վրա: Մինչև վերջերս աղոթելիս բռնված այցելուներին դուրս էին հանում կամ կալանավորում, իսկ աղոթքի առարկաները ընդհանրապես արգելվում էին:

2026 թվականի հուլիսի 23-ին
(*Տիշա Բ Ավ*) Մինչև կեսօր ավելի քան երեք հազար հրեա այցելուներ բարձրացան: Թույլատրվեց պատարագի նյութեր կարդալ: Մոտ մեկ տասնյակ մարդ ձերբակալվեց արևմտյան կողմում աղոթելու համար: Հորդանանի արտաքին գործերի նախարարությունը դա անվանեց «*պատմական և իրավական ստատուս քվոյի կոպիտ խախտում*» և մեղադրեց ոստիկանությանը «*այդ գործողություններին նպաստելու*» մեջ:

2026 թվականի օգոստոսի 16-ին Իսրայելի ոստիկանությունը կրկին մեղմացրել է հրեական աղոթքի սահմանափակումները այս վայրում՝ մեկ շաբաթ առաջ, նախքան ես գրեի այս պարբերությունը:

Դա ստատիկ արգելապատնեշ չէ: Դա մի արգելապատնեշ է, որը աստիճանաբար քանդվում է հրապարակայնորեն, և Վաքֆի ու Հորդանանի թագավորության առարկությունները ամեն անգամ գրանցվում են թերթերում:

Հիմա կարգապահությունը, քանի որ հենց այստեղ է, որ նման գիրքը չափազանց հեռու է գնում: Աղոթքը զոհաբերություն չէ: *Լեռան վրա Ամիդայի*

կարդալու և այնտեղ առավոտյան ու երեկոյան գառի մատուցման միջև հեռավորությունը հսկայական է, և վերևի աղյուսակում ոչինչ չի փակում այն: Այն, ինչ աղյուսակն է սահմանում, ավելի նեղ է, և ես դրանից ավելին չեմ պնդի. զոհասեղանի գոյությունը անհնար դարձնող դասավորությունը ֆիքսված չէ, այն շարժվում է, և այս տարի այն երեք անգամ շարժվել է նույն ուղղությամբ:

(2-րդ մակարդակ՝ յուրաքանչյուր տող թվագրված է և աղբյուրը նշված է: Դրանից եզրակացությունը իմն է, և լավագույն դեպքում դա 3-րդ մակարդակն է:)

Հետևաբար, ինչ է կանխատեսում այս գիրքը

Ես կնախընտրեի լինել կոնկրետ և սխալ, քան անորոշ և անխաբեղի, ուստի՝

Մինչև 2027 թվականի մարտի 28-ը Երուսաղեմում սկսվում է անընդհատ ողջակեզ՝ զոհասեղան, քահանայություն, գառ՝ առավոտյան և երեկոյան: Եվ հետո այն դադարեցվում է:

Երկու կեսերն էլ պարտադիր են: *Թամիդը* չի կարող չեղարկվել 2027 թվականի մարտի 28-ին, եթե այն չի գործում 2027 թվականի մարտի 27-ին: Դանիելի կետը պահանջում է գոյություն ունեցող բան՝ դրա հեռացումը նկարագրելու համար:

Ես որևէ կարծիք չունեմ մեխանիզմի, լեռան վրա գտնվելու վայրի, իրավական փաստաթղթի կամ այն կատարողի վերաբերյալ, և չեմ պատրաստվում որևէ կարծիք հորինել՝ պատկերն ամբողջական դարձնելու համար: Ես կարծում եմ, որ շրջանակը պահանջում է դա, և որ շրջանակն է այն, ինչի համար ես ձեզ ցույց եմ տվել թվաբանությունը:

(4-րդ մակարդակ՝ մարգարեական: Սա է այն, ինչ կանխատեսում է շրջանակը, այլ ոչ թե այն, ինչ ինձ ասել են:)

Մեկ առարկությանը պատասխան տրվեց, որովհետև այն լավն է

«2027 թվականին կանգնեցված ցանկացած զոհասեղան կլինեի անօրինական: Վիճարկվող քահանայություն, կարմիր կովերի մոխիր չկար, հրեաների մեծ մասը ճանաչող Սինեդրիոն չկար: Այն չէր կարող լինել իսկական թամիդը, և Աստված չէր հաշվե դրա հեռացումը»:

Դանիելը պատասխանում է այս հարցին նույն գլխում, որտեղից էլ ծագում է այդ բառը:

Երբ Անտիոքոսը դադարեցրեց անընդհատ զոհաբերությունը, **այն կատարող քահանայությունը գնվեց և կաշառվեց:** Հասոնը գնեց

քահանայապետությունը. Մենելաոսը ավելի բարձր գին առաջարկեց դրա համար: Այդպիսին էր պաշտոնի վիճակը, երբ *տամիդը* վերցվեց, և Սուրբ Գիրքը դեռևս զոհաբերությունը անվանում է *տամիդ* և դեռևս դրա հեռացումը համարում է մեղք, իսկ Դանիելը դեռևս մարգարեական թիվ է կախում դրանից:

Մշտական զոհաբերությունը պարտադիր չէ, որ լավ վիճակում լինի, որպեսզի դրա չեղարկումը գրանցվի երկնքում: Սա իմ եզրակացությունն է. սա հատվածի պատմական իրավիճակն է:

Եթե զոհասեղան չհայտնվի

Ապա Դանիելի առաջին նշիչը հղում չունի, 1290-ը չի սկսվում այնտեղ, որտեղ ես ասել եմ, որ սկսվում է, և այս բաժինը ձախողվել է: Պղծության փաստարկը կդիմանար ինքնուրույն, սա՝ ոչ:

Մինչ դա տեղի կունենա, ես ուզում եմ մեկ այլընտրանքային տարբերակ գրանցել, քանի որ կարծում եմ, որ այն արժե դիտարկել, չնայած որ չեմ հանգստանում դրա վրա:

Երկրի վրա կա միայն մեկ հաստատություն, որն իրեն նկարագրում է որպես ամենուր մատուցվող անվերջ զոհաբերություն: Դա Պատարագն է՝ Հռոմի սեփական պահանջը, որը սահմանվել է Տրիդենտոյում, հիմնված է Մաղաքիա 1:11-ի վրա և որևէ կերպ տաճար չի պահանջում: Եվ այն արդեն մեկ անգամ վերցվել է. 2020 թվականի մարտի 8-ին Հռոմի թեմը չեղյալ հայտարարեց բոլոր հանրային պատարագները, և երկու շաբաթվա ընթացքում նույնը արեցին Իտալիայի, Իռլանդիայի, Ֆիլիպինների, Իսպանիայի և Միացյալ Նահանգների մեծ մասի թեմերը: Մի քանի շաբաթ շարունակ անվերջ զոհաբերությունը հրապարակայնորեն չէր մատուցվում Արևմտյան աշխարհի ոչ մի վայրում:

Եթե դա է *տամիդը* , *ապա 2027 թվականի մարտին տեղի ունեցողը Հռոմեական եկեղեցու կողմից Լևոն XIV-* ի օրոք ինքն իր դեմ ուղղված գործողություն է՝ իսլամի հետ հաշտվելու ուղղությամբ, իսկ 2 Թեսաղոնիկեցիների 2-րդ գլխի հավատարացությունը՝ երկրի վրա քրիստոնյա դավանողների ամենամեծ խմբի ուրացումն է: Սա իմ կարծիքն է պետական պաշտոն զբաղեցնող կենդանի մարդու մասին, որը ես առաջարկում եմ որպես կարծիք, և ես նախընտրում եմ այն հստակ արտահայտել, քան ենթադրել:

Բայց ես այն երկրորդ տեղում եմ դնում, և պատճառը համաբարբառությունն է: Դանիելի *տամիդը* անընդհատ ողջակեզ է, երբ նա օգտագործում է այն, և ես չեմ կարող խրախուսել ընթերցանությունը, քանի որ այն ավելի հարմար է, քան այն, որը յոթ ամսվա ընթացքում Երուսաղեմում

զոհասեղան է պահանջում: Պատարագի ընթերցանությունը հավանականություն է, որը պահվում է պահեստում: Զոհասեղանը դիրքն է:

(4-րդ մակարդակ ամբողջ գրքում և կախված Գազանի և իսլամի նույնականացումից, որը վիճարկվում է « Պատմության դասավանդումը նախքան դրա տեղի ունենալը» գրքում և այստեղ ենթադրվում է, այլ ոչ թե պաշտպանվում):

Ինչ է մեզ տալիս այս բաժինը

- Դանիելի Ժողով-ը մշտական մեղադրանք է իր **բոլոր հինգ** դեպքերում և երբեք չի նշանակում երկրպագություն ընդհանրապես: *(3-րդ մակարդակ, և դա դատողություն է, որը կայացվել է իմ սեփական հարմարության դեմ):*
- Եզրաս 3:3-6-ը վերականգնեց այդ զոհաբերությունը զոհասեղանի վրա՝ **նախքան տաճարի հիմքը դնելը**, ուստի նշանը կարիք ունի զոհասեղանի, այլ ոչ թե սրբարանի: *(Տեքստի 1-ին աստիճան):*
- Զոհասեղանը, ամանները, հանդերձները և պատրաստված քահանաները **արդեն գոյություն ունեն** . բացակայող տարրը տեղանքն ու թույլտվությունն են: *(2-րդ մակարդակ):*
- Լեռան վրա հրեական պաշտամունքն արգելող պայմանավորվածությունը **2026 թվականին երեք անգամ փոխվեց** նույն ուղղությամբ՝ հաշվի առնելով Հորդանանի արձանագրված առարկությունը: Աղոթքը զոհաբերություն չէ, և սա չի լրացնում բացը. այն ցույց է տալիս, որ արգելքը չի ամրագրվել: *(Դեպքերի վերաբերյալ՝ 2-րդ մակարդակ, եզրակացության վերաբերյալ՝ 3-րդ մակարդակ):*
- **Հետևաբար՝ Երուսաղեմում անընդհատ ողջակեզի մատուցումը սկսվում է մինչև 2027 թվականի մարտի 28-ը, ապա դադարեցվում է:** Եթե այդպես չէ, ապա այս բաժինը սխալ է, և ես ձեզ նախապես ասել եմ դա: *(4-րդ մակարդակ):*
- Պահվում է պահեստային վիճակում. պատարագը որպես հավերժական զոհաբերություն, իսկ 2020 թվականի մարտը՝ որպես ապացույց, որ նման բանը կարող է վերացվել ամբողջ աշխարհում առանց բանակի: *(4-րդ մակարդակ):*

Պղծությունը կազմակերպվում է 2027 թվականի մարտին: Այսքանն է այս գրքում պատմվում: Բայց **ի՞նչ սովորական զոհաբերություն է վերացվում 2027 թվականի մարտին:**

Այս գրքի ընթերցման ժամանակ, սովորական զոհաբերությունը դադարեցվել է Քրիստոսի կողմից խաչի վրա մ.թ. 30 թվականին՝ սա է 8-րդ գլխի փաստարկը Դանիել 9:27-ի վերաբերյալ, և ես դեռևս այն եմ պահում: 2026 թվականի

օգոստոսին, երբ ես գրում եմ այս գիրքը, չկա տաճար, և չկա վերականգնված զոհաբերության համակարգ, որը կարելի է վերացնել: Այսպիսով, Դանիելի երկու նշիչներից առաջինը չունի հղում հաշվարկի սկսվելու պահին: Քանի որ սա վերաբերում է դեռևս ապագա իրադարձության, ես կարող եմ միայն ենթադրություններ անել դրա մասին՝ առանց ամուր ապացույցների:

Ես հստակ պատասխան չունեմ: Ահա երկուսը, որոնք, ինձ թվում է, արժե դիտարկել, և ես ոչ մեկին էլ չեմ հավատում:

Եբրայերեն բառը **תִּמְנָה** (*տամֆո*), որը նշանակում է *անընդհատ կամ կանոնավոր*: Դանիել 8:11-13-ում այն նշանակում է անընդհատ ողջակեզ, բայց բառն ինքնին անվանում է շարունակականություն, այլ ոչ թե կենդանու: Եթե «*տամֆո*»-ը մեկնաբանվի որպես Աստծո անընդհատ երկրպագություն, այլ ոչ թե զոհաբերության ծես, ապա 2027 թվականի մարտին վերանում է աշխարհի շարունակական երկրպագությունը՝ փոխարինված Գազանի հաստատմամբ և ազգերի կողմից: Այս մեկնաբանությունը որոշակիորեն հիմնավորված է Դանիել 8-ում այս տերմինի օգտագործման մեջ, և դա հարմար է ինձ համար, ինչը պատճառ է այն ազատորեն դիտարկելու համար:

Երկրորդ հնարավորությունն այն է, որ երկու նախադասությունները անվանում են մեկ բարդ իրադարձություն, որը նկարագրվում է երկու կողմից, որի դեպքում դժվարությունը քերականական է, այլ ոչ թե պատմական: Դրա լուծումը պահանջում է եբրայերենի քերականության վերաբերյալ դատողություն, որը ես չեմ կեղծելու:

1335 թվականը և որտեղ է այն խարիսխ գցում

Դանիելը հաջորդ համարում չորրորդ թիվ է տալիս.

«*Երջանիկ է նա, ով սպասում է և հասնում է 1335 օրվան*»: — Դանիել 12:12

Հաշվարկված Վերջին անձրևներից՝ 2027 թվականի ապրիլի 27-ին, 1335-րդ օրը **2030 թվականի դեկտեմբերի 21-ն է**, որը կազմում է 25 Կիսկը՝ Խանուկայի առաջին օրը՝ տաճարի վերաօծման տոնը: Երջանիկ է նա, ով սպասում և հասնում է օծմանը:

Թույլ տվեք ինձ իմ ենթադրությունները անել այն մասին, թե ինչպես են այս բաները զարգանալու: Երբ մենք հափշտակվենք Յոմ Թերուայի օրը, Աստված սկսում է տասը օր թափել Իր զայրույթի ամանները: Նա կկանչի Իսրայելի և, հնարավոր է, Իրանի և/կամ Պակիստանի միջուկային զենքերը և կդատի այն ազգերին, որոնք ապստամբել են Երուսաղեմի դեմ: Մենք անվտանգ կլինենք մեր սենյակներում՝ Նոր Երուսաղեմում՝ փակ դռներով, մինչ աշխարհը այրվում է: Մարդկության մեկ երրորդը, հիմնականում մուսուլմաններ, կմահանա այդ

տասը օրվա ընթացքում: Կենդանի մնացածները կշարունակեն *սպասել և հասնել 1335 օրվան*՝ Խանուկային, երբ Հիսուսը կվերադառնա մեզ բոլորիս հետ և կբժշկի ազգերին:

Ես դա զարմանալի եմ համարում: Ահա թե ինչն է դրանում անհարմար:

Դանիել 12:11-ը և 12:12-ը կողք կողքի են և սովորաբար կարդացվում են որպես ընդհանուր մեկնարկային կետ: Եթե 1335 թվականը հաշվվում է 1290 թվականի հետ նույն օրվանից՝ 2027 թվականի մարտի 28-ից, ապա այն ավարտվում է 2030 թվականի նոյեմբերի 21-ին, ինչը բացարձակապես ոչինչ է:

Խանուկային հասնելու համար 1335 թվականը պետք է խարիսխ գցվի Վերջին անձրևների վրա, այլ ոչ թե Պղծության վրա: Ահա թե ինչ է անում «Մեսիա 2030» նախագծի օրացույցը, հստակորեն. նրանց 2027 թվականի ապրիլի 27-ի գրառումը գրված է *«1260-ի և 1335-ի սկիզբ»*: Այսպիսով, սա նրանց հայտարարած շրջանակն է, այլ ոչ թե իմ հորինվածքը: Բայց դա դեռևս ընտրություն է, և երկու հարակից համարների ավելի պարզ մեկնաբանությունն այն է, որ երկու թվերն էլ հաշվվում են նույն պահից:

(3-րդ մակարդակ: Արդյունքը ապշեցուցիչ է: Այն ստանալու համար անհրաժեշտ խարիսխը վիճարկելի է, և այլընտրանքային խարիսխը ոչինչ չի տալիս:)

Ամբողջ միկրոժամանակացու յցը

Ամսաթիվ	Օր	Ի՞նչ
2027 թվականի մարտի 28-ին	1290 թվականը սկսվում է	Ավերածության պղծությունը · Առաջին պտուղները
Մարտի 28 – Ապրիլի 26 2027	օրեր 1–30	Ուրացությունը՝ աշխարհը կողմ է բռնում
2027 թվականի ապրիլի 27	1260 և 1335 թվականներին սկսել	Վերջին անձրևները · Երկրորդ անթթխմոր հացի վերջին օրը
2030 թվականի ապրիլի 24	—	Հուդայի պատժի ժամկետը լրանում է · 21 նիսան
2030 թվականի սեպտեմբերի 27-ին	օր 1250	Յոմ Թերուա՝ հարություն, հիացմունք, վերադարձ
2030թ. սեպտեմբերի 27-ից հոկտեմբերի 7-ը	տասը օր	Հիացմունքի օրերը · փակ դռների ետևում · զայրույթ
2030 թվականի	1260-րդ և 1290-րդ	Յոմ Քիփուր՝ երկու հաշվարկներն էլ

հոկտեմբերի 7-ին	օրերի ավարտը	մոտ են
2030 թվականի	—	Սուկկոտի սկիզբը
հոկտեմբերի 12-ին		
2030 թվականի	1335-րդ օր	Խանուկա · <i>Երջանիկ է նա, ով սպասում է</i>
դեկտեմբերի 21-ին		

Ինչ է մեզ տալիս 12-րդ գլուխը

- Բոլոր չորս հաշվարկներն էլ տեղի են ունենում նշանակված ժամանակներում՝ համաձայն 1-ին գլխում հայտարարված ներառական կանոնի:
(1-ին մակարդակ՝ վերարտադրելի):
- **1290 – 1260 = 30** , և երկու խարիսխները երեսուն օրվա տարբերություն ունեն: Հավատուրացության պատուհանը դուրս է մնում թվաբանությունից, այլ ոչ թե ներմուծվում: **Սա գրքի ամենաուժեղ ներքին արդյունքն է:** (Մակարդակ 1):
- **1260 – 1250 = 10** , և կա նշանակված ժամանակների ճիշտ մեկ զույգ՝ տաս օրվա տարբերությամբ: Օրերը կրճատվում են հենց «Ահեղ օրերով»: (Թվաբանության մեջ՝ 1-ին մակարդակ, Մատթեոս 24:22-ը այդպես կարդալու մեջ՝ 3-րդ մակարդակ):
- 1335-րդ օրը Կիսլի 25-ն է՝ Տաճարի վերանվիրագործումը, **բայց միայն այն դեպքում, եթե 1335-րդ օրը կապված է Վերջին անձրևների հետ, այլ ոչ թե Պղծության հետ** , և Դանիել 12:11-12-ը սովորաբար կարդացվում է որպես մեկնարկի կիսում: (Մակարդակ 3):
- **Չլուծված. Դանիել 12:11-ը 1290 թվականը կապում է ինչպես կանոնավոր զոհաբերության, այնպես էլ պղծության վերացման հետ, և այս շրջանակը հստակ հղում չունի 2027 թվականի**

մարտի առաջինի համար:

Գլուխ 13 — Խնջույքի հաջորդականությունը

Մինչև հիմա ամեն ինչ թվաբանություն է եղել: Այս գլուխը օրինաչափություն է, իսկ օրինաչափությունը՝ ավելի մեղմ տեսակի ապացույց, ուստի պնդումները համապատասխանաբար համեստ կպահեն:

Պնդումն այսպիսին է. Ղևտացոց 23-ում նշված ժամանակները յոթ կրոնական տոներ չեն: Դրանք հաջորդականություն են, և Հիսուսը դրանք կարգուկանոն է պահպանել:

Յոթը

«Տիրոջ կողմից նշանակված ժամանակները, որոնք դուք պետք է հռչակեք որպես սուրբ հավաքույթներ՝ սրանք են Իմ նշանակված ժամանակները»։ — Ղևտացոց 23:2

Եբրայերենը **מִן הַיָּמִים** (մո' եդիմ), և դա չի նշանակում *փառատոներ* : Մո' եդը նշանակում է հանդիպում:

— նախապես կազմակերպված հանդիպում այն կողմերի միջև, որոնք երկուսն էլ մտադիր են պահպանել այն: Այս բառն օգտագործվում է այն ժամանակի համար, որը Աստված նշանակում է հանդիպել Իր ժողովրդի հետ:

Կան յոթը՝ բաժանված երկու խմբերի՝

Գարուն	Օր
1 Զատիկ — Պեսախ	14 նիսանի
2 Անթթիսմոր հաց — Մացոտ	նիսանի 15-21
3 Առաջին պտուղներ — Յոմ ՀաԲիկկուրիմ	այդ շաբաթվա Շաբաթից հետո օրը
4 Շաբաթներ — Շավոտոտ	Առաջին պտուղներից 50 օր անց

Աշուն	Օր
5 Շեփորներ — Յոմ Թերուա	1 Տիշրի
6 Քավություն - Յոմ Կիպուր	10 Տիշրի
7 Սուկկոտ — խորաններ	Տիշրիի 15-21

Չորսը՝ գարնանը, խմբված ութ շաբաթվա ընթացքում: Երեքը՝ աշնանը, խմբված երեք շաբաթվա ընթացքում: Իսկ չորրորդի և հինգերորդի միջև՝ մոտ չորս ամիս ընդմիջում, որի ընթացքում ոչինչ չի նշանակվում:

Առաջին չորսը, որոնք պահվում են օրվա ընթացքում

Խնջույք	Ինչ էր պահանջվում	Ինչ արեց նա	Այդ օրը՞
Զատիկ	մթնշաղին մորթված գառը, 14 նիսանի	խաչված	այո
Անթթիսմոր հաց	խմորիչ — պատկերը կոռուպցիան՝ վերացրեք	մարմինը գերեզմանում, չտեսնելով փտում	այո
Առաջին պտուղները	բերքի առաջին խուրձը ներկայացված էր	բարձրացված՝ « <i>առաջին պտուղները</i> » <i>նրանք, ովքեր քնած են</i> »	այո

Շաբաթներ

հավաքված բերքը,
հիսուն օր անց

Հոգին թափվեց Շավուտի
վրա,
հիսուն օր անց

այո

Պողոսը համապատասխանությունը չի դիտարկում որպես դեկորատիվ: «*Մեր Զատիկը Քրիստոսը նույնպես զոհաբերվեց*»՝ ոչ թե որպես Զատիկի գառ, այլ ինքնին: «*Քրիստոսը հարություն է առել մեռելներից՝ ննջեցյալների առաջին պտուղը*»: Նա տոնի անունն օգտագործում է որպես իրադարձության նկարագրություն:

Չորս հանդիպում: Չորսը պահված էին ըստ հերթականության՝ օրը: Ոչ ճիշտ եղանակին: Այդ օրը:

Սա այն դիտարկումն է, որի վրա հիմնված է գլխի մնացած մասը, և արժե կանգ առնել այն բանի վրա, թե որքան հեշտությամբ կարող էր այն այլ կերպ ընթանալ: Խաչելությունը պլանավորված իրադարձություն չէ. այն տեղի է ունենում, երբ ամբոխը և կառավարիչը որոշում են, որ այն տեղի ունենա: Այն, որ այն տեղի է ունեցել Նիսանի 14-ին, իսկ հարությունը՝ Առաջին Պտուղներին, իսկ Հոգին՝ Շավուտին, կամ պատմական արձանագրության մեջ ամենասեղմ զուգահեռությունների շարքն է, կամ էլ դա է «*մո' եդ*» բառի իմաստը: Պահված պայմանավորվածություն:

Երեքը, որոնք չեն պահվում

Ապա օրինաչափությունը դադարում է: Յոմ Թերուան, Յոմ Կիպուրը և Սուկկոտը երբեք չեն ունեցել իրենց պատասխան իրադարձությունը:

Այդ ժամանակվանից ի վեր ամեն տարի փողերը հնչել են Տիշրիի 1-ին, և ոչինչ տեղի չի ունեցել: Ամեն տարի Քավության օրը եկել ու անցել է: Սա լռության փաստարկ չէ, այլ դիտարկում է, որ մի հաջորդականություն, որը ճշգրտորեն պահվել է չորս անգամ անընդմեջ, ունի չորս չպահված նշանակում և դրանցից մեկը չի պահվել երկու հազար տարի շարունակ:

Կամ օրինաչափությունը երբեք օրինաչափություն չի եղել, կամ մնացած երեքը դեռ առջևում են:

Ինչու է բացը եկեղեցական դարաշրջանի ձևը

Եվ ահա թե որտեղ է օրացույցն ինքնին ասում այն, ինչի համար Դանիելի մասին գլուխները ստիպված էին փաստարկել:

Շավուտի և Յոմ Թերուայի միջև կա մոտ չորս ամիս՝ առանց որևէ նշանակված ժամանակի: Ոչ մեկը: Գարնանային ողկույզն ավարտվում է, և հետո ոչինչ չի լինում մինչև շեփորի հնչելը:

Թորայի սեփական տոնական օրացույցը մեջտեղում ունի մի բացատ, և այդ բացը ընկնում է ճիշտ այնտեղ, որտեղ ավարտվում են չորս պահպանված տոները և սկսվում են երեք չկատարվածները:

8-րդ գլուխը մեծ ջանքեր էր գործադրում Դանիելի յոթանասուներորդ շաբաթում ընդհատումը պաշտպանելու համար, և ես ձեզ հստակ ասացի, որ Դանիելի գրքում ոչինչ չի հայտարարում դրա մասին: Ղևտացոց 23-ը նույնպես չի հայտարարում դրա մասին: Բայց այն ունի մեկը, որը ներկառուցված է տարվա մեջ, նույն տեղում:

Ես դրա վրա ժամանակացույց չէի կառուցի: Որպես այլ հիմքերով փաստարկված բացի հաստատում, դա ինչ-որ բան արժե:

(3-րդ մակարդակ: Համապատասխանությունը իրական է, այն, ինչ դա նշանակում է, մեկնաբանություն է: Մեկը կարող է պնդել, որ չորս ամսվա ընդմիջումը գյուղատնտեսական է՝ հացահատիկի և պտղի բերքահավաքի միջև ընկած ժամանակահատվածը, և լիովին ճիշտ լինել դրանում, և դա դիտարկումը չի պակաս հետաքրքիր դարձնի:)

Հաջորդը՝ ըստ հերթականության

Եթե հաջորդականությունը պահպանվում է, հաջորդ նշանակումը հինգերորդն է, և կա միայն մեկ թեկնածու:

Յոմ Տերուահ. 1 Տիշրի. Շեփորի տոնը.

Այդ օրվա համար նշանակվածը արժե կարդալ Քրիստոսի վերադարձի ժամանակ քրիստոնյաների սպասելիքների համեմատ: Սա միակ տոնն է, որը համընկնում է նորալուսնի հետ՝ այն օրը, որի սկիզբը չէր կարող նախապես հայտարարվել, քանի որ կախված էր մահիկի տեսնելուց, այնպես որ պահակները սպասում էին, և ոչ ոք չգիտեր ժամը: Սա փչելու, տագնապի և կանչի օր է: Եվ հրեական ավանդույթում այն կրում է թագադրման հիշատակը. այն օրը, երբ թագավորը գովաբանվում է: Շեփոր: Օր, որը ոչ ոք չէր կարող նախապես որոշել: Թագավորը հռչակվեց: Եվ հարությունը վերջին շեփորի ժամանակ:

Ապա տասը օր՝ Հիացմունքի օրերը, որոնք 12-րդ գլխում թվաբանության մեջ նշված են որպես 1260-ի և 1250-ի միջև տարբերություն, և որոնք Եսայիան նկարագրում է որպես փակ դռների ետևում փակվածություն, մինչ զայրույթը շարունակվում է:

Ապա Յոմ Կիպուր՝ քավություն, դատավճիռի ավարտ, գրքերի կարգավորում:

12-րդ գլխի երկու երկար համարներն էլ ավարտվում են դրանով:

Ապա Սուկկոտ՝ հավաքը, Աստծո բնակությունը Իր ժողովրդի հետ, որտեղ էլ ավարտվում է Հայտնությունը. «*Աստծո խորանը մարդկանց մեջ է, և նա կբնակվի նրանց մեջ*»: Ես դեռ չեմ որոշել, թե ինչ է կատարվում այս պահին: Արդյո՞ք Հիսուսը բնակվում է երկրի վրա մեզ հետ՝ վերադառնալով Իր թշնամիների դեմ պայքարելու համար: Արդյո՞ք նա բնակվում է մեզ հետ Նոր Երուսաղեմում, թե՞ «Երկնքում» որոշ ժամանակով: Հայտնության մեջբերման ավարտը վերաբերում է Նոր Երուսաղեմի ժամանմանը և Հոր երկիր գալուն՝ հավիտյան թագավորելու համար:

Շեփոր, ապա փակ դռների ետևում կրած զայրույթ, ապա քավություն, ապա բնակություն: Սա է այն հերթականությունը, որը սահմանում է Ղևտացոց 23-ը, և սա այն հերթականությունն է, որով հաշվվում է 12-րդ գլխի օրը՝ առանց որևէ խնդրանքի:

Ինչ է սա ցույց տալիս և ինչ չի տալիս

Այն տարի չի տալիս: Այս գլխում ոչինչ չի թվագրում. Յոմ Թերուան տեղի է ունենում ամեն աշուն և տևում է արդեն երեք հազար տարի:

Այն ցույց է տալիս, թե ինչպիսին պետք է լինի 6-ից 10 գլուխներում նշված տարին, երբ այն հասնի: Թվաբանությունը ցույց է տալիս 2030 թվականը: Տոնակատարությունների հաջորդականությունը ցույց է տալիս, որ եթե թվաբանությունը ճիշտ է, ապա վերադարձը համընկնում է Յոմ Թերուայի հետ, այլ ոչ թե որևէ կամայական ամսաթվի, իսկ 2030 թվականի աշնանային տոները սեպտեմբերի 27-28-ը և հոկտեմբերի 7-ն են:

Որպեսզի դա աշխատի, պետք է երկու անկախ բան համաձայնեցված լինեն՝ ժամացույցների սանդղակից մեկ տարի և հաջորդականությունից մեկ օր: Այո, այո:

Ինչ է մեզ տալիս 13-րդ գլուխը

- Մոեդիմները *հանդիպումներ* են, այլ ոչ թե տոներ՝ նախապես նշանակված հանդիպումներ: (*Երկրորդ մակարդակ՝ եբրայերեն*):
- Հիսուսը գարնանային չորս նշանակումները պահեց **նույն օրը**՝ ըստ հերթականության, և Նոր Կտակարանը դրանք այդպես է անվանում (*2-րդ մակարդակ*):
- Երեք աշնանային հանդիպումները պատասխանող իրադարձություն չունեն և չեն ունեցել երկու հազար տարվա ընթացքում: (*2-րդ մակարդակ՝ դիտարկում*):

- Թորայի տոնական տարին պարունակում է չորս ամսվա ընդմիջում հենց այն վայրում, որտեղ ավարտվում են տոները և սկսվում են չկատարվածները: *(3-րդ մակարդակ՝ 8-րդ գլխում քննարկված բացի հաստատում, այլ ոչ թե ապացույց):*
- Եթե հաջորդականությունը շարունակվի ըստ հերթականության, հաջորդ նշանակումը **Յոմ Թերուան է**՝ նորալուսին, շեփոր, թագադրում և մի օր, որի սկիզբը նախապես չէր կարող հայտարարվել: *(Մակարդակ 3):*
- Ղևտական 23-ում թվարկված հերթականությունը՝ փող, ապա տասը օր, ապա քավություն, ապա բնակություն, այն հերթականությունն է,

որով սկսվում են 12-րդ գլխի հաշվարկները *(հաշվարկների առումով՝ 1-ին մակարդակ, նշանակության առումով՝ 3-րդ մակարդակ):*

Գլուխ 14 — Երբ երկու օրացույցները համընկնում են

Գլուխ 2-ում ասվեց, որ այս գրքի ամենաթույլ օղակը օրացույցն է, և որ 2027 թվականի մարտի 27-28-ը գոյություն ունի միայն դիտարկման հաշվարկի դեպքում: Դա ինձ ինչ-որ բան արժեցավ ասելու համար:

Այս գլուխը այդ գրքի մյուս կեսն է, և դա գրքի լավագույն լուրն է:

Այս գլխի պատասխանած առարկությունը

Երկրորդ գլուխը ուշադիր կարդացած սկեպտիկը ձեռքի տակ ունի մի սարսափելի տող, որն այսպիսին է հնչում.

«Դուք ստեղծել եք ձեր սեփական օրացույցը, ապա հայտնաբերել եք, որ ձեր ամսաթվերը համընկնում են ձեր սեփական տոների հետ: Իհարկե, համընկնում են: Ցանկացած օրացույց կարելի է ստեղծել տոներ այնտեղ, որտեղ դրանք անհրաժեշտ են: Ցույց տվեք ինձ մի ամսաթիվ, որը գոյություն ունի այն օրացույցից հետո, որը դուք չեք ընտրել»:

Դա արդարացի մարտահրավեր է, դա ճիշտ մարտահրավեր է, և այն արժանի է ուղիղ պատասխանի, այլ ոչ թե իմ օրացույցի պաշտպանության:

Ահա պատասխանը:

Համեմատությունը

Ես 2025-ից 2030 թվականներին յուրաքանչյուր տարվա բոլոր տոները հաշվառել եմ երկու օրացույցներով՝ այս գրքում հետևող դիտողական հաշվարկի և հրեական աշխարհի կողմից մոտավորապես չորրորդ դարից ի

վեր օգտագործվող ռաբբինական ֆիքսված օրացույցի հիման վրա: Երկու համակարգ, որոնք կառուցված են անհամատեղելի կանոնների վրա՝ մեկը սահմանում է առաջին ամիսը գարնանային գիշերահավասարին ամենամոտ լուսնային միացմամբ, մյուսը՝ տասնիննամյա ցիկլով՝ կցված չորս հետաձգման կանոններով:

Տարի	Երկու օրացույցների միջև եղած բացը
2025թ.	0-ից 1 օր
2026թ.	1 օր
2027	30-ից 31 օր
2028թ.	1-ից 2 օր
2029	1-ից 2 օր
2030թ.	1 օր գարնանը · գրո օր աշնանային յուրաքանչյուր տոնի ժամանակ

Այդ աղյուսակում երկու բան կարևոր են, և դրանք հակառակ ուղղություններով են ձգվում:

Նախ՝ կրկին «վատ լուրը»

2027 թվականը այս տիրույթում միակ արտառոց տարին է: Այդ մեկ տարում ֆիքսված օրացույցը ներառում է իր տասներեքերորդ ամիսը՝ Ադար II-ը, իսկ գիշերահավասարի կանոնը՝ ոչ: 2027 թվականի դիտողական Զատիկը ընկնում է մարտի 22-ին, իսկ ռաբբինական Զատիկը 2027 թվականին՝ ապրիլի 21-ին: Մեկ լրիվ լուսնային ամիս տարբերությամբ:

Եվ 2027 թվականն այն տարին է, որից կախված է մոտակա ամսաթիվը: Ես սա ասացի 2-րդ գլխում և կրկին ասում եմ այստեղ՝ այն գլխում, որը ենթադրաբար լավ լուր է, քանի որ ընթերցողը, որը հիշում է միայն լավ կեսին, վատ բանի է ենթարկվել:

Եթե ֆիքսված օրացույցը ճիշտն է, 2027 թվականի մարտի 27-28-ը տոն չէ, և դրա օգտին «Առաջին պտուղների» փաստարկը հօգուտ անհետանում է:

Հիմա լավ լուրը

Կրկին նայեք վերջին շարքին:

2030 թվականին երկու օրացույցները ճշգրիտ համընկնում են: Ոչ թե մոտավորապես: Այսօր, աշնանային յուրաքանչյուր տոնի ժամանակ՝

Խնջույք	Դիտարկողական	Ֆիքսված ռաբբինական
---------	--------------	-----------------------

Յոմ Թերուա — 1 Տիշրի	2030 թվականի սեպտեմբերի 28-ին	2030 թվականի սեպտեմբերի 28-ին
Յոմ Կիպուր — 10 Տիշրի	2030 թվականի հոկտեմբերի 7-ին	2030 թվականի հոկտեմբերի 7-ին
Սուկկոտի սկիզբը՝ Տիշրիի 15-ը	2030 թվականի հոկտեմբերի 12-ին	2030 թվականի հոկտեմբերի 12-ին
25 Կիսլև — 1335-րդ օրը	2030 թվականի դեկտեմբերի 21-ին	2030 թվականի դեկտեմբերի 21-ին

Չորս ամսաթիվ: Երկու համակարգ, որոնք մեկ ամսով անհամապատասխանում են 2027 թվականին: Զրոյական տարբերություն 2030 թվականին:

Ի՞նչ է սա իրականում գնում

Ասա դա որքան հնարավոր է ճշգրիտ, որովհետև այստեղ հեշտ է չափազանցնել, և ես տեսել եմ, թե ինչպես են մարդիկ դա անում:

Նպատակակետը կախված չէ իմ օրացույցից: Մեկնարկային հրացանը՝ կախված է:

Երկրորդ գլխում ամեն ինչ մերժող ընթերցողը՝ ով կարծում է, որ դիտարկումային հաշվարկը էքսցենտրիկություն է, իսկ ռաբբինական ֆիքսված օրացույցը՝ միակ օրինական եբրայական օրացույցը, այնուամենայնիվ, **Յոմ Թերուան է 2030 թվականի սեպտեմբերի 28-ին, իսկ Յոմ Կիպուրը՝ 2030 թվականի հոկտեմբերի 7-ին:** Այդ ամսաթվերը ինքնաշեն օրացույցի արտեֆակտ չեն: Երկու օրացույցներն էլ հենց դրանց վրա են: Կարող եք դեն նետել իմ ամբողջ երկրորդ գլուխը, և վերջնաժամկետը անփոփոխ է:

Հետևաբար, 12-րդ գլխում 2030 թվականի աշնանն ավարտվող ամեն ինչ անփոփոխ է մնում օրացույցի առարկությունից. 1260-ը և 1290-ը լրանում են Յոմ Կիպուրի վրա, 1250-ը՝ Յոմ Թերուայի վրա, դրանց միջև ընկած տասը օրերը՝ Հիացմունքի, և 1335-րդ օրը՝ Խանուկայի վրա:

Այն, ինչ չի պահպանվել, 2027 թվականի խարիսխն է, որից սկսվում են այդ հաշվարկները: **Հաշվարկները վերջում օրացույցից անկախ են, իսկ սկզբում՝ օրացույցից կախված**, և սա անհարմար, բայց ճշգրիտ նկարագրություն է այն բանի, թե որտեղ է գտնվում այս գիրքը:

Եվ հիմա կարգապահությունը

«հրաշագործ» բառին, իսկ ես դա չեմ անելու:

Կոնվերգենցիան հրաշք չէ: Դա այն է, ինչ անում են երկու

լուսնաարեգակնային համակարգերը, երբ պատահաբար ընկնում են փուլի մեջ, և դուք կարող եք տեսնել, թե ինչպես են դրանք անում 2025, 2026, 2028 և 2029 թվականներին նույն աղյուսակում: Երկուսն էլ մոտավորապես նույն լուսինն են: Տարիների մեծ մասում դրանք մոտ համընկնում են. երբեմն ինտերկալացիան տարբեր կերպ է տեղի ունենում, և դրանք մեկ ամսով տարբերվում են: Այն, որ 2030 թվականը մոտ տարիներից մեկն է, նշան չէ: Դա թվաբանություն է:

Դրա արժեքը **պաշտպանական է, այլ ոչ թե ապացուցողական**: Այն չի ապացուցում ամսաթիվը: Այն վերացնում է դրա վերաբերյալ առարկությունը, և այն առարկությունը, որը այն վերացնում է, ամենաուժեղ առարկությունն է, որը սկեպտիկն ունի աշնանային ամսաթվերի դեմ:

Ահա թե ինչ է այն անում: Այն արժե մեկ գլուխ, քանի որ առարկությունը արժանի էր պատասխանի, այլ ոչ թե որովհետև համաձայնագիրը ինչ-որ բան է ապացուցում:

Եթե ես ձեզ ասեի, որ երկու օրացույցների համաձայնության հավանականությունը աստղաբաշխական է, ես կանեի այն, ինչի դեմ գրվել է այս գիրքը: Նրանք հաճախ համաձայն են: Նրանք համաձայն են 2030 թվականին: Դա բավարար է, և դա ավելին չէ, քան բավարար:

Ինչ է մեզ տալիս 14-րդ գլուխը

- 2025–2030 թվականների ընթացքում երկու օրացույցները սովորաբար համաձայնեցվում են մեկ կամ երկու օրվա ընթացքում. դրանք մրցակից համակարգեր չեն, որոնք ստեղծում են տարբեր տարիներ: *(Մակարդակ 1՝ հաշվարկվում և վերարտադրվում է վեր էջում):*
- **2027 թվականը միակ բացառությունն է**, որը շեղվում է մեկ լրիվ լուսնային ամսով, և դա այն տարին է, որի վրա հիմնված է մոտակա ամսաթիվը: *(Հաշվարկի 1-ին մակարդակ. խոցելիությունը իրական է և նշված է երկու անգամ):*
- 2030 Յոմ Թերուայի, Յոմ Կիպուրի, Սուկկոտի և 25 Կիսլևի **ճշգրիտ համաձայնության տարի է** *(առաջին մակարդակ):*
- Հետևաբար, 2030 թվականի աշնանային ամսաթվերը **կախված չեն այս գրքի օրացույցից** և ամբողջությամբ դիմանում են օրացույցի առարկությանը: 2027 թվականի խարիսխը՝ ոչ: *(2-րդ մակարդակ):*
- Համաձայնությունը **հրաշալի չէ**՝ դա այն է, ինչ անում են լուսնային-արևային համակարգերը փուլային վիճակում: Դրա արժեքն այն է, որ այն վերացնում է առարկությունը, այլ ոչ թե ապացուցում է ամսաթիվը:

(նշված է, որպեսզի ոչ ոք չկարողանա մեղադրել գրքին ավելին պնդելու մեջ):

ՄԱՍ VI — Հակառակորդություն

Գլուխ 15 — Ամենաուժեղ առարկությունները

Ես փորձել եմ պատասխանել առարկություններին այնտեղ, որտեղ դրանք առաջացել են, այլ ոչ թե բոլորը պահել վերջի համար, քանի որ դժվարությունները հետաձգող փաստարկը ընթերցողին սովորեցնում է անվստահություն հայտնել դրան: Սակայն որոշ առարկություններ չեն վերաբերում որևէ կոնկրետ գլխի: Դրանք վերաբերում են ամբողջ ձեռնարկությանը:

Ահա դրանք՝ ամենաուժեղ ձևով, որ կարող եմ ձևակերպել: Ես փորձել եմ յուրաքանչյուրը ներկայացնել այնպես, ինչպես կաներ դրա լավագույն պաշտպանը, այլ ոչ թե այնպես, ինչպես կաներ ծղոտե թղթի վրա կանգնած մարդը: Դրանցից երկուսի վերաբերյալ իմ պատասխանն այն է, որ առարկողը ճիշտ է:

1. «Ոչ ոք չգիտի օրը կամ ժամը»:

Դուք անում եք այն միակ բանը, որը Հիսուսը բացահայտորեն արգելել է: Նա ասաց, որ ոչ ոք չգիտի՝ ո՛չ հրեշտակները, ո՛չ էլ նույնիսկ Որդին: Ո՞վ եք դուք: Յուրաքանչյուր սերունդ ծնում է ձեզ նման մարդկանց, և այն փաստը, որ դուք ունեք աղյուսակ, չի տարբերվում ձեզ 1844 և 1988 թվականների աղյուսակներ ունեցող մարդկանցից: Հրահանգն էր դիտել, այլ ոչ թե հաշվարկել:

Սա այն առարկությունն է, որը գրեթե բոլորը առաջինն են բարձրացնում, և վերը նշված տարբերակն ավելի ուժեղ է, քան ես սովորաբար լսում եմ, այնպես որ թույլ տվեք լուրջ վերաբերվել դրան:

Երեք բան միաժամանակ ճշմարիտ են:

Առաջինն այն է, որ Մատթեոս 24:36-ը վերաբերում է օրվան և ժամին, և ես դա չեմ պնդում: Այս գիրքը նշում է տեքստերից և պատմությունից եզրակացություններով ստացված ամսաթիվը, հրապարակայնորեն, ներկայացված մեթոդով և յուրաքանչյուր թվի ստուգելիությամբ: Դա բոլորովին

այլ գործողություն է, քան պնդելը, որ ինձ պատմել են: Ես երբեք չեմ պնդել, որ ինձ պատմել են:

Երկրորդը՝ համարը ճշմարիտ էր, երբ այն ասվեց: *Ոչ ոք չգիտի*, որ դա իրավիճակի մասին հայտարարություն է, այլ ոչ թե հրամանագիր, որ իրավիճակը մշտական է: Դանիելին ասվեց, որ խոսքերը «*թաքնված և կնքված են մինչև վերջի ժամանակը*», այսինքն՝ լեզու, որը սպասում է հետագա բացման, այլ ոչ թե մշտական:

Երրորդը, որի շուրջ ես ամենադժվարն եմ վիճարկում, և այն առարկողների կողմից է: **Մարդիկ երկու հարյուր տարի շարունակ օգտագործել են հենց այս դատողությունը հենց այս գործունեությունն արդարացնելու համար, և նրանք բոլորը սխալվել են:** Դա ոչինչ չէ: Սա իմ դեմ ուժեղ նախապաշարմունք է, և ես ինքս էլ դա եմ պնդում:

Ես կասեի, որ արթուն լինելու պատվիրանը համատեղելի չէ եզրակացություններ չանելու հրահանգի հետ: Հիսուսը հանդիմանեց փարիսեցիներին երկինքը կարդալու, այլ ոչ թե տարվա եղանակները կարդալու համար: Նա եկեղեցուն ասաց, որ եթե այն չարթնանա, ինքը կհարձակվի դրա վրա ինչպես գողը, ինչը նշանակում է, որ այլընտրանքը հասանելի է: Արթուն լինելը իմաստ ունի, հակառակ դեպքում բառը ոչինչ չի նշանակում:

Առարկությունը չի վերացվում: Դրան պատասխանում է մի մարդ, ով գիտակցում է, որ իրենից առաջ բոլորը նույնն են մտածել:

2. «Դու նախ տարեթիվը գտար և հակառակ ուղղությամբ աշխատեցիր»:

Աստվածաշնչի, հաշվիչի և բավարար մոտիվացիայի դեպքում յուրաքանչյուրը կարող է հասնել ցանկացած տարվա: Դուք ունեք 390, 40, յոթ, 2000, 80, 1260, 1290, 1335, երեք օրացույց և չորս թեկնածու հրամանագիր՝ խաղալու համար: Իհարկե, ինչ-որ բան կհայտնվի 2030 թվականին: Դուք ինչ-որ բան կգտնեիք նաև 2028 թվականի համար:

Սա այն առարկությունն է, որը ես ամենից շատ եմ հարգում, քանի որ դա էի ես էլ բարձրացնելու, և 3-րդ գլուխը գրվել է դրան պատասխանելու համար՝ նախքան եզրակացությունների գալը:

Երեք թեստ, և ես երեքն էլ կկիրառեի ցանկացած ուրիշի համակարգի վրա:

Պարամետրերը ընտրվե՞լ են թիրախից անկախ: 390-ը և 40-ը Եզեկիել 4-ում են: Յոթը՝ Ղևտացոց 26-ում: Ութսունը՝ Սաղմոս 90-ում: 1260-ը, 1290-ը և 1335-ը՝

Հայտնություն և Դանիել գրքում: Այդ թվերից ոչ մեկը ես չեմ ընտրել: Ես ընտրում եմ յուրաքանչյուր ժամացույցի մեկնարկի վայրը, այդ իսկ պատճառով 6-րդ և 7-րդ գլուխներում իրենց երկարության մեծ մասն օգտագործվում է մեկնարկի ամսաթվերը պաշտպանելու, այլ ոչ թե թվաբանություն անելու համար:

Քանի՞ ազատ պարամետր և որքա՞ն կոպիտ: Յուրաքանչյուր ժամացույցի համար երկու պարամետր՝ խարիսխը, և քանի անգամ է կիրառվում բազմապատկիչը: Երկրորդը իրական ընտրություն է, և 3-րդ գլուխն այդպես է ասում: Բայց բազմապատկիչը յոթ է, ուստի յուրաքանչյուր լրացուցիչ կիրառում ամեն ինչ չափում է յոթով: Իսրայելի համար՝ առանց բազմապատկման՝ մ.թ.ա. 311 թվական, մեկը՝ 2030 թվական, երկուսը՝ 18410 թվական: Հուդայի համար՝ մեկը՝ 350, երկուսը՝ 2030, երեքը՝ 13790 թվական: **Յուրաքանչյուր ժամացույցի համար ճիշտ մեկ կարգավորում է հայտնվում գրանցված պատմության մեջ:** Դա թվատախտակ չէ: Դա մեկ հավանական դիրքով անջատիչ է:

Արդյո՞ք համակարգը տալիս է արդյունքներ, որոնց համար այն չի ստեղծվել: Սա ամենաուժեղ փորձությունն է, և պատասխանը՝ ոչ: Հարմարեցված համակարգը տալիս է հենց այն, ինչի համար այն նախատեսված էր: Սա Դանիելի 1290 և Հովհաննեսի 1260 թվականների միջև եղած տարբերությունից առաջացրեց երեսուներորդ հավատարմության պատուհան՝ վեց դար տարբերությամբ գրված երկու թվերի միջև եղած բացթողմանը համապատասխանելով լուսնային միացմամբ սահմանված երկու տոների միջև եղած բացթողմանը: Եվ այն ստեղծեց տասներորդ ընդմիջում, որը, պարզվում է, հրեական օրացույցում նշանակված ժամանակների միակ տասներորդ զույգն է:

Ոչ մեկը, ոչ էլ մյուսը նպատակային չէր:

Այնտեղ, որտեղ առարկողը ստանում է իրական հարված՝ սերնդի ժամացույցը: Վեց հավանական կարգավորումներ, որոնցից մեկը տալիս է 2030 թվականը, և դա այն է, որը ես օգտագործում եմ: Գլուխ 9-ը տպագրում է ցանցը և այդ ժամացույցը դասավորում է վերջինը: Այդ մեկի վրա է առարկությունը հայտնվում:

3. «Եզեկիել 4-ը ժամացույց չէ»:

Եզեկիելը պաշարված սերնդին նշան էր ցույց տալիս մոտալուտ գերության մասին: Հատվածում ոչինչ չի ենթադրում նրա մահից երկուուկես հազար տարի անց հետհաշվարկ: Դուք վերցրել եք մ.թ.ա. վեցերորդ դարի մասին կատարված

մարգարեության մի հատված և այն վերածել եք վայրկյանաչափի:

Ինչքան որ դա ճիշտ է, և սա էլ ծխնին է, այնպես որ ես այն չեմ մեղմացնի:

Հատվածը արքայի մասին նշան է: Այն նաև **քանակականացում է**՝ 390 և 40, կցված հստակ փոխակերպման գործակցով՝ *յուրաքանչյուր տարվա համար մեկ օր*: Աստված Եզեկիելին չասաց երկար ժամանակ պառկել այնտեղ: Նա թվեր տվեց և անվանեց միավորը: Տրված թվեր, որոնք ճշգրիտ, նշված փոխակերպմամբ, տրվում են հաշվելու համար. Դանիելը նույն կերպ հաշվեց Երեմիայի յոթանասունը և աղոթեց, երբ դրանք վերջացան:

Իսկապես թույլ կետը հաշվելը չէ: Այն խարիսխի մեջ է: Այն, որ 390-ը մ.թ.ա. 701 թվականի պաշարումից առաջ է շարժվում, իսկ 40-ը՝ մինչև մ.թ. 70 թվականի պաշարումը, ստացվում է Եզեկիելի ձախ և աջ կողմերը աջից ձախ ժամանակագրական գծի ուղղություն կարդալուց: 4-րդ գլուխը հստակ նշում է, որ ընթերցողը, որը ձախն ու աջը պարզապես *հյուսիս* և *հարավ է ընդունում*, ոչինչ չի կորցնում երկու տների ինքնության մեջ և ժամացույց չի շահում, և որ այդ ընթերցման ժամանակ այս գիրքը սկզբնական ամսաթվեր չունի:

Ես պնդում եմ այս ընթերցման վրա՝ հաշվի առնելով այն, ինչ այն տալիս է հետագա ուսումնասիրություններից, և 4-րդ գլուխը ընդունում է, որ սա պայմանավորված է արդյունքով, այլ ոչ թե ինքնին ակնհայտությամբ: **Սա գրքում ամենամեծ կախվածությունն է և մեկնաբանություն է:**

4. «Ղևտացոց 26-ը նշանակում է խստություն, այլ ոչ թե տևողություն»:

Յոթ անգամ բառը իդիոմ է: Ծննդոց 4:15-ը թվաբանություն չէ: Դուք եբրայերեն ուժեղացուցիչը վերածել եք բազմապատկման նշանի, քանի որ բազմապատկումը ձեզ հասցնում է այնտեղ, որտեղ դուք ուզում եք գնալ, և մեկնաբանների մեծ մասը այն կարդում է այնպես, ինչպես ես:

Մեծամասնությունն այդպես է կարդում, և 5-րդ գլուխն այդպես է ասում, այլ ոչ թե սպասում է, որ իրեն բռնեն:

Այն, ինչ 5-րդ գլխում պնդվում է, ավելի նեղ է, քան *մեծամասնության գաղափարը, սխալ է*: Այն կայանում է նրանում, որ **ժանրությունը չափելի մեծություն չէ**՝ չկա որևէ միավոր, որի դեպքում մեկ սովորյալ յոթ անգամ ավելի է, քան մյուսը, մինչդեռ տևողությունը՝ մեկը: Պատիժը կիրառվում է ժամանակի ընթացքում, ուստի այն ունի երկու չափում՝ որքան խիստ և որքան երկար, և *պատժի յոթապատիկը* երկուսի ընդհանուր գումարի մասին պնդում է: Այդ երկու չափումներից միայն մեկը կարող է կրել յոթի ստուգվող գործակից:

Դա ստեղծում է ճյուղավորում՝ առանց հարմարավետ ելքի: Կամ *յոթ անգամը* քանակական է, որի դեպքում այն վերաբերում է ժամանակային չափման հետ միասին գումարին, կամ էլ մաքուր լրիվության արտահայտություն է, որի դեպքում այն ոչինչ չի բազմապատկում, և չորս աստիճանակարգումները շեշտադրում են, այլ ոչ թե սանդուղք:

Եվ ինձ պետք չէ, որ խստությունը կեղծ լինի: Ինձ պետք է, որ տևողությունը հասանելի լինի: Ընթերցողը, ով վստահ է, որ Ղևտացոց 26-ը խստության մասին է, կարող է լիովին ճիշտ լինել, և այս գիրքը դեռևս գործում է. նա կնկարագրեր այն չափումը, որի մեջ ես չեմ հաշվի առնում:

(5-րդ գլուխը նաև մանրամասնորեն ներկայացնում է խստության ընթերցման դեմ ուղղված մի հերքող փաստարկ, որը ես հրաժարվում եմ տպագրել, քանի որ այն չի աշխատում: Եթե ուզում եք իմանալ, թե ինչ է անում այս գիրքը՝ օգտագործելով այն գովաբանող փաստարկ, ապա այստեղ պետք է փնտրել):

5. «Ձեր օրացույցը հորինված է»:

Դուք մերժում եք հրեական աշխարհի կողմից տասնվեց դար շարունակ պահպանված օրացույցը՝ նախապատվությունը տալով աստղագիտական աղյուսակներով հաշվարկված օրացույցի, ապա հայտարարում եք, որ ձեր ամսաթվերը համընկնում են տոների հետ: Դրանք համընկնում են ձեր տոների հետ: Ցույց տվեք ինձ մի ամսաթիվ, որը պահպանվել է այն օրացույցից, որը դուք չեք ընտրել:

Արդար է, և սա ճիշտ մարտահրավեր է: Գլուխ 14-ը գոյություն ունի դրան պատասխանելու համար:

2030 թվականի աշնանային ամսաթվերը լիովին պահպանվում են: Երկու օրացույցներն էլ՝ այս գրքում հետևող դիտարկողականը և ռաբբինական ֆիքսվածը, Յոմ Թերուան տեղադրում են 2030 թվականի սեպտեմբերի 28-ին, Յոմ Կիպուրը՝ 2030 թվականի հոկտեմբերի 7-ին, Սուկկոտը՝ հոկտեմբերի 12-ին, իսկ Կիսլևի 25-ը՝ դեկտեմբերի 21-ին: Երկրորդ գլուխը ամբողջությամբ մերժող ընթերցողը միևնույն է կանգ է առնում դրանցից յուրաքանչյուրի վրա: Վերջնակետը օրացույցից անկախ է:

2027 թվականի խարիսխը չի պահպանվել դրանից: 2027 թվականին, և միայն 2027 թվականին՝ իմ սուուգած վեց տարիների ընթացքում, երկու օրացույցները տարբերվում են մեկ լրիվ լուսնային ամսով, քանի որ ֆիքսված օրացույցը ներառում է Ադար II-ը, իսկ գիշերահավասարի կանոնը՝ ոչ:

Ռաբբինական հաշվարկով, 2027 թվականի մարտի 27-28-ը ընդհանրապես տոն չէ:

Այսպիսով, դիրքը բաժանված է: **Նպատակակետը օրացույցից անկախ է, մեկնարկային ատրճանակը՝ ոչ:** Դա նշված է 2-րդ գլխում, կրկին 14-րդ գլխում և կրկին այստեղ, քանի որ դա այն բանն է, որը, ամենայն հավանականությամբ, ճշմարիտ է և անցանկալի:

6. «Յուրաքանչյուր ամսաթիվ սահմանող սխալ է եղել»:

Միլլեր: Ռասել: Ուիսենանտ: Քեմփինգ: Նրանցից յուրաքանչյուրն ուներ սուրբ գրություն, թվաբանություն և անկեղծություն: Բոլորն էլ հետևորդներ ուներ, որոնք վաճառել էին իրենց տները: Այս գործունեության բազային տոկոսադրույքը զրո է, և դուք ինձ ոչ մի պատճառ չեք տվել մտածելու, որ դուք բացառություն եք:

Հիմնական գինը իրական է, և ես չեմ պատրաստվում դրա մասին խելոք լինել:

Սովորական պատասխանը՝ *ինը աղջիկ ասացին՝ ոչ, ուստի տասներորդը կարող է ասել՝ այո*, պատասխան է փաստարկի վատ տարբերակին: Լավ տարբերակը տրամաբանական պնդում չէ. այն վիճակագրական է, և վիճակագրական փաստարկները չեն հերքվում՝ նշելով, որ դրանք դեդուկտիվ չեն: **Ճախողումների շատ երկար շարքը ապացույց է, և դա ապացույց է իմ դեմ:**

Այն, ինչ ես կարող եմ առաջարկել, պատճառ չէ մտածելու, որ ես յուրահատուկ եմ: Դա ձախողման մեկ այլ ձև է:

Այդ ցուցակի յուրաքանչյուր անվան խնդրում էին հավատալ: Այս գիրքը խնդրում էր ստուգել: Դրա մեջ եղած յուրաքանչյուր թիվ վերարտադրելի է նշված մուտքագրումներից՝ նշված կանոններով. վեր էջը վերահաշվարկում է և հաղորդում ձախողումների մասին. հետազոտողի էջը թույլ է տալիս թշնամաբար տրամադրված ընթերցողին փոխել ցանկացած ենթադրություն և հետևել եզրակացության ընթացքին: Ես տպել եմ այն ցանցը, որը ամաչեցնում է սերնդի ժամացույցը, սրացումը, որը խափանեց իմ սեփական փաստարկը, խարխսի սխալը, որը Հուդայի ժամացույցը դրեց 1990 թվականի վրա, և քառասուններկու նիշանոց թիվ, որը ես հրաժարվեցի օգտագործել:

Եթե այս գիրքը սխալ է, ապա **դրա սխալը ցույց տալու մեխանիզմը գրքում է:** Դա ճիշտ լինելու պնդում չէ: Դա միակ բանն է, որ արժե փոխարենը առաջարկել:

7. «Քո չորս ժամացույցները անկախ չեն»:

Իսրայելն ու Հուդան երկուսն էլ ծագում են Եզեկիել 4-ից և Ղևտացոց 26-ից և կարիք ունեն նույն մեկնաբանական քայլերի: Հուդան և ձեր Հոբեյանական ժամացույցը երկուսն էլ սկսվում են մ.թ. 30 թվականից: Ձեր համընկնումը մեկ շրջանակ է, որը համաձայնեցված է ինքն իր հետ:

Դուք ճիշտ եք, և ես դա ասել եմ նախքան դուք: 9-րդ գլուխը ստուգում է յուրաքանչյուր ժամացույց՝ համատեղ աղբյուրների, համատեղ խարիսխների և համատեղ մեկնաբանական քայլերի համար, և եզրակացնում է հենց սա: Ես գրքից հանել եմ «չորս անկախ ժամացույցներ» արտահայտությունը :

Պահպանվածը ավելի փոքր է. մեկ շրջանակ, որը կիրառվել է երկու անգամ՝ գրեթե առանց համատեղ մուտքագրման՝ 390-ը 40-ի դեմ, խարիսխներ յոթ դար հեռավորության վրա, մեկ բազմապատկումը երկուսի դեմ՝ երկու անգամ նույն տարում: Սա շրջանակի համապատասխանության ստուգում է, այլ ոչ թե փաստի երկու վկայություն: 7-րդ գլուխը ցույց տվեց, թե որքան հեշտությամբ է այդ շրջանակը տալիս 1990 կամ 2420, երբ խարիսխը շարժվում է, ուստի ստուգումը աննշան չէ:

Ավելի քիչ, քան թվում էր: Ավելին, քան ոչինչ:

8. «Դուք փոքրամասնությունների ժամանակագրությունն օգտագործում եք, երբ դա ձեզ հարմար է»:

Տիբերիոսի տասնհինգերորդ տարվա մեծամասնության հաշվարկը տալիս է մ.թ. 28 կամ 29 թվականը և խաչելությունը՝ մոտ մ.թ. 33 թվականը: Դուք օգտագործում եք փոքրամասնության համա-գահակալության հաշվարկը, որը տալիս է մ.թ. 26 և մ.թ. 30 թվականները՝ միակ թվերը, որոնք ձեր ժամացույցը մոտեցնում են: Եվ Հովհաննեսի Ավետարանում ձեր չորս Զատիկները պահանջում են 5:1-ը կարդալ որպես Զատիկ, մինչդեռ հունարենում ասվում է միայն «տոն»:

Երկուսն էլ ճշմարիտ են, երկուսն էլ բացահայտվել են 7-րդ և կրկին 8-րդ գլխում:

Եթե խաչելությունը տեղի է ունեցել մ.թ. 33 թվականին, ապա Հուդայի քառասուն տարին տևում է մինչև մ.թ. 73 թվականը՝ ոչ թե Երուսաղեմի Պասեքի պաշարումը, այլ Մասադայի անկումը, և **Հուդայի ժամացույցը չի փակվում:**

Հոբելյանական ժամացույցը շարժվում է դրա հետ մեկտեղ, քանի որ այն կիսում է խարիսխը:

Իսրայելի ժամացույցը անձեռնմխելի է: Այն սկիզբ է առնում մ.թ.ա. 701 թվականից և ոչ մի կերպ չի կախված նոր Կտակարանի ժամանակագրությունից:

Այսպիսով՝ երկու ամենաուժեղ ժամացույցներից մեկը կանգ է առնում վիճելի առաջին դարի ամսաթվի վրա, մյուսը՝ ոչ, և դրանք կանգ են առնում նույն տարում: Դա ինչ-որ բան արժե: Չարժե ձևացնել, թե վիճելի ժամացույցը կարգավորված է:

Ինչ է մնացել

Ութ առարկություն: Դրանցից երկուսի՝ ժամացույցների անկախության և սերնդի ժամացույցի վեց բջիջներից բաղկացած ցանցի վերաբերյալ՝ առարկողը պարզապես ճիշտ է, և գիրքը փոփոխվել է՝ այդպես ասելու համար: Մնացածի վերաբերյալ ես տվել եմ իմ ունեցած լավագույն պատասխանը և նշել եմ, թե որտեղ է այն վերջանում:

Եթե մինչև հիմա կարդացել եք և չեք համոզվել, ապա ես կնախընտրեի դա, քան այլընտրանքը: Այսպիսի գրքի համար ամենավատ արդյունքն այն է, որ ընթերցողը հավատա դրան, քանի որ հեղինակը վստահ է հնչել:

Դրա փոխարեն ես կխնդրեի հետևյալը. եզրակացությունը մի՛ ընդունեք իմ հեղինակությամբ: Ընտրեք մեթոդը. հաշվելուց առաջ նշեք ձեր կանոնները, նշեք ձեր սեփական տեքստում ձեր թույլ օղակները և թողեք, որ սխալ լինի ձեզ դուր եկած թիվը: Եթե դուք դա անեք այս գլուխների հետ, և ամբողջը փլուզվի, գիրքը միևնույն է գրելու արժանի կլինի, և ես կցանկանայի լսել ձեզ:

info@purelife2030.com

purelife2030.com/the-numbers.html

Հավելվածներ

Հավելված Ա — Հիմնական ժամանակացույց

Այս գիրքը հիմնված է յուրաքանչյուր թվագրված իրադարձության վրա՝ մ.թ.ա. 701 թվականից մինչև 2030 թվականի դեկտեմբերի 21-ը: Եբրայական ամսաթվերը ռաբբինական են և հաշվարկվել են, այլ ոչ թե պատճենվել: Շերտերի պիտակները բացատրվում են 3-րդ գլխում: Այստեղ յուրաքանչյուր տող ունի իր հետևում գտնվող գլուխը:

#	Ամսաթիվ	Եբրայական Միջոցառում ամսաթիվ	Ժամացույց Սուրբ Գիրք	Շերտ
1	Մ.թ.ա. 722 թվական	Սամարիայի անկումը: Իսրայելի տան արտաքսումը Ասորեստանի կողմից	Իսրայել 2 Թագավորաց 17:5-6	2 · Պատմական
2	Մ.թ.ա. 701թ.	Սենեքերիմի կողմից Երուսաղեմի պաշարումը ձախողվում է — Իսրայելի 390 տարիների սկիզբը	Իսրայել Եզեկ 4:5; 2 կգ 19	3 · Մեկնաբանություն
3	Մ.թ.ա. 458թ.	Արտաշես Ի-ի Դանիել 9 Եզրաս 7; Դան 9:25 հրամանագրերը վերականգնումը Երուսաղեմի (Եզրաս 7)	Եզրաս 7; Դան 9:25	2 · Պատմական
4	Մ.թ.ա. 409 թվական	Առաջին ավարտը շաբաթներ (49 տարի) — Երուսաղեմի վերակառուցումը	7-ի Դանիել 9 Դան 9:25	1 · ԹՎԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆ
5	Մ.թ.ա. 311թ.	Իսրայելի 390 տարին լրանում է: Զոջում չկա: Նախադասությունը բազմապատկած յոթով:	Իսրայել Ղևտ 26:18, 21, 24, 28	1 · ԹՎԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

6	Մ.թ. 26թ. (Թևեթ 1)	Հիսուսը մկրտվեց — 69-րդ շաբաթվա վերջում, սկսվում է 70-րդ շաբաթը	Դանիել 9 23; Դան 9:25	Ղուկաս 3:1,21-3 Մեկնաբանություն	.
7	Ապրիլի 5-ին 30	Խաչելություն — Զատիկ,	Հուդա / Դանիել 9 1 Կորնթացիներ 5:7	Դան 9:26-27; Մեկնաբանություն	.
#	Ամսաթիվ	Եբրայական ամսաթիվ	Միջոցառում	Ժամացույց Սուրբ Գիրք	Շերտ
8	24 մայիսի Մ.թ. 30 թվականին	70-րդ շաբաթվա կեսերին: Հուդայի 40 տարին սկսվում է:	Պենտեկոստե՝ Հոգու թափվելը, սկսվում է եկեղեցական դարաշրջանը	Մեսիա Գործք 2 3 · Մեկնաբանություն	.
9	Զատիկ, մ.թ. 70թ. (~ապրիլի կեսերին)	Երուսաղեմի վերջնական պաշարումը սկսվում է — Հուդայի 40 տարին լրանում է: Զոջում չկա:	Հուդա Ղուկաս 21:202 · Պատմական		
10	9-10 Ավ, Մ.թ. 70 (~4 օգոստոս)	Տաճարը այրվում է	Հուդա Մատթեոս 24:2	2 · Պատմական	
11	Մ.թ. 350թ.	Հուդայի առաջին բազմապատկված դատավճիռը (280 տարի) լրանում է: Դեռևս չկա զոջում:	Հուդա Ղևտ 26:24,28	1 · ԹՎԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆ	
12	14 մայիսի 1948թ.	Իսրայելը վերածնվում է որպես ազգ	Մատթեոս 24:32-34	2 · Պատմական	
13	23 հունվարի	Քնեսեթը Երուսաղեմը հռչակեց	Սաղմոս 90:10;	3 · Մեկնաբանություն	

1950թ.		մայրաքաղաք — 60-ից 2		Մատթ. 24:34
14 Հոկտեմբեր ի 7 2023թ.		Համասի հարձակումը Նշիչ Իսրայելի վրա - Շեմիհի Ացերետ	—	2 · Պատմական
15 մարտի 27- ին 2027 (Շաբաթ)	Ադար 2 18, 5787	ԱՄԱՅՆԱՑՄԱՆ ՊՂԾՈՒԹՅՈՒՆ - զգվանքն է կարգավորել	Նեղություն	Դան 12:11; 2 4 · Մարգարեական Հինգշաբթի 2

#	Ամսաթիվ	Եբրայակ ան ամսաթիվ	Միջոցառում	Ժամացույց	Սուրբ Գիրք	Շերտ
16	մարտի 28-ին 2027 (Կիրակի)	Ադար 2 19, 5787	1290-ի 1-ին օրը · սկսվում է Հավատուրացությ ան 30 օրը	Նեղություն	Դան 12:11	4 · Մարգարեական
17	Ապրիլի 26 2027 (Երկուշաբթի)	Նիսսան 19, 5787	30-րդ օր՝ նեղություն հավատուրացությ ունն ավարտվում է	2 Թեսաղոնիկեցին Եր 2:3	1 ԹՎԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆ	
18	Ապրիլի 27 2027 (Երեքշաբթի)	Նիսսան 20, 5787	Ուշացած անձրևներ են տեղում — 1-ին օր 1260 և 1335 թվականների	Նեղություն	Հայտնություն 11:3; Դան. 12:12	4 · Մարգարեական
19	Ապրիլի 15 2030թ. (Երկուշաբթի)	Նիսսան 12, 5790	Պասեք (Պեսախ), Սպառման M2030 ժամկետը օրացույց՝ 1-ին ամսվա 14-ը	Ղևտ 23:5		4 · Մարգարեական
20	Ապրիլի 24 2030թ. (Չորեքշաբթի)	Նիսսան 21, 5790	ՊԱՏԺԻ ԺԱՄԿԵՏԸ Սպառման ՍԿՍՎՈՒՄ Է — 21 ժամկետը նիսան, Անթթիմոր հացի վերջին օրը: Սկսվում են հինգ ամիսները:	Հայտնություն 9:5		4 · Մարգարեական
21	սեպտեմբերի 27-ին 2030թ. (Ուրբաթ)	Էլուլ 29, 5790	ՅՈՍ ԹԵՐՈՒԱ — 1250-րդ օր: Հարություն, Հափշտակություն, Վերադարձ: Օրերը կարճանում են:	Վերադարձ	Ղևտ 23:24;4 · Մարգարեական Մատթ. 24:22; Ես. 26:19-21	
22	Հոկտեմբերի 7 2030թ. (Երկուշաբթի)	Տիշրեյի 10-ը, 5791	ՅՈՍ ԿԻՊՈՒՐ — 1260-րդ օր և 1290-րդ օրը երկուսն էլ ավարտվում են: Տասը օրերը	Վերադարձ	Ղևտ 23:27; Դան 12:11	4 · Մարգարեական

23	Հոկտեմբերի 11-ին 2030 (Ուրբաթ)	Տիշրեյի 14-ը, 5791	զայրույթը վերջանա: Տաղավարների տուն սկսվում է — այն	Վերադարձ	Ղևոն 23:34; Զաք. 14:16	4 · Մարգարեական
#	Ամսաթիվ	Եբրայական ամսաթիվ	Միջոցառում	Ժամացույց	Սուրբ Գիրք	Շերտ
Հազարամյա Թագավորություն						
24	21 Դեկտեմբեր 2030 (Շաբաթ)	Կիսկ 25, 5791	1335-րդ օր — «Օրհնյալ է նա» ով սպասում է: Խանուկա. Տաճար վերանվիրված:	Վերադարձ	Դան 12:12	4 · Մարգարեական

Տարեկան տևողությունները հաշվարկվում են աստղագիտական տարվա համարակալմամբ (մ.թ.ա. 701 = −700), ինչը կառուցվածքային առումով անհնար է դարձնում բաց թողնված գրոյական տարեթվի սխալը: Վերջում փոխարկեք հետ. դրական արդյունքը AD է, 0 կամ ավելի փոքր արդյունքը՝ (1 − n) BC:

#	Ինչ է այն սահմանում	Սկսել յուն	Գործողութ	Տարին եր նք	Արդյու	Կարդա ցվում է որպես	Կանոն
1	Իսրայել. սկզբնական պատժի ժամկետը լրանում է	-700	Մ.թ.ա. 701թ. + 390	390	-310	Մ.թ.ա. 311թ.	Եզեկիել 4:5 — 390 օր, մեկ օրը՝ մեկ տարի (Եզեկիել 4:6):
2	Իսրայել. դատավճիռը բազմապատկա ծ յոթով	-700	Մ.թ.ա. 701 + (390 x 7)	2730	2030թ. 2030թ.	Ղևոնացոց 26:18, 21, 24, 28 — «յոթ անգամ ավելի»:	Ծառայել է պաշարումից առաջ, որը Իսրայելի համար բացում է նրա ժամկետը (Եզեկիելի ձախ կողմը): Տես գլուխ

7:

3	Հուդա. սկզբնական պատժի ժամկետը լրանում է	30	Մ.թ. 30 թվականի ն + 40	40	70	70 թվականին	Եզեկիել 4:6 — 40 օր, մեկ օրը՝ մեկ տարի: Խաչելությունից մինչև Երուսաղեմի պաշարումը:
4	Հուդա. առաջին բազմապատկում	70	Մ.թ. 70+ (40 x 7)	280	350	350 թվականին	Ղևտացոց 26 — առաջին էսկալացիա: $40 \times 7 = 280$, ծառայել է մ.թ. 70 թվականի պաշարումից առաջ:
5	Հուդա. երկրորդ բազմապատկում	70	Մ.թ. 70+ (40 x 7 x 7)	1960թ	2030թ	2030 թվականին	Ղևտացոց 26 — երկրորդ աստիճանական բարձրացում: $40 \times 7^2 = 1960$: ՈՉ « 280×7 » — Յոթ քառակուսին կետն է: Առաջատար մատուցված պաշարումից, որը
#	Ինչ է այն սահմանում	Սկսել	Գործողություն	Տարին	Արդյունք	Կարդացվում որպես	Կանոն
		ուն	եր	նք			քանզի Հուդան փակում է իր ժամկետը (Եզեկիելի աջ կողմը): Տես գլուխ 7:
6	Խաչելություն + 2000 տարի (40 Հոբելյաններ)	30	Մ.թ. 30+ 2000թ.	2000թ	2030թ	2030 թվականին	Ովսեա 6:2; 2 Պետրոս 3:8: Քառասուն Հոբելյաններ՝ 50 տարի:
7	Երուսաղեմից վերականգնված սերունդը	1950	1950 + 80	80	2030թ	2030 թվականին	Սաղմոս 90:10 (80 տարի); Մատթեոս 24:34: Կնեսետ 1950 թվականի հունվարի 23-ի քվեարկությունը, 60 մինչև 2:
8	Դանիել	9:-457	Մ.թ.ա. 45849	-408	Մ.թ.ա.		Դանիել 9:25 — 7 շաբաթ

	Առաջին յոթ շաբաթները	+	49		409	տարիներ:
					թվակա ն	
9	Դանիել 9:457 վաթսունինը շաբաթ մինչև Մեսիան	Մ.թ.ա. 458483 +	26	26	թ.Դանիել 9:25 — (7 + 62) մ.թ. x 7 = 483 տարի:	
10	Իսրայելի 1948 վերածնունդ +թ. մեկ սերունդ (առարկություն նը)	1948 + 80 80	2028թ	2028	Միտումնավոր թվակա ներկայացված: 1948 ն թվականը չի նշանակում 2030 թվական, այդ պատճառով էլ գրքում օգտագործվում է 1950 թվականը: քաղաքի վերականգնումը:	է

Հավելված Գ — Օրերի հաշվարկը

Բոլոր հաշվարկները ներառում են երկու վերջնակետերը . 1-ին օրը մեկնարկի ամսաթիվն է: Դրանք timeanddate.com կայքում վերարտադրելու համար նշեք « Ներառել ավարտի ամսաթիվը հաշվարկում» վանդակը՝ յուրաքանչյուր հաշվարկ, ամեն անգամ:

Հաշվ արկ	Սուրբ Գիրք	Սկսած	Սկիզբը	Դեպի	Վերջը	Եբրայերե ն (վերջ)
1290	Դանիել 12:11	28 մարտի 2027	Առաջին պտուղները՝ ամայացման պղծությունը	Հոկտեմբերի 7 2030թ	Յոմ Կիպուր — 10 Տիշրի	Տիշրեյի 10-ը, 5791
30	2 Թեսաղոն իկեցիներ 2:3	28 մարտի 2027	Հերքումը սկսվում է	Ապրիլի 26 2027	Ուրացությունն ավարտվում է	Նիսսան 19, 5787
1260	Հայտնությո ուն 11:3; 12:6	Ապրիլի 27 2027	Վերջին անձրևները՝ երկրորդ անթթիսմոր հացի վերջին օրը	Հոկտեմբերի 7 2030թ	Յոմ Կիպուր — 10 Տիշրի	Տիշրեյի 10-ը, 5791

1250	Մատթեոս 24:22	Ապրիլի 27 2027	Վերջին անձրևները՝ վկաները լիազորված	27 սեպտեմբերի 2030թ.	Յոմ Թերուա՝ օրերը տասով կրճատված	Էլուլ 29, 5790
Հաշվա Սուրբ րկ Գիրք	Սկսած	Սկիզբը	Դեպի	Վերջը	Եբրայերեն (վերջ)	
1335թ. Դանիել 12:12	Ապրիլի 27 2027	Վերջին անձրևները «Օրհնյալ է նա» ո՞վ է սպասում»	Դեկտեմբերի 21 2030թ.	Խանուկա — 25 Կիսկ, տաճարի վերածումը	Կիսկ 25, 5791	
2558	Նշիչ	Հոկտեմբերի 7 2023թ.	Համասի հարձակումը Շեմինի Ացերետ	Հոկտեմբերի 7 2030թ.	Յոմ Կիպուր յոթ տարի օրվան	Տիշրեյի 10- ը, 5791
157	Հայտնությո ուն 9:5	Ապրիլի 24 2030թ.	21 Նիսան (ռաբբինական) — պատժի ժամկետը լրանում է՝ հինգ ամիս սկսել	27 սեպտեմբերի 2030թ.	Յոմ Թերուա դուռը փակվում է	Էլուլ 29, 5790

Ստացված է՝ $1290 - 1260 = 30$, և երկու խարիսխները 30 օրվա տարբերություն ունեն: $1260 - 1250 = 10$, և Յոմ Թերուան ու Յոմ Կիպուրը 10 օրվա տարբերություն ունեն: Երկու հարաբերություններն էլ նախատեսված չեն: Տես գլուխ 12:

Հավելված Դ — Տոնական օրացույց 2025-2030 թվականներ, երկու հաշվարկներն էլ

Դիտարկման ամսաթվերը ներկայացված են «Մեսիա 2030» նախագծի հրապարակված օրացույցով (գիշերահավասար գումարած լուսնային միացում, Երուսաղեմի ժամանակ): Ռաբբինական ամսաթվերը հաշվարկվել են այստեղ: Բոլոր ամսաթվերը **ցերեկային** օրն են. յուրաքանչյուր տոն սկսվում է նախորդ երեկոյան մայրամուտին: Տես գլուխներ 2 և 14:

Տարի Խնջույթ	Դիտարկողական Ռաբբինական	Բացվածք
2025թ Զատիկ (14-րդ, 1-ին ամիս)	2025 թվականի ապրիլի 12-ին	2025 թվականին ապրիլի 12-ին օրը

2025թ Անթթխմոր հացը սկսվում է (15-րդ)	2025 թվականի	2025 թվականին	ույն
.	ապրիլի 13-ին	ապրիլի 13-ին	օրը
2025թ Առաջին պտուղները	2025թ. ապրիլի—		չկա
.	20		
2025թ Շավուտ / Շաբաթներ	2025 թվականի—		չկա
.	հունիսի 9-ին		
2025թ Յոմ Տերուահ / շեփոր (1 Տիշրի)	2025թ.	2025թ.	1 օր
.	սեպտեմբերի 22	սեպտեմբերի 23	
2025թ Յոմ Կիպուր / Քավություն (10 Tishri)	2025 թվականի	2025 թվականի	1 օր
.	հոկտեմբերի 1-ին	հոկտեմբերի 2	
2025թ Սուկկոտ / Տաղավարների սկիզբը	2025 թվականի	2025 թվականի	1 օր
.	հոկտեմբերի 6-ին	հոկտեմբերի 7-ին	
2026թ Զատիկ (14-րդ, 1-ին ամիս)	2026թ. ապրիլի 2	2026 թվականի	1 օր
.		ապրիլի 1-ին	
2026թ Անթթխմոր հացը սկսվում է (15-րդ)	2026 թվականի	2026թ. ապրիլի 2	1 օր
.		ապրիլի 3	
2026թ Առաջին պտուղները	2026 թվականի—		չկա
.	ապրիլի 5-ին		
2026թ Շավուտ / Շաբաթներ	2026 թվականի—		չկա
.	մայիսի 25		
2026թ Յոմ Տերուահ / շեփոր (1 Տիշրի)	2026թ.	2026թ.	1 օր
.	սեպտեմբերի 13	սեպտեմբերի 12	
2026թ Յոմ Կիպուր / Քավություն (10 Tishri)	2026թ.	2026թ.	1 օր
.	սեպտեմբերի 22	սեպտեմբերի 21	
2026թ Սուկկոտ / Տաղավարների սկիզբը	2026թ.	2026 թվականի	1 օր
.	սեպտեմբերի 27	սեպտեմբերի 26-ին	
2027 Զատիկ (14-րդ, 1-ին ամիս)	2027 թվականի	2027թ. ապրիլի	30 օր
2027 Անթթխմոր հացը սկսվում է (15-րդ)	մարտի 22-ին	21	
Տարի Խնջույք	2027 թվականի	2027թ. ապրիլի	30 օր
	մարտի 23-ին	22	
	Դիտարկողական Ռաբբինական	Բացվա	ծք
2027 Առաջին պտուղները	2027 թվականի—		չկա
	մարտի 28-ին		
2027 Երկրորդ Պասեք (14-րդ, 2-րդ ամիս)	2027թ. ապրիլի	2027 թվականի	31 օր
	20	մայիսի 21-ին	
2027 2-րդ անթթխմոր հացը ԱՎԱՐՏՎՈՒՄ (21-րդ)	2027թ. ապրիլի	2027 թվականի	31 օր
	27	մայիսի 28	
2027 Շավուտ / Շաբաթներ	2027 թվականի—		չկա
	մայիսի 17		
2027 Յոմ Տերուահ / շեփոր (1 Տիշրի)	2027 թվականի	2027 թվականի	31 օր
	սեպտեմբերի 1-	հոկտեմբերի 2	

	ին		
2027 Յոմ Կիպուր / Քավություն (10 Tishri)	2027թ. սեպտեմբերի 10	2027 թվականի 31 օր հոկտեմբերի 11-ին	
2027 Սուկկոտ / Տաղավարների սկիզբը	2027թ. սեպտեմբերի 15	2027 թվականի 31 օր հոկտեմբերի 16-ին	
2028թ Զատիկ (14-րդ, 1-ին ամիս)	2028 թվականի ապրիլի 9-ին	2028 թվականի 1 օր ապրիլի 10-ին	
.			
2028թ Անթթիսմոր հացը սկսվում է (15-րդ)	2028 թվականի ապրիլի 10-ին	2028 թվականի 1 օր ապրիլի 11-ին	
.			
2028թ Առաջին պտուղները	2028 թվականի— ապրիլի 15	չկա	
.			
2028թ Շավուտ / Շաբաթներ	2028 թվականի— հունիսի 4	չկա	
.			
2028թ Յոմ Տերուա / շեփոր (1 Տիշրի)	2028թ. սեպտեմբերի 19	2028թ. սեպտեմբերի 21	2 օր
.			
2028թ Յոմ Կիպուր / Քավություն (10 Tishri)	2028 թվականի սեպտեմբերի 28	2028թ. սեպտեմբերի 30	2 օր
.			
2028թ Սուկկոտ / Տաղավարների սկիզբը	2028 թվականի հոկտեմբերի 3-ին	2028 թվականի 2 օր հոկտեմբերի 5-ին	
.			
2029 Զատիկ (14-րդ, 1-ին ամիս)	2029 թվականի մարտի 28-ին	2029 թվականի 2 օր մարտի 30-ին	
2029 Անթթիսմոր հացը սկսվում է (15-րդ)	2029 թվականի մարտի 29-ին	2029 թվականի 2 օր մարտի 31-ին	
2029 Առաջին պտուղները	2029 թվականի— ապրիլի 1-ին	չկա	
2029 Շավուտ / Շաբաթներ	2029 թվականի— մայիսի 21-ին	չկա	
2029 Յոմ Տերուա / շեփոր (1 Տիշրի)	2029 թվականի սեպտեմբերի 9-ին	2029 թվականի 1 օր սեպտեմբերի 10-ին	
2029 Յոմ Կիպուր / Քավություն (10 Tishri)	2029թ. սեպտեմբերի 18	2029թ. սեպտեմբերի 19	1 օր
2029 Սուկկոտ / Տաղավարների սկիզբը	2029թ. սեպտեմբերի 23	2029թ. սեպտեմբերի 24	1 օր
2030թ Զատիկ (14-րդ, 1-ին ամիս)	2030 թվականի ապրիլի 16-ին	2030թ. ապրիլի 17	1 օր
.			
2030թ Անթթիսմոր հացը սկսվում է (15-րդ)	2030թ. ապրիլի 17	2030 թվականի 1 օր ապրիլի 18-ին	
.			
2030թ Անթթիսմոր հացը ԱՎԱՐՏՎՈՒՄ է (21-րդ)	2030թ. ապրիլի 23	2030թ. ապրիլի 24	1 օր
.			
2030թ Առաջին պտուղները	2030թ. ապրիլի—	չկա	

.	21	
2030թ Շավուտ / Շաբաթներ	2030 թվականի—	չկա
.	հունիսի 10-ին	
2030թ Յոմ Տերուահ / շեփոր (1 Shizri)	2030թ.	2030թ. նույն
.	սեպտեմբերի 28	սեպտեմբերի 28 օրը
2030թ Յոմ Կիպուր / Քավություն (10 Tishri)	2030 թվականի	2030 թվականինույն
.	հոկտեմբերի 7-ին	հոկտեմբերի 7-ին օրը
2030թ Սուկկոտ / Տաղավարների սկիզբը	2030 թվականի	2030 թվականինույն
.	հոկտեմբերի 12-	հոկտեմբերի 12-օրը
	ին	ին
2030թ Խանուկայի 8-րդ օրը (ավարտվում է	2030 թվականի	2030 թվականինույն
. 1335 թվականին)	դեկտեմբերի 21-	դեկտեմբերի 21-օրը
	ին	ին

Հավելված Ե — Ժամանակագրական նշումներ

Քննադատը կարող է հարձակվել յուրաքանչյուր մեկնաբանի վրա՝ հաշվի առնելով իր գիտական շրջանակը և կատարած ընտրության պատճառը:

Սենեքերիմի ձախողված պաշարումը — այս գիրքը օգտագործում է *մ.թ.ա. 701 թվականը*: Այլընտրանքներ՝ Անվիհեյլի:

Սահմանված է ասորեստանյան համանուն կանոնով, Սենեքերիմի Պրիզմայով և Թագավորաց 2-րդ գլուխներով 18-19: Երուսաղեմի պաշարումը ձախողվեց. Ասորեստանի սեփական տարեգրություններում ասվում է, որ Եզեկիան փակված էր «վանդակում փակված թռչունի պես», բայց երբեք չեն պնդում, որ քաղաքը ընկել է:

ՄԻԱՍԻՆ: Փոքրամասնությունը (Շեան) առաջարկում է երկրորդ արշավանք մ.թ.ա. մոտ 688-686 թվականներին. մեծամասնությունը մեկ արշավանք է անցկացնում 701 թվականին:

Սամարիայի անկումը — այս գիրքը օգտագործում է *մ.թ.ա. 722 թվականը (միայն համատեքստը)*: Այլընտրանքներ՝ մ.թ.ա. 720 թվական (Սարգոն II):

2 Թագավորներ 17:5-6-ը և բաբելոնական աղբյուրները վերագրում են Սալմանասար V-ին, որի եռամյա պաշարումն ավարտվում է:

մոտ 722 թվական: Սարգոն II-ը պնդում է, որ ինքը անձամբ է իր վրա վերցնում իր անունը. գիտնականները նրա նվաճումը կամ ապստամբության ճնշումը թվագրում են 720 թվականը:

Չի օգտագործվում որևէ հաշվարկում: Նշված է, որպեսզի ոչ ոք չենթադրի, որ դրա վրա աննկատորեն հույսը դրվել է: Տես գլուխ 6:

Արտաշեսի հրամանագիրը Եգրային — այս գրքում օգտագործվում է *մ.թ.ա. 458 թվականը*: Այլընտրանքներ՝ մ.թ.ա. 457 թվական:

Մ.թ.ա. 458 թվականը հետևում է ոչ գահակալման տարվա, նիսանով հիմնված պարսկական գահակալության հաշվարկին՝ մ.թ.ա. 465/464 թվականների գահակալումից: Մ.թ.ա. 457 թվականը հետևում է գահակալման տարվա հաշվարկին՝ գումարած հրեական Տիշրի քաղաքացիական օրացույցը և մոտ 7 ամիս տևող Արտաբանուսի միջգահակալությունը: Երկուսն էլ արդարացի են:

Այս գիրքը օգտագործում է մ.թ.ա. 458 թվականը: Մ.թ.ա. 457 թվականից հաշվարկ անող յուրաքանչյուր ոք Ղանիել 9-ի բոլոր ամսաթվերը կգտնի մեկ տարի անց, և 8-րդ գլխի փաստարկը պահպանում է այդ տեղաշարժը անփոփոխ:

Տիբերիոսի 15-րդ տարին — այս գիրքը օգտագործում է *մ.թ. 26 թվականը*: Այլընտրանքներ՝ մ.թ. 27 · մ.թ. 28/29 թվականներ:

Մեծամասնության հաշվարկը հաշվվում է Օգոստոսի մահից (մ.թ. 14 թվականի օգոստոսի 19) և հասնում է մ.թ. 28 թվականի վերջերին:

/ 29-ի սկիզբ: Համատեղ գահակալության հաշվարկը սկսվում է Տիբերիոսի համահավասար նահանգային իշխանությունից:

մոտ մ.թ. 11-13 թվականներին և ստացվում է մ.թ. 26-27 թվականներին:

Շղթայի ամենաթույլ պատմական օղակը: Այս գիրքը օգտագործում է փոքրամասնությունների համագահակալության հաշվարկը, և 7-րդ և 8-րդ գլուխներում դա ասվում է, այլ ոչ թե մ.թ. 26 թվականը ներկայացվում է որպես անվիճելի:

Խաչելություն — այս գրքում օգտագործվում է *մ.թ. 30 թվականի ապրիլի 5-ը* : Այլընտրանքներ՝ մ.թ. 33 · մ.թ. 31:

Զատիկ, Նիսան 14: Պահանջվում է մ.թ. 26 թվականի մկրտությունը գումարած 3.5 տարվա ծառայություն (չորս Զատիկ՝ Հովհ. 2:13, 5:1, 6:4, 11:55):

Մ.թ. 26 թվականը տրված է ամբողջական թվին, սակայն այն համընկնում է Տիբերիոսի վերը նշված հաշվարկի հետ, այլ ոչ թե դրանից անկախ:

Երուսաղեմի պաշարման սկիզբը — այս գիրքը օգտագործում է *մ.թ. 70 թվականի Պասեքը*: Այլընտրանքներ՝ —.

Հովսեպոս. Տիտոսի զորքերը օգտագործեցին Զատիկի ամբոխը՝ պարիսպները շրջապատելու համար Նիսանի 14-ին, մոտավորապես մ.թ. 70 թվականի ապրիլի կեսերին:

Հստակ է, և սա ճիշտ խարհսին է Զատիկից Զատիկ հաշվարկի համար: Տես գլուխ 10:

Տաճարը ավերվել է — այս գիրքը օգտագործում է *9-10 Ավգուստոս, մ.թ. 70 թվական*: Այլընտրանքներ՝ ~4 օգոստոսի, մ.թ. 70 թվական:

Josephus ասում է 10 Av; Միշնա Թաանիտ 4:6-ում ասվում է 9 Ավ. Մոտավորապես 3,5 ամիս Պաշարման սկսվելուց հետո:

Հստակ է, և տարբերությունը կարևոր է: Իմ նախորդ գրքում ասվում էր, որ Տաճարը ավերվել է Զատկի ժամանակ: Այդպես չէր. պաշարումը սկսվել է Զատկի ժամանակ, և Տաճարը այրվել է մոտ երեքուկես ամիս անց: Ուղղված փաստն այն է, ինչ իրականում անհրաժեշտ է Հուդայի ժամացույցին:

Մ.թ.ա. 311 թվական — այս գիրքը օգտագործում է *Իսրայելի 390 թվականի ժամկետը*: Այլընտրանքներ՝ —.

Մ.թ.ա. 311 թվականի գարունը Սելևկյանների դարաշրջանի դարաշրջանն է (մ.թ.ա. 1 նիսան = 311 թվականի ապրիլի 3), որը հետագայում հրեաների կողմից ընդունվեց որպես Մինյան շտարոտ՝ «Պայմանագրերի դարաշրջան», որն օգտագործվել է Մակաբայեցիների Ա գրքում և հրեական իրավական փաստաթղթերում ավելի քան մեկ հազարամյակ:

Մ.թ.ա. 311 թվականին Հրեաստանում որևէ նվաճում, ճակատամարտ կամ իշխանության փոփոխություն տեղի չի ունեցել: Նշանակությունը միայն օրացույցային է, և այդ մասին ասվում է 6-րդ գլխում: Պարզ տարբերակը դեռևս աչքի է ընկնում:

Մ.թ. 350 թվական — այս գիրքը օգտագործում է *Հուդայի առաջին x7-ը, որը լրանում է*: Այլընտրանքներ՝ Մ.թ. 351-352 թվականներ:

Հրեաների ապստամբությունը Կոստանդինոս Գալլուսի դեմ թվագրվում է 351-352 թվականներով, այլ ոչ թե 350 թվականներով: Գալլուս կայսր դարձավ 351 թվականի մարտին. Ուրսիկինոսը ավերեց Դիոկեսարիան (Սեփորիս) և ավերեց Տիրեիրիան ու Լիդիան:

Հարակից, ոչ ճշգրիտ: 350 թվականին որևէ կոնկրետ բան չի վկայվում, և թվաբանությունը կախված չէ այդ տարում տեղի ունեցած որևէ բանից: Տես գլուխ 7:

Քնեսեթը Երուսաղեմը հռչակում է մայրաքաղաք՝ այս գրքում օգտագործվում է *1950 թվականի հունվարի 23-ը*: Այլընտրանքներ՝ 1949 թվականի դեկտեմբեր, տեղափոխություն:

Հաստատված. քվեարկությունը 1950 թվականի հունվարի 23-ին 60-ի և 2-ի հարաբերակցությամբ էր: Բեն Գուրիոնը հայտարարել էր Քնեսեթ տեղափոխվելու մասին 1949 թվականի դեկտեմբերի 5-ին և 13-ին՝ ՄԱԿ-ում քաղաքի միջազգայնացման վերաբերյալ դեկտեմբերի 9-ի քվեարկությունից հետո:

Միատարր: 1948 թվականի առարկությունը՝ 1948 + 80 = 2028, բարձրացվում և պատասխանվում է 9-րդ գլխում, որտեղ տպագրված է հավանական

համակցությունների ամբողջական ցանցը:

Համասի հարձակումը — այս գրքում օգտագործվում է 2023 թվականի հոկտեմբերի 7-ը: Այլընտրանքներ՝ —:

Շաբաթ, 7 հոկտեմբերի 2023թ., Շեմինի Ացերետ: Ուղիղ յոթ տարի առաջ 7 հոկտեմբերի 2030թ.-ից:

Պինդ: